Περιοδος 2η,
Νο 5 Γεναρης '92
30 σεντ

εργατικη δημοκρατια

Εκδιδεται απο την Ομαδα "Εργατικη Δημοκρατια"

ΑΝΟΙΧΤΗ ΣΥΖΗΤΗΣΗ
24 ΓΕΝΑΡΗ

ΕΣΣΔ:
- ★ ΑΠΟ ΤΑ ΕΡΓΑΤΙΚΑ ΣΥΜΒΟΥΛΙΑ ΣΤΟΝ ΚΡΑΤΙΚΟ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟ ΚΑΙ ΤΗΝ ΚΡΙΣΗ ΤΟΥ
- ★ ΟΙ ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΔΙΑΛΥΣΗ ΤΗΣ ΕΣΣΔ

σελ. 3, 6-7

ΦΟΡΟΛΟΓΙΕΣ ΤΕΛΗ ΠΛΗΘΩΡΙΣΜΟΣ

ΝΑ ΠΛΗΡΩΣΟΥΝ ΤΑ ΑΦΕΝΤΙΚΑ

Στην πρωην ΕΣΣΔ ο κοσμος πεινα. Πεινουσε στον υπαρκτο σταλινισμο, επειδη τα καταστηματα δεν ειχαν αγαθα. Τωρα στον υπαρκτο καπιταλισμο, πεινα γιατι δεν εχει λεφτα να πληρωσει τις τιμες που με την "φιλελευθεροποιηση" πεταξαν στα υψη.

Ομως και εδω το "ζηλευτο" βιωτικο μας επιπεδο πεφτει θυμα της οικονομιας της "ελευθερης αγορας". Οι "φιλελευθεροποιησεις" της κυβερνησης ελευθερωνουν τις τιμες μονο προς τα πανω. Το ψωμι ακριβηνε, τα λαχανικα δεν τρωγονται, τα ενοικια ανεβαινουν στα υψη. Απο πανω η κυβερνηση βαζει νεες φορολογιες και αυξανει τα τελη υπηρεσιων.

Μονο οι μισθοι πρεπει να "αυτοσυγκρατουνται". Θελουν να κλεισουν τις συλλογικες συμβασεις με ψιχουλα. Κοβουν απο τις κοινωνικες παροχες, την κοινωνικη προνοια, την υγεια και την παιδεια.

Ενω οι μισθοσυντηρητοι βλεπουν τις τσεπες τους να αδειαζουν, οι διαφορες κλικες των αφεντικων, μεσα και εξω απο την κυβερνηση, τρωγονται για το ποιος θα πρωτοφαει τα εκατομυρια που βγαινουν απο αυτες τις τσεπες. Τα σκανδαλα και τα σχεδια για ζουμερες για τα αφεντικα ιδιωτικοποιησεις βρισκονται στην ημερησια διαταξη.

Η απαντηση στα σχεδια των αφεντικων, και στον υπαρκτο σταλινισμο, και στον υπαρκτο καπιταλισμο, ειναι η ιδια. Η αντισταση των εργαζομενων .

ΓΙΑ ΤΗΝ ΛΥΣΗ ΤΟΥ ΚΥΠΡΙΑΚΟΥ σελ. 4	ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΡΑΤΣΙΣΜΟΥ σελ. 5	Η ΑΠΕΡΓΙΑ ΤΩΝ ΔΑΣΚΑΛΩΝ σελ. 8	Η ΚΡΙΣΗ ΣΤΟ ΑΔΗΣΟΚ σελ. 11	ΣΥΛΛΟΓΙΚΕΣ ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ σελ. 12

ΔΗΜΟΤΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

ΤΟ ΑΚΕΛ ΚΕΡΔΙΣΕ ΑΛΛΑ Η ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΤΑΞΗ ΕΧΑΣΕ

Η συνεργασια ΔΗΣΥ - ΔΗΚΟ δεν καταφερε να εκλεξει δημαρχους στις δημοτικες εκλογες σε αρκετους δημους, οπως στην Παφο, Αθηαινου, Αραδιπου, Αγλαντζια και ιδιαιτερα στην Λευκωσια, παρολο που ειχε την πλειοψηφια . Ενα ποσοστο ψηφοφορων, παρα τις κομματικες υποδειξεις, ψηφισαν ειτε με βαση καποια ιδιαιτερα τοπικα συμφεροντα ειτε επειδη η επιλογη υποψηφιων σαν τον Μ. Χριστοφιδη, στενο συνεργατη του Σαμψων και πρωτοστατη για την απελευθερωση του, ηταν παραπανω απο οτι μπορουσαν να ανεχθουν. Η προβολη απο το ΔΗΣΥ των δημοτικων σαν "γενικη προβα" για τις προεδρικες στραφηκε εναντιον του.

Ετσι ο κερδισμενος των εκλογων ηταν το ΑΚΕΛ. Αυξησε τα εκλογικα του ποσοστα, καταφερε να σπασει την συνεργασια ΔΗΣΥ - ΔΗΚΟ σε εννεα δημους, και πανω απο ολα ρεζιλεψε μια ολοφανερα και δηλωμενα εχθρικη προς αυτο συνεργασια. Ετσι ο Χριστοφιας στην ομιλια του για τους προϋπολογισμους δηλωνε θριαμβευτικα οτι τα αποτελεσματα δειχνουν πως "ματαιοπονουν οσοι απεργαζονται απομονωση και συρρικνωση του ΑΚΕΛ".

Το ΑΚΕΛ λοιπον καταφερε να χειριστει εξυπνα το "δημοκρατικο πολιτικο παιχνιδι" οπως το χαρακτηριζει ο Χριστοφιας και αλλα στελεχη του ΑΚΕΛ. Καταφερε να εκμεταλλευτει τις αντιφασεις και τα συγκρουομενα συμφεροντα μεσα στην δεξια. Να κανει εξυπνες κινησεις οπως να υποστηριξει τον δεξιοτατο αλλα "καταξιωμενο" Λελλο. Και ετσι να αποφυγει να στριμωχτει στην γωνια. Το ΑΚΕΛ πετυχε να παραμεινει, οπως λεει ο Χριστοφιας στην ιδια ομιλια του, "... μια σημαντικη εθνικη δυναμη σ'αυτον τον τοπο"

Για την εργατικη ταξη ομως, το **πως** κερδιθηκε αυτο το αποτελεσμα ειναι πολυ πιο σημαντικο απο το ιδιο το αποτελεσμα.

Η εργατικη ταξη βγηκε χαμενη απο αυτες τις εκλογες. Εχασε πριν ακομα γινει η ψηφοφορια και ανοιχτουν οι καλπες.

Τα κομματα της δεξιας εχασαν εκλογικα. Αλλα, χαρη στο "πολιτικο παιχνιδι" του ΑΚΕΛ, στα "αντιπολωτικα" του συνθηματα, η δεξια ιδεολογια, η δεξια πολιτικη, κερδισε.

το πιο γνωστο παιχνιδι της δεξιας,

"Ο κυπριακος λαος επιμενει να ψηφιζει στις τοπικες εκλογες με βαση τα τοπικα κριτηρια, και **οχι μονο στη βαση εντολων**, αν θελετε, που δινονται απο τα **διαφορα κομματα**... " ελεγε στις 29 Δεκεμβρη, μετα τις εκλογες, ο Χριστοφιας στον "Φιλελευθερο". Και κατεληγε οτι ετσι "εδωσε ενα μυνημα ωριμοτητας, **Σκεπτεται Κυπριακα**".

Τετοια ηταν η προπαγανδα του ΑΚΕΛ σε ολη την διαρκεια των δημοτικων εκλογων, και μετα απο αυτες. Μεσα στο πνευμα ενος απο τα πιο καταξιωμενα συνθηματα με το οποιο βομβαρδιζει η δεξια και η αστικη ταξη την εργατικη ταξη. Του **"Εξω η Πολιτικη και τα Κομματα"** απο ολα. Απο τις συντεχνιες , τα πολιτιστικα θεματα, ως τα σπορ, και, φυσικα, και την "τοπικη αυτοδιοικηση".

Αυτη η προπαγανδα δεν μπορει να εχει παρα μονο ενα στοχο: να κρυβει **την ταξικη σημασια της πολιτικης**. Να κρυβει το οτι **οι πολιτικες διαμαχες** απλωνονται παντου οπως και ο ταξικος πολεμος, επειδη ειναι μερος του, αποτελεσμα της ανταγωνιστικης και εκμεταλλευτικης κοινωνιας μας. Να τις παρουσιαζει σαν διαφορές "τακτικης", "γνωμης", γενικα "ιδεολογιας", παλης αναμεσα σε "προσωπικοτητες", "μικροκομματικους" εγωϊσμους κλπ. Ετσι "Η πολιτικη χρειαζεται βεβαια", λεει η δεξια, αλλα προπαντων να κρατιεται σε "καποια ορια, και πλαισια".

Και φυσικα, για τον Χριστοφια η "ωριμοτητα" μας φαινεται αν πανω απο τις "εντολες των διαφορων κομματων", "σκεφτομαστε Κυπριακα". Πανω απο ολα το "εθνικο συμφερον" λοιπον. Ενα ακομα πιο καταξιωμενο συνθημα της δεξιας, που εχει στο βαθος τον ιδιο στοχο. Να **μην σκεφτομαστε ταξικα**. Να μην βλεπουμε οτι η κοινωνια δεν αποτελειται απο "κυπριους" αλλα απο ταξεις, απο εργατες και καπιταλιστες, απο καταπιεσμενους και καταπιεστες, απο εκμεταλλευομενους και εκμεταλλευτες.

ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΕΣ;

Ο κυριος τιτλος της "Χαραυγης" της 17 Δεκεμβρη, παλι σε σχεση με τις δημοτικες εκλογες, τα λεει ολα: "ΙΔΕΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΑΚΕΛ, Η ΚΥΠΡΟΣ ΚΑΙ Η ΣΩΤΗΡΙΑ ΤΗΣ".

Η "αντιπολωτικη" και "κυπριακη" στρατηγικη του ΑΚΕΛ σε αυτες τις δημοτικες εκλογες χτυπουσε κατευθειαν την ταξικη (εστω και ρεφορμιστικη) συνειδηση των εργαζομενων. Την αντιληψη οτι ειμαστε μια ταξη με ξεχωριστα δικα μας συμφεροντα, σε συγκρουση και αντιμετωποι με μια αλλη ταξη.

Αυτο το τιμημα ηταν ετοιμο να το πληρωσει, για μερικους ψηφους παραπανω.

Αυτο θα πληρωθει (και θα εξαργυρωθει απο τους αστους) εκει που μετρα. Οσο πιο αδυνατισμενη η ταξικη συνειδηση, τοσο πιο ευκολο για την αστικη ταξη να χτυπησει το βιοτικο επιπεδο της. Και αυτο εχει καθε διαθεση να το κανει τωρα με τον αντικτυπο της διεθνους οικονομικης κρισης πανω στην νοτια Κυπρο.

Εμεις ψηφισαμε και υποστηριξαμε εκλογικα το ΑΚΕΛ, αλλα με **αντιθετη** πολιτικη απο αυτη του ιδιου του ΑΚΕΛ. Με την πολιτικη της **ταξικης πολωσης**.

Οι προτεραιοτητες του ΑΚΕΛ ειναι ενα κλασικο δειγμα της διαφορας της ρεφορμιστικης πολιτικης, απο την επαναστατικη.

Οι ρεφορμιστες βλεπουν την αλλαγη της κοινωνιας μεσα απο το κερδισμα παραπανω θεσεων στην βουλη και αλλου. Για αυτους λοιπον, οι ψηφοι ειναι το παν.

Για τους επαναστατες, κανενα εκλογικο ανεβασμα ή κατεβασμα δεν μετρα μπροστα στο ανεβασμα ή κατεβασμα της ταξικης συνειδησης της εργατικης ταξης. Γιατι η αλλαγη της κοινωνιας μπορει να ερθει μονο μεσα απο την αλλαγη της συνειδησης και την δραση της ιδιας της εργατικης ταξης.

Πετρος Μιχαηλ

ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΟΥΣ Τ/Κ ΤΟΥ ΝΟΤΟΥ

Η καταπιεση και οι διωξεις των τουρκοκυπριων που ζουν στο νοτο απο την ΚΥΠ και την αστυνομια συνεχιζονται. Στις 25 του περασμενου Νιοβρη ο Can Necip και ο αδελφος του Tuncay καταδικαστηκαν ο πρωτος σε 3 μηνες φυλακιση, και ο δευτερος σε ενα μηνα με τριετη αναστολη.

Ο Can που ζει και εργαζεται στη Λεμεσο εδω και 9 χρονια κατηγορηθηκε για προκληση "ανησυχιας", "απειλη" και "επιθεση", σε βαρος αστυνομικου μεσα στον αστυνομικο σταθμο Λεμεσου τον περασμενο Φεβραρη. Σε συνεντευξη που μας εδωσε τοτε, (δημοσιευτηκε στο περιοδικο "Διεθνιστικη Προ(σ)κληση" τευχος 5, Φεβ.- Μαρ. '91), μας ειπε:

"Ερχονταν η ΚΥΠ, εμπαιναν μεσα στα σπιτια μας χωρις να κτυπουν τη πορτα, χωρις κανενα λογο. Με ρωτουσαν που ηταν ο ενας τουρκοκυπριος και ο αλλος. Επειδη δεν τους ελεγα μου πηγαιναν κοντρα. Αν τους εδινες πληροφοριες τα πηγαιναν καλα μαζι σου. Αλλοιως αρχιζαν οι απειλες, οτι θα μας βαλουν φυλακη, οτι θα μας στειλουν πισω, οτι θα μας δειρουν. Αυτο το πραγμα γινοταν καθημερινα. Οχι μονο σε μενα αλλα σε ολους τους τουρκοκυπριους. Πριν δυο βδομαδες, η ΚΥΠ βρηκε κατι φιλους μου και τους ειπε οτι θα με στειλουν φυλακη, θα με στειλουν πισω και αλλα. Σε αλλο φιλο μου ειπαν οτι εμεις βαλαμε την βομβα στην Λαρνακα. [στα γραφεια της Αμερικαν Εξπρες]. Εγω οταν ακουσα αυτα τα πραγματα, νευριασα. Πηγα στην αστυνομια να κανω παραπονο. Εκει μας εστειλαν στον υπευθυνο της ΚΥΠ. Του ειπα γι' αυτα και οτι θα παω στον προεδρο να κανω παραπονο. Σηκωθηκε πανω αυτος, πηρε και ενα σιδερο και με κτυπησε. Ενταξει του ειπα, ξερω που να παω αυριο να κανω παραπονο και ξεκινησαμε να φυγουμε. Οταν κατεβηκαμε κατω τους ειδοποιησε η ΚΥΠ και μας σταματησαν. Μας απειλουσαν οτι θα μας βαλουν φυλακη επειδη καναμε φασαρια. Καποιος κτυπησε τον αδελφο μου απο πισω και επεσε κατω. Τους εσπρωξα και εγινε φασαρια και μας εκλεισαν μεσα. Τους ζητουσα να φερουν ασθενοφορο για να παρει τον αδελφο μου στο νοσοκομειο αλλα δεν δεχονταν. Στο τελος με αφησαν να τον παρω στο νοσοκομειο. Εκει ο γιατρος ειπε οτι επρεπε να τον κρατησουν μια μερα μεσα. Ηρθε ομως η αστυνομια και μας πηρε με το ζορι στη φυλακη. Περιμεναμε να ερθει δικηγορος. Ηρθε καποιος αστυνομος και μας ειπε να να κλεισουμε την υποθεση. Να μην κανουμε παραπονο και να μην μας κατηγορησουν και εκεινοι. Μας αφησαν να φυγουμε".

Ηταν τοσο χοντροκομενοι οι ισχυρισμοι της αστυνομιας που το δικαστηριο αναγκαστηκε να τον αθωωσει για την κατηγορια της επιθεσης σε βαρος αστυνομικου. Θα ηταν πολυ δυσκολο να πεισουν οτι δυο τουρκοκυπριοι πηγαν μονοι τους στον αστυνομικο σταθμο Λεμεσου που ειναι σαν φρουριο και επιτεθηκαν στους αστυνομικους. Παρολα αυτα τον καταδικασαν για "απειλη" και "ανησυχια" και εμεινε στη φυλακη μεχρι που κατερρευσαν και αυτες οι κατηγοριες στο Εφετειο στις 8 του Γεναρη και ο Can αφεθηκε ελευθερος.

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΗΣ ΤΩΝ Τ/Κ ΤΟΥ ΝΟΤΟΥ

Τετοια περιστατικα ειναι πολυ συχνα σε βαρος των τουρκοκυπριων που ζουν στον νοτο. Ακομα οι περισσοτεροι ζουν σε αθλια σπιτια και υποστατικα, πολλες φορες χωρις νερο και ρευμα. Οι παρενοχλησεις της αστυνομιας τους εμποδιζουν να βρουν καποια καλη και σταθερη δουλεια, και τους δημιουργουν κοινωνικα προβληματα. Οι περισσοτεροι απο αυτους προσπαθουν να εξασφαλισουν θεωρηση διαβατηριου για να πανε σε καποια χωρα του εξωτερικου.

Εδω και αρκετους μηνες ειχε ξεκινησει μια προσπαθεια για την δημιουργια μιας επιτροπης που να εχει σαν στοχο την υπερασπιση των τ/κ και την υποστηριξη των δημοκρατικων τους δικαιωματων. Το περασμενο καλοκαιρι εγινε μια συναντηση με πρωτοβουλια της "Εργατικης Δημοκρατιας" και της "Αριστερης Πτερυγας" στην οποια συμμετειχε με εκπροσωπο η ΕΔΟΝ, αλλοι αριστεροι και δημοκρατες και αρκετοι τουρκοκυπριοι.

Μια αλλη πρωτοβουλια που εγινε στη Λεμεσο κατεληξε προσφατα σε ανοιχτη συναντηση, η οποια αποφασισε τη δημιουργια "Επιτροπης για την υπερασπιση των δικαιωματων των τουρκοκυπριων". Μεχρι τωρα ομως δεν καταφερε να κανει τιποτα το ουσιαστικο, ουτε καν ενα φηφισμα για την φυλακιση του Can τους δυο μηνες που ηταν κρατουμενος δεν προωθησε. Η ανακοινωση που εβγαλε μετα την συσταση της, δεν κανει καμια αναφορα στην καταπιεση των τουρκοκυπριων απο τα οργανα της Κυπριακης Δημοκρατιας.

Δεν καταφερε με κανενα τροπο να δειξει οτι σκοπος της ειναι η υπερασπιση των τουρκοκυπριων που ζουν στη νοτια Κυπρο. Το ιδιο το ονομα της Επιτροπης πρεπει να αναφερεται ειδικα στους τουρκοκυπριους του νοτου για να δειχνει οτι αυτη υπερασπιζεται τα δικαιωματα των τ/κ που ζουν στο νοτο και κατω απο την επικρατεια της δικης μας κυβερνησης και οχι γενικα ολων των τ/κ αφηρημενα. Αυτο θα εμποδισει καποιους που μπορει να ζητησουν να αγωνιστουμε εναντια στον Ντεκτας για να υπερασπιστουμε τα δικαιωματα των τ/κ του βορρα.

Η συγκεκριμενη αναφορα στους τουρκοκυπριους του νοτου ειναι απαραιτητη για να δειχνει ποιος ειναι ο υπευθυνος για την καταπιεση αυτων των τουρκοκυπριων και εναντια σε ποιον πρεπει να κατευθυνονται οι ενεργειες της Επιτροπης. Να δειχνει οτι δεν προκειται για "μεμονωμενες ενεργειες" ή "υπερβαλλοντα ζηλο" καποιων αστυνομικων. Να δειχνει οτι οι λογοι που καταπιεζονται με αυτο το τροπο ειναι αναλογοι με τους λογους που καταπιεζονται οι εγκλωβισμενοι στον βορρα. Σαν μια μειονοτητα που ανηκει σε ενα ανταγωνιστικο και αντιπαλο εθνος.

Αυτη ειναι μια πολιτικη καταπιεσης που η ελληνοκυπριακη αρχουσα ταξη ακολουθουσε απεναντι στους τουρκοκυπριους απο πριν το '74. Αυτο δεν προκειται να αλλαξει με το να "πειστει" η κυβερνηση, με παραινεσεις και παρασκηνιακες ενεργειες, να αλλαξει σταση. Μπορει να αλλαξει μονο αν πιεστει.

Ο μονος που μπορει να την πιεσει ειναι ενα μαζικο κινημα. Κανενα μαζικο κινημα ομως δεν μπορει να χτιστει αν δεν εχει ξεκαθαρο ποιος ειναι ο στοχος του, και ποιος ειναι ο αντιπαλος.

Ετσι και η "Επιτροπη για την υπερασπιση των τουρκοκυπριων του νοτου" πρεπει να εχει ξεκαθαρο οτι παλευει για την δημιουργια ενος δημοκρατικου, αντισωβινιστικου κινηματος που στοχευει την "δικη μας" κυβερνηση και τις επιθεσεις της σε βαρος των τουρκοκυπριων που ζουν στο νοτο. Μονο ετσι θα μπορεσει να ευαισθητοποιησει και να κινητοποιησει καθε ειλικρινη υποστηριχτη της επαναπροσεγγισης και καθε συνεπη δημοκρατη για την υπερασπιση των δικαιωματων των τουρκοκυπριων του νοτου.

Μονο ετσι μπορει να προσφερει κατι θετικο στους τουρκοκυπριους του νοτου. Διαφορετικα θα τους δημιουργησει περισσοτερα προβληματα γιατι θα τους αφησει πιο εκτεθειμενους στις επιθεσεις της ΚΥΠ.

Στην Επιτροπη εχουν εμφανιστει ιδεες οπως οτι για την καταπιεση των τουρκοκυπριων φταιει ολος ο κοσμος, οτι υπερασπιζομαστε καποιους που οχι μονο το κρατος αλλα και η κοινωνια γενικα τους αντιμετωπιζει σαν πολιτες δευτερης κατηγοριας. Τετοιες αντιληψεις αποκλειουν εξ' ορισμου ενα μαζικο κινημα, και οδηγουν σε μια αφηρημενη, γενικολογη και συνηθως διφορουμενη σταση. Αν κυριαρχησουν τετοιες ιδεες η μονη προοπτικη που μπορει να εχει η Επιτροπη θα ειναι στη καλυτερη περιπτωση να εξελιχτει σε μια κινηση παραγοντων που θα συζητουν για τα ανθρωπινα δικαιωματα και να προσφερουν καποια ανθρωπιστικη βοηθεια στους τουρκοκυπριους. Στη χειροτερη θα εξελιχτει σε μια κινηση που θα στηριζει την επισημη υστεροβουλη πολιτικη επαναπροσεγγισης. Ηδη οι ανακοινωσεις που βγηκαν δειχνουν οτι μπορει ευκολα να παει προς τα εκει, σαν την ανακοινωση που ανησυχει γιατι "αυτη η μεταχειρηση των τ/κ δεν βοηθα την πολιτικη της επαναπροσεγγισης που υποστηριζουν η κυβερνηση κι ολα τα κομματα και αφηνει εκτεθιμενη την Κυπριακη Δημοκρατια στις κατηγοριες του Ντεκτας".

Οι αγωνιστες της αριστερας που συμμετεχουμε σε αυτη την Επιτροπη πρεπει να μην αφησουμε τετοιες αποψεις να κυριαρχησουν. Να αγωνιστουμε για ενα δημοκρατικο αντισωβινιστικο κινημα που να ευαισθητοποιησει καθε ειλικρινη υποστηριχτη της επαναπροσεγγισης, καθε δημοκρατη που ενδιαφερεται για τα δικαιωματα των τουρκοκυπριων και οχι για το πως θα "τα καταφερει καλυτερα η πλευρα μας".

Ντινος Αγιομαμιτης

Η ΑΠΟΨΗ ΜΑΣ

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΕΣΣΔ
ΚΑΛΟ ΞΕΦΟΡΤΩΜΑ ΣΤΟΝ ΣΤΑΛΙΝΙΣΜΟ

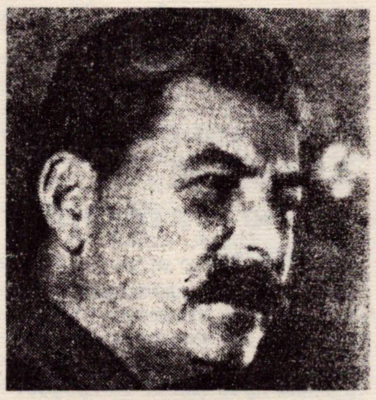

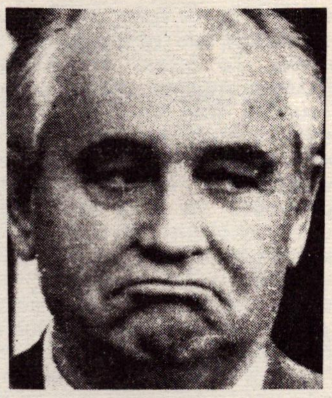

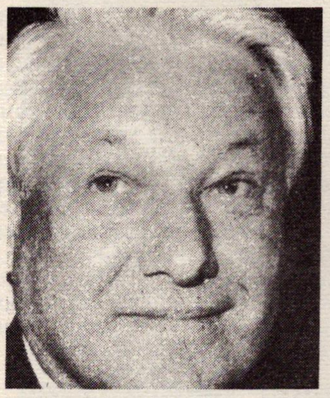

Οι ηγετες των κομμουνιστικων κομματων θρηνουν την διαλυση της ΕΣΣΔ. Η "Νεολαια" χαρακτηριζει την διαλυση της ΕΣΣΔ σαν "πισωγυρισμα της ιστοριας" ενω στο ιδιο φυλο της ο Τομαζος Τσιελεπης θεωρει οτι "αυτη η εξελιξη ειναι αρνητικη και για την ανθρωποτητα γενικα και για την Κυπρο ειδικα". Μιλωντας στο συνεδριο του ΚΚΕ η Παπαρηγα ειπε οτι "τα προοδευτικα κινηματα ολου του κοσμου εχασαν ενα μεγαλο συμμαχο και υποστηρικτη".

Ποια ειναι αυτα τα προοδευτικα κινηματα, και τι ειδους συμμαχο εχασαν;

Η ΝΕΑ ΦΥΛΑΚΗ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

Σιγουρα δεν ειναι οι εθνοτητες της ιδιας της ΕΣΣΔ, που δεν ειχαν, για δεκαετιες, κανενα πολιτικο δικαιωμα.

Μετα την επανασταση του 1917 οι Μπολσεβικοι παραχωρησαν το δικαιωμα αυτοδιαθεσης στους διαφορους λαους που βρισκονταν κατω απο την κυριαρχια της "φυλακης των λαων", της τσαρικης αυτοκρατοριας. Πιστευαν οτι μονο ετσι μπορουσαν να κερδισουν την εμπιστοσυνη των εργατων και των αγροτων αυτων των εθνοτητων. Ο Λενιν υποστηριζοντας το δικαιωμα της αυτοδιαθεσης ελεγε οτι αδιαφορουσε για το αν αυτο μπορουσε να οδηγησει στη διασπαση της χωρας σε πολλα ανεξαρτητα κρατη: "Αυτο που εχει σημασια για μας" ελεγε "δεν ειναι απο που περναν τα συνορα του κρατους, αλλα το να διατηρηθει η ενοτητα των εργατων ολων των εθνων, για τη μαχη εναντια στους αστους οποιουδηποτε εθνους".

Με την σταλινικη αντεπανασταση ξαναρχισε η εθνικη καταπιεση απο την Ρωσια. Ο Σταλιν και η ρωσσοφωνη γραφειοκρατια αφου πρωτα τσακισαν την εργατικη δημοκρατια προχωρησαν στον εκρωσσισμο των διαφορων εθνοτητων της ΕΣΣΔ. Ο λαος της Μολδαβιας εξαναγκαστηκε να χρησιμοποιει το ρωσικο αλφαβητο αντι το λατινικο οπως στη γειτονικη Ρουμανια. Εγιναν βιαιες μετακινησεις πληθυσμων και αλλοιωθηκε η πληθυσμιακη συνθεση με την εγκατασταση ρωσσοφωνου πληθυσμου. Στη διαρκεια της αναγκαστικης κολλεκτιβοποιησης εκατομμυρια Ουκρανοι πεθαναν απο την πεινα.

Το 1939 ο Σταλιν συμφωνησε με τον Χιτλερ την ενσωματωση των χωρων της Βαλτικης, της Μολδαβιας και της Δυτικης Ουκρανιας στην ΕΣΣΔ, και το μοιρασμα της Πολωνιας.

Το 1944 εξορισε 697.000 Τσετσενο-Ιγκουσιους, (ο λαος της Δημοκρατιας που εξεγερθηκε τον περασμενο Νιοβρη) 1500 μιλια μακρυα στην Κεντρικη Ασια επειδη δηθεν συνεργαστηκαν με τους Ναζι.

Για δεκαετιες η πολιτικη της γραφειοκρατιας στο Κρεμλινο στοχευε στην οικονομικη εκμεταλλευση των αλλων δημοκρατιων. Το Καζακσταν π.χ. αποτελουσε την σημαντικοτερη περιοχη πρωτων υλων, το Ουζπεκισταν παρηγαγε το 80% του εξαγωμενου βαμβακιου και η Ουκρανια ηταν ο σιτοβολωνας της ΕΣΣΔ.

Οι συνθηκες ζωης στις αλλες δημοκρατιες ηταν και ειναι πολυ χειροτερες απ'οτι στη Ρωσια. Η παιδικη θνησιμοτητα ειναι 40% ψηλοτερη στην Αρμενια απ'οτι στη Ρωσια και στο Αζερμπαϊτζαν 80%.

Μετα τον Β' Παγκοσμιο Πολεμο η κρατικοκαπιταλιστικη αρχουσα ταξη της ΕΣΣΔ και οι συμμαχοι τους επιφυλαξαν την ιδια μεταχειρηση στους εργαζομενους των χωρων της ανατολικης Ευρωπης. Καταστειλε βιαια καθε αντιδραση τους, την εξεγερση στην Ανατολικη Γερμανια το '53, στην Ουγγαρια το '56, στην Τσεχοσλοβακια το '68, τις κινητοποιησεις των εκατομυριων εργατων της Πολωνιας του '70, '76 και '80.

Για τη γραφειοκρατια, απο τον Σταλιν μεχρι τους Γκορμπατσωφ και Γιελτσιν, η προτεραιοτητα ηταν παντα η διατηρηση της ΕΣΣΔ, και σημερα της Ρωσσιας, σαν μιας μεγαλης ιμπεριαλιστικης δυναμης που θα μπορουσε να ανταγωνιστει τη Δυση.

Η ΕΞΑΓΩΓΗ ΤΟΥ ΚΡΑΤΙΚΟΥ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΥ

Μονο οταν το Καλασνικωφ υψωνονταν μακρια απο τα συνορα της αυτοκρατοριας της ΕΣΣΔ, το συμπαθουσαν και το βοηθουσαν οι γραφειοκρατες του ΚΚΣΕ.

Μετα τον Δευτερο Παγκοσμιο Πολεμο, οι δυο υπερδυναμεις συμφωνησαν να μοιρασουν την Ευρωπη σε σφαιρες επιρροης. Η καθε μια κρατουσε τα βρωμοχερα της μακρια απο την περιοχη του αντιπαλου, ενω καταπιεζε αδιστακτα καθε εσωτερικη αντιδραση. Ετσι τα κομμουνιστικα κομματα προδωσαν τα κινηματα που ξεσπασαν σε διαφορες ευρωπαϊκες χωρες οπως στην Ελλαδα.

Εξω ομως απο την Ευρωπη, δεν υπηρχε θεμα μοιρασιας. Ο κοσμος ανηκε στις Δυτικες δυναμεις.

Τα περισσοτερα απο τα αντιαποικιακα κινηματα που εμφανιστηκαν στρεφονταν προς την γραφειοκρατια της ΕΣΣΔ, μια και η μικροαστικη ηγεσια τους προσανατολιζονταν σε ενα κρατικο καπιταλισμο σαν αυτο της ΕΣΣΔ, ενω οι λαϊκες μαζες την εβλεπαν σαν τον κληρονομο των επαναστατικων παραδοσεων του Οκτωβρη.

Η εξεγερση των αποικιων απειλουσε την δυναμη και τον πλουτο του Δυτικου ιμπεριαλισμου. Το Ανατολικο Μπλοκ βοηθουσε αυτα τα κινηματα ακολουθωντας την παλια αρχη "ο εχθρος του εχθρου μου ειναι φιλος μου". Αυτη η υποστηριξη δεν ηταν καθολου προοδευτικη. Ηταν αποτελεσμα του ανταγωνισμου των δυο ιμπεριαλιστικων υπερδυναμεων. Την απελευθερωση απο τους δυτικους ιμπεριαλιστες ακολουθουσε το δεσιμο της νεας ντοπιας αρχουσας ταξης με την σοβιετικη γραφειοκρατια. Με ανταλλαγμα την υποστηριξη της σοβιετικης εξωτερικης πολιτικης, η σταλινικη γραφειοκρατια στηριζε ολων των ειδων τους "τριτοκοσμικους" δικτατορες εναντια οχι μονο στους δυτικους αλλα και στον ιδιο τον λαο τους που καταπιεζαν. Η Αιθιοπια, η Αλγερια, η Συρια, το Ιρακ, ειναι μερικα μονο παραδειγματα.

Εξαλλου, πολλοι απο τους εθνικοαπελευθερωτικους αντιιμπεριαλιστικους αγωνες πετυχαν χωρις την παραμικρη βοηθεια απο την ΕΣΣΔ, η οποια συμμαχησε μαζι τους μετα. Η Ινδια το 1947, η Αιγυπτος το 1952, η Κουβα το 1959, η Αλγερια το '62.

Τελος η ΕΣΣΔ υποστηριξε στον ΟΗΕ το '48 την δημιουργια του σιωνιστικου κρατους του Ισραηλ, που ακομα πληρωνουν οι Παλαιστινιοι.

Ο "ΜΕΓΑΛΟΣ ΣΥΜΜΑΧΟΣ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ"

"Η Σοβιετικη Ενωση, ενας απο τους πιο πιστους φιλους της Κυπρου, δεν υπαρχει πια" εγραφε η "Νεολαια" της 10 Γεναρη.

Στην πραγματικοτητα η εξωτερικη πολιτικη της ΕΣΣΔ και στο Κυπριακο ηταν εξισου οπορτουνιστικη με αυτη των δυτικων ιμπεριαλιστων. Το '65 μιλησε για ομοσπονδια στην Κυπρο, και το ΑΚΕΛ ετρεχε να τα διορθωσει. Το '74 αδιαφορησε αρχικα για την Τουρκικη εισβολη.

Επειδη ομως το Κυπριακο ηταν μια ανοικτη πληγη για την νοτιοανατολικη πτερυγα του ΝΑΤΟ, η ΕΣΣΔ ειχε καθε συμφερον να το κρατα ανοικτο. Για αυτο πηγαινε συνηθως με το μερος της πλευρας εκεινης που ειχε την διαθεση και την δυνατοτητα να αντιδρασει σε μια συμβιβαστικη διευθετηση αναμεσα σε Ελλαδα και Τουρκια, ζητωντας περισσοτερα για τον εαυτο της. Αυτη βεβαια ηταν η ελληνοκυπριακη αρχουσα ταξη, που ηταν αρκετα δυνατη ωστε ο Μακαριος να εκβιαζει ακομα και την "μητερα πατριδα".

Το Κυπριακο ειναι μια αδικη απο ολες τις πλευρες διαμαχη. Ολοι οι αντιπαλοι ειναι εξισου ενοχοι για τους πολεμους, την καταπιεση και τις σφαγες, και εχουν το ιδιο αδικους και αρπαχτικους σκοπους. Η υποστηριξη της ΕΣΣΔ προς τους ελληνοκυπριους αστους δεν κανει ουτε την ΕΣΣΔ ουτε τους ελληνοκυπριους αστους προοδευτικους. Η συμμαχια τους δεν ηταν τιποτα αλλο παρα μια απο τις τοσες ευκαιριακες συμμαχιες που γεννησε ο ιμπεριαλιστικος ανταγωνισμος του ψυχρου πολεμου. Ηταν μια ακομα αποδειξη του αντιδραστικου χαρακτηρα της σοβιετικης γραφειοκρατιας.

Ηταν μια συμμαχια που κοστισε ακριβα στο εργατικο κινημα. Για χαρη της, και για χαρη της επιτυχιας των ελληνοκυπριακων επιδιωξεων στο Κυπριακο, το ΑΚΕΛ εδεσε την ελληνοκυπριακη εργατικη ταξη χειροποδαρα στο αρμα του αστικου "προοδευτικου" εθνικισμου και ανεχτηκε ολη την καταπιεση των τουρκοκυπριων απο τον Μακαριο.

"ΟΛΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΥΠΡΟ ΜΑΣ"

Το ΑΚΕΛ ειναι απο τα λιγα κομμουνιστικα κομματα που γλυτωσαν την πανωλεθρια απο τις εξελιξεις στην ΕΣΣΔ.

Κερδισε εκλογικα το ΑΚΕΛ, αλλα στην πραγματικοτητα η εργατικη ταξη εχασε. Το ΑΚΕΛ καταφερε να κρατησει τα ποσοστα του με ενα μπαραζ αποπολιτικοποιησης και αντιδραστικων εθνικιστικων ιδεων που εστρεψε εναντια στην πολιτικη και ταξικη συνειδηση των ελληνοκυπριων εργατων.

Απο την αρχη η συνταγη της αντιμετωπισης της κρισης του κρατικου καπιταλισμου στηριχθηκε σε δυο επιχειρηματα.

Το ενα ηταν οτι "Το ΑΚΕΛ δεν εφταιξε για οτι συνεβηκε σε αυτες τις χωρες".

Με αυτη την απολίτικη λογικη, θα μπορουσαν να την βγαλουν καθαρη ενα σωρο αντιδραστικοι. Ο γαλλος ναζιστης Λε Πεν "δεν εφταιξε" για οτι εκανε ο Χιτλερ, την πολιτικη του οποιου υπερασπιζεται. Η αγγλικη αρχουσα ταξη "δεν φταιει" για το Απαρτχαϊντ στην Νοτιοαφρικανικη Ενωση, την αρχουσα ταξη της οποιας υποστηριζει τοσα χρονια. Η ελληνοκυπριακη δεξια "δεν φταιει" για τα εγκληματα του δυτικου ιμπεριαλισμου, τον οποιο "απλα" υποστηριζει.

Το ΑΚΕΛ εχει ευθυνη, οχι μονο επειδη υποστηριζε πολιτικα και ιδεολογικα την σοβιετικη γραφειοκρατια, αλλα και επειδη εκανε οτι παιρνουσε απο το χερι του για να την βοηθησει και πρακτικα. Ενθαρυνε και στηριξε το πολιτικα κυριαρχο κομματι της ελληνοκυπριακης αρχουσας ταξης να δωσει ολων των ειδων τα πολιτικα ανταλλαγματα στην σοβιετικη γραφειοκρατια για την υποστηριξη της στο Κυπριακο.

Το αλλο επιχειρημα συμπυκνωνεται στο συνθημα "Ολα για την Κυπρο". Η σταση που καλλιεργει το ΑΚΕΛ μεσα στους οπαδους του ειναι οτι δεν πρεπει να τους ενδιαφερει το τι γινεται "εξω απο την Κυπρο", αλλα τι γινεται μεσα στην Κυπρο, το Κυπριακο, δηλαδη τα καθολου προοδευτικα εθνικα συμφεροντα και επιδιωξεις της ελληνοκυπριακης πλευρας.

Αυτο το επιχειρημα διαποτιζει ολη την πολιτικη του ΑΚΕΛ. Πανω σε αυτη την αντιδραστικη, εθνοκεντρικη πολιτικη στηριξε την υποστηριξη της ιμπεριαλιστικης επιδρομης στον Κολπο, αυτο προβαλε οταν εγινε το πραξικοπημα στην ΕΣΣΔ, αυτο ηταν το κυριο συνθημα στις βουλευτικες και στις δημοτικες εκλογες.

Μεσα απο αυτον τον εθνικιστικο φακο προσπαθουν να κανουν και σημερα την εργατικη ταξη να δει σαν αρνητικη εξελιξη την διαλυση της ΕΣΣΔ, και να αντιμετωπισει με συμπαθεια την υποστηριξει που εδινε σε αυτη τοσα χρονια το ΑΚΕΛ.

Ετσι ο Τομαζος Τσιελεπης γραφει στην "Νεολαια" οτι ειδικα για "τον Κυπριακο λαο ο κατατεμαχισμος της Σοβιετικης Ενωσης δημιουργει νεους πονοκεφαλους... οι Δημοκρατιες της πρωην Σοβιετικης Ενωσης με Μουσουλμανικο πληθυσμο δεχονται ισχυρες επιδρασεις απο την Αγκυρα και ... με αφορμη τον κατατεμαχισμο της Σοβιετικης Ενωσης ο Ντενκτας και η Αγκυρα ισχυριζονται οτι η Ομοσπονδια δεν ειναι βιωσιμο συστημα και ζητουν τωρα Κοινοπολιτεια"

Η αποπολιτικοποιηση και η καλλιεργεια του εθνικου εγωϊσμου ειναι η παραδοσιακη πολιτικη που η δεξια προσπαθει να περασει στην εργατικη ταξη. Η ηγεσια του ΑΚΕΛ κρατησε τα εκλογικα της ποσοστα παιζοντας σε αυτο το ταμπλω.

Αυτο γινεται σε μια εποχη που η ιμπεριαλιστικη "νεα ταξη" δημιουργει την "νεα Γιαλτα", οπως χαρακτηρισε ελληνας επισημος την μοιρασια αναμεσα στις "αναπτυγμενες χωρες του ΟΟΣΑ" (μεσα και η Ελλαδα) των χωρων της ανατολικης Ευρωπης. Σε μια εποχη που οι πολεμοι, οι διεθνεις ανταγωνισμοι, και η ασταθεια κανουν περισσοτερο απο ποτε αλλοτε την μοιρα των εργατων ολου του κοσμου κοινη. Κανουν ετσι την αναγκη για την εργατικη ταξη να τα βλεπει ολα μεσα απο ενα παγκοσμιο και διεθνιστικο φακο μεγαλυτερη απο ποτε.

ΟΛΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΤΑΞΗ

Η διαλυση της ΕΣΣΔ δεν ειναι "πισωγυρισμα", ειναι προχωρημα της ιστοριας.

Η μεγαλη ζημια για το εργατικο κινημα δεν εγινε το '91, εγινε πολυ πιο πριν, με την επικρατηση του σταλινισμου στο παγκοσμιο εργατικο κινημα στο τελος της δεκαετιας του '20.

Για χρονια ο Σταλινισμος ηταν μια βαρεια πετρα στο λαιμο της παγκοσμιας εργατικης ταξης. **Σημερα, μπορουμε να πουμε καλο ξεφορτωμα**.

Η καταρρευση του κρατικου καπιταλισμου και η διαλυση της ΕΣΣΔ μπορει να δημιουργησε ενα αισθημα ηττοπαθειας στους εργαζομενους πολλων χωρων, που βρισκονται κατω απο την επηρεια του σταλινισμου. Μπορει οι αστοι να δειχνουν ευχαριστημενοι για την "τελικη δικαιωση" τους. Ομως τεραστιες μαζες εργαζομενων, απο τις χωρες της ανατολικης Ευρωπης μεχρι το Ζαΐρ δοκιμαζουν για πρωτη φορα μετα απο δεκαετιες την δυναμη τους. Μπορει να μην φερνουν την εργατικη εξουσια αλλα διωχνουν παλιους τυρανους και αποκτουν πολιτικα και συνδικαλιστικα δικαιωματα.

Απο την εποχη του Μαρξ, οι επαναστατες ξερουν οτι ο σοσιαλισμος μπορει να χτιστει μονο αν επικρατησει με μια σειρα επαναστασεις σε ενα σημαντικο αριθμο αναπτυγμενων χωρων. Για αυτη την αντιληψη ρεφορμιστες και σταλινικοι κατηγορουν τους επαναστατες για ρομαντισμο και εξωπραγματικοτητα.

Τα γεγονοτα των λιγων τελευταιων χρονων ειναι η καλυτερη αποδειξη για το αν ειναι ή οχι ρομαντικοι οι επαναστατες. Εδειξαν στην πραξη ποσο διεθνοποιημενος ειναι πια ο κοσμος. Ποσο γρηγορα και σε ποσο μεγαλη εκταση μπορει να εξαπλωθει η σπιθα της αλλαγης. Ποσο ενα οραμα (ακομα και τοσο περιορισμενο οπως η αστικη "δημοκρατια" και η "οικονομια της αγορας") και ενα αναπαντεχο ρηγμα στο δηθεν απορθητο οχηρο του εχθρου (η "Αλληλεγγυη" το '80) οδηγησαν στην διαδοχικη καταρρευση μιας τεραστιας και φαινομενικα πανισχυρης καταπιεστικης αυτοκρατοριας.

Σημερα το μεγαλυτερο εμποδιο μπροστα στην παγκοσμια εργατικη ταξη ειναι η ιδεολογικη κυριαρχια των αστικων και ρεφορμιστικων ιδεων μεσα στην εργατικη ταξη. Η ΕΣΣΔ, το κεντρο του σταλινισμου, του μεγαλυτερου υπευθυνου για αυτη την κυριαρχια, εχει καταρρευσει. Καθε αγωνιστης εργατης πρεπει να δει σαν το πιο σημαντικο αποτελεσμα αυτης της καταρρευσης το οτι ανοιγουν νεες δυνατοτητες για να ξαναζωντανεψει η γνησια παραδοση του επαναστατικου εργατικου κινηματος.

Ανοιγει ξανα η προοπτικη να μετατρεψουμε μια εποχη πολεμων και εξεγερσεων σε εποχη της παγκοσμιας επαναστασης. Για να γινει ομως αυτο χρειαζεται μια δυνατη επαναστατικη αριστερα. Καιρος να την δυναμωσουμε.

Η "ΛΥΣΗ" ΤΟΥ ΚΥΠΡΙΑΚΟΥ

ΟΛΑ ΓΙΑ ΤΗΝ "ΚΥΠΡΟ ΜΑΣ" ή ΟΛΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ

"Ιδεολογια μας η Κυπρος και η σωτηρια της". Ο πρωτοσελιδος τιτλος της "Χαραυγης" στις 17 Δεκεμβρη περιγραφει με τον καλιτερο τροπο την πολιτικη που ακολουθα τουλαχιστον τα τελευταια δυο χρονια το ΑΚΕΛ. Για χαρη αυτης της "σωτηριας της Κυπρου" στηριξε εναν απο τους πιο βρωμικους πολεμους, την ιμπεριαλιστικη επιδρομη στο Κολπο. Εδωσαν μαζι με την κυβερνηση Βασιλειου πολιτικη στηριξη στην επιδρομη που οδηγησε εκατονταδες χιλιαδες αραβες στην σφαγη. Ανεχτηκε ολες τις διευκολυνησεις που προσφερε η κυβερνηση απο τα αεροδρομια της Λαρνακας και της Παφου. Ανεχτηκε χωρις την παραμικρη διαμαρτυρια την χρησιμοποιηση των Βρετανικων βασεων, των ρανταρ και των αλλων κατασκοπευτικων σταθμων απο τους ιμπεριαλιστες εναντια στους λαους της Μ. Ανατολης.

Ολα αυτα για χαρη της κινητικοτητας στο Κυπριακο, με την προσδοκια της "ισης μεταχειρισης της Κυπρου με το Κουβεϊτ". Ακομα και τον συνθημα "Κυπρος - Παλαιστινη κοινος αγωνας" εστω και με το εθνικιστικο περιεχομενο που του εδινε η αριστερα, το ξεχασε το ΑΚΕΛ για να μην κακοκαρδισει τους "συμμαχους" απο τους οποιους περιμενε την "σωτηρια της Κυπρου".

Απο τοτε μεχρι σημερα το σλογκαν "πανω απο ολα η Κυπρος μας" εγινε το αλλοθι για καθε δεξια στροφη του ΑΚΕΛ. Στις προσφατες δημοτικες προτεινε σαν υποψηφιο δημαρχο για την Λευκωσια τον Λελλο Δημητριαδη που ηταν δημαρχος με τις ψηφους του ΔΗΣΥ και που στις Βουλευτικες εκλογες υποστηριζε ανοιχτα το ΔΗΣΥ. Η δικαιολογια που εδινε ηταν οτι ετσι προωθουσε την συνεργασια με ολους, και τον ΔΗΣΥ, για να "αποφυγουμε την ιδεολογικη πολωση" σε μια εποχη που υπαρχουν εξελιξεις στο Κυπριακο", γιατι "πανω απο ολα ειναι η Κυπρος μας και η σωτηρια της".

Ακομη και η αντιθεση στην ενταξη στην ιμπεριαλιστικη ΕΟΚ ειναι ετοιμη να θυσιαστει σε αυτο το σκοπο. Το παλαι ποτε "Ε.Ο.Κ ΝΑΤΟ ιδιο συνδικατο", σημερα εχει ξεχαστει και ο ΓΓ του ΑΚΕΛ Δημητρης Χριστοφιας δηλωνει: "εχουμε καθηκον ολους τους παραγοντες οι οποιοι μπορουν να ασκησουν πιεσεις προς την Αγκυρα να τους αξιοποιησουμε. Στο θεμα της Ε.Ο.Κ επιμενουμε οτι πρεπει να κανουμε οτι ειναι δυνατο και προς την κοινοτητα και προς χωριστες κυβερνησεις για να ασκησουν πιεσεις προς την Τουρκια... αν η Ε.Ο.Κ αναθεωρησει την σταση της, καιαυτο θα βοηθεισει στην σωστη επιλυση του κυπριακου εμεις ειμαστε ετοιμοι να επανεξετασουμε την θεση μας ".

ποια "σωστη" λυση;

Ποια ειναι τελος παντων αυτη η "σωστη" λυση του Κυπριακου για χαρη της οποιας το ΑΚΕΛ "ξεχναει" τον Αμερικανιο ιμπεριαλισμο και δηλωνει ετοιμο να υποστηριξει ενταξη στην ΕΟΚ, την στιγμη που ο ληστρικος και ιμπεριαλιστικος ρολος τους γινεται περισσοτερο φανερος απο ποτε αλλοτε; Για ποια λυση μιλαει η ελληνοκυπριακη αρχουσα ταξη; Τι ειναι αυτο που προκειται να "διευθετηθει" και που θελουν να λυθει "σωστα";

Αυτο που στη πραγματικοτητα ενδιαφερει τις αρχουσες ταξεις και των δυο πλευρων, αυτο που προσπαθουν να λυσουν, ειναι το μοιρασμα της εξουσιας πανω στο νησι και ο διακανονισμος των συνορων αναμεσα τους. Διπλα βεβαια απο τους ε/κ και τ/κ αστους υπαρχουν οι αρχουσες ταξεις των μητερων πατριδων που ενδιαφερονται ο διακανονισμος αυτος να γινει οσο γινεται περισσοτερο προς οφελος της δικης τους πλευρας. Αυτη ακριβως ειναι η εννοια της λυσης και δεν εχει καμμια σχεση με δηθεν "ανθρωπινα δικαιωματα" και "αρχες δικαιου".

"Δικαιη λυση" για τους αστους ειναι αυτη που τους δινει περισσοτερα προνομια και πλεονεκτηματα και εξυπηρετει περισσοτερο τα συμφεροντα της πλευρας τους. Ο Π. Χαραλαμπους στην "Αληθεια" της 9ης Ιουλη περιγραφει πολυ χαρακτηριστικα αυτη ακριβως την εννοια της δικαιης λυσης: "Εμεις οι Ε/Κ θα παλεψουμε για οσο το δυνατο πιο συμφερουσα για εμας λυση, η οποια κατα την κριση μας θα ειναι τοσο δικαιη οσο πιο συμφερουσα θα κριθει. Το δικαιο το κρινουμε Ελληνικα οπως και οι Τ/Κ το κρινουν Τουρκικα. Οσο πιο δικαιη για μας ειναι μια λυση τοσο πιο αδικη θα κρινεται απο την αλλη πλευρα και αντιστροφως". Και πως αλλιως θα μπορουσε να ειναι μεσα στην ανταγωνιστικη φαγωμαρα του καπιταλισμου; Οσο δικαιο ειναι να γυρισουν οι Ε/Κ προσφυγες στα σπιτια τους, τοσο αδικο ειναι για τις χιλιαδες νεους προσγυγες που θα δημιουργηθουν με το διωξιμο των "εποικων", των φτωχων μεταναστων απο την Τουρκια, που ειναι το πιο εξαθλιωμενο κομματι της τουρκικης εργατικης ταξης που εχουν ζησει χρονια στην Β Κυπρο. Οι ε/κ θεωρουν αδικη και απειλητικη τη παραμονη των τουρκικων στρατευματων αλλα "ξεχνουν" τις σφαγες των τ/κ απο την εθνοφρουρα και την ελληνικη μεραρχια το '63-'64. Θεωρουν "δικαια" και "αμυντικα" τα εξοπλιστικα προγραμματα της εθνοφρουρας, αλλα χαρακτηριζουν "αδικες" τις αντιδρασεις των τουρκοκυπριων στις δηλωσεις του Αρχιεπισκοπου και του υπουργου αμυνας που δηλωνουν οτι θα στησουν "τη γαλανολευκο στο καστρο της Κερυνειας".

Μεσα σε αυτα τα πλαισια, των καπιταλιστικων ανταγωνισμων η λυση οχι μονο δικαιη δεν μπορει να ειναι αλλα ουτε και καμια μονιμη και διαρκη ειρηνη μπορει να φερει και να εξαφανισει τον κινδυνο καποιου νεου πολεμου. Οτι συμφωνηθει σημερα, μπορει αυριο, οταν αλλαξουν οι συνθηκες και οι συσχετισμοι δυναμεων να ξεσυμφωνηθει στο πι και φι, οπως εγινε με τις συμφωνιες του 1959. Ο καπιταλιστικος ανταγωνισμος και η φαγωμαρα για την οικονομικη και πολιτικη κυριαρχια πανω στη Κυπρο δεν προκειται να σταματησει με την υπογραφη καποιας συμφωνιας. Απο σημερα η καθε πλευρα ετοιμαζει τα οπλα της για την επομενη μερα της συμφωνιας. Οι ε/κ αστοι προσπαθουν με τον οικονομικο και πολιτικο αποκλεισμο της ΤΔΒΚ να μεγαλωσουν το χασμα της οικονομικης υπεροχης τους απεναντι στους τ/κ ομολογους τους για να εχουν καλιτερες πιθανοτητες να ειναι οι κερδισμενοι σε αυτη τη διαμαχη. Ειναι φανερο οτι τιποτα δεν μας εγγυαται πως δεν θα επαναληφθουν οι σφαγες και οι πολεμοι του '63 - '74.

τιποτα για την "Κυπρο μας" ολα για τον εργατικο διεθνισμο

Οι διακυρηξεις των ε/κ αστων οτι επιδιωκουν μια "δικαιη, ειρηνικη και βιωσιμη" λυση του κυπριακου δεν ειναι παρα κουφια λογια πισω απο τα οποια προσπαθουν να κρυψουν την προσπαθεια τους να επιβαλουν την οικονομικη και πολιτικη κυριαρχια τους πανω σε ολοκληρη την Κυπρο. Αυτη ειναι η "σωστη" λυση για την ελληνοκυπριακη αρχουσα ταξη.

Οι ελληνοκυπριοι εργαζομενοι δεν εχουν κανενα λογο να υποστηριξουν μια τετοια λυση γιατι "αυτο που εχει σημασια για μας δεν ειναι απο που περνουν τα συνορα του κρατους, αλλα το πως θα διατηρηθει η ενοτητα των εργατων ολων των εθνων για την μαχη εναντια στους αστους οποιουδηποτε εθνους"(Λενιν). Για μας το πιο σημαντικο ειναι η ικανοτητα της εργατικης ταξης να παλεψει εναντια στους αστους της για να ανατρεψει αυτο το συστημα της φαγωμαρας, των εθνικων ανταγωνισμων, των συγκρουσεων και των πολεμων. Για να μπορεσει να το κανει αυτο πρεπει να πεταξει απο πανω της καθε εθνικισμο.

Γι' αυτο απεναντι στους καυγαδες των αστων για το ποια λυση ειναι "δικαιη" εμεις πρεπει να μεινουμε ουδετεροι. Δεν προτιμουμε καμια λυση σαν καλυτερη απο την αλλη και δεν θυσιαζουμε τιποτα απο τον διεθνισμο μας και την ταξικη μας ενοτητα με τους εργατες του "αντιπαλου" εθνους για να πετυχουμε μια λυση που δινει προνομια στο "δικο μας" εθνος. Δεν μενουμε ομως ουδετεροι, ειμαστε αντιθετοι, σε οποιαδηποτε προσπαθεια επιβολης λυσης στους Τ/Κ που δεν θα την ηθελαν οι ιδιοι.

Το σημαντικο για την εργατικη ταξη δεν ειναι αν ειναι ενωμενη ή διχοτομημενη η Κυπρος, ομοσπονδη ή ενιαιο κρατος αλλα το σπασιμο της κυριαρχιας του εθνικισμου στην Κυπρο, την Ελλαδα και την Τουρκια. Οχι δηλαδη η κρατικη ενοτητα ή διασπαση αλλα η ταξικη ενοτητα ή διασπαση. Η διασπαση στις καρδιες και τα μυαλα των εργαζομενων. Να παψουν δηλαδη οι ελληνες και τουρκοι εργατες να βλεπουν οι μεν τους δε σαν εχθρους και να ξεκαθαρισουν οτι κοινος εχθρος ολων μας ειναι ο καπιταλισμος, και πρωτα απο ολα οι "δικοι μας" αστοι. Απο αυτους ειναι που πρεπει να διασπαστουμε.

Γι' αυτο δεν πρεπει να κανουμε καμια παραχωρηση και καμια θυσια για χαρη τους, για να πετυχουν μια "σωστη" για τους αρπαχτικους και αντιδραστικους σκοπους τους, λυση του κυπριακου. Καμια υποχωρηση στα αιτηματα μας, καμια φορολογια για τους στρατιωτικους εξοπλισμους δεν πρεπει να δεχτουμε.

Αντιθετα πρεπει να παλεψουμε για μια ειλικρινη επαναπροσεγγιση με τους τ/κ εργαζομενους και να αγωνιστουμε για ολα εκεινα που δυναμωνουν την φιλια και την εμπιστοσυνη αναμεσα στους εργαζομενους των δυο πλευρων. Εμεις σαν ελληνοκυπριοι εργαζομενοι, πρεπει απο την δικη μας πλευρα, να καταγγειλουμε τον οικονομικο, πολιτικο και πολιτιστικο αποκλεισμο της ΤΔΒΚ και να υπερασπιστουμε το δικαιωμα των τ/κ στην αυτοδιαθεση. Στο βαθμο που το θελουν, δηλαδη, να εχουν το δικο τους κρατος. Με αυτο δεν σημαινει οτι υποστηριζουμε οτι οι Τ/Κ πρεπει να εχουν το δικο τους κρατος, ή οτι προτιμουμε να εχουν το δικο τους κρατος. Σημαινει οτι υπερασπιζομαστε το δικαιωμα τους στην αυτοδιαθεση εναντια στην "δικια μας" αστικη ταξη που τους το αρνηται εμπραχτα και με καθε μεσο.

Το δικο μας σλογκαν πρεπει να ειναι τιποτα για την "Κυπρο μας", δηλαδη για χαρη των αντιδραστικων επιδιωξεων των ελληνοκυπριων κεφαλαιοκρατων. Καμια παραχωρηση και καμια υποστηριξη στους ιμπεριαλιστες συμμαχους της αρχουσας μας ταξης για να τους βοηθησουν στην "σωστη" τους λυση. Ολα για τον εργατικο διεθνισμο και την σοσιαλιστικη επανασταση.

Ντινος Ιασονος

ΛΕΦΤΑ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΕΡΓΑΤΕΣ ΟΧΙ ΟΠΛΑ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΣΤΡΑΤΟΚΡΑΤΕΣ

Οι δηλωσεις της κυβερνησης για την αμυνα ειναι σαφεις: "Δεν τιθεται θεμα υπονομευσης του αμυντικου μαςπρογραμματος". Η βουλη υποστηριζει οτι η κυβερνηση χρησιμοποιει το θεμα των στρατιωτικων δαπανων για να καλυψει αλλες οικονομικες της αναγκες. Κυβερνηση και κομματα αλληλοκατηγορουνται για τα οικονομικα προβληματα που οι ιδιοι εχουν δημιουργησει και που αναμεσα στα αλλα οφειλωνται και στα τεραστια εξοπλιστικα προγραμματα. Παραλληλα ομως, ολοι, ακομα και η αριστερα, υποστηριζουν την "αμυντικη θωρακιση", και ο καυγας τωρα εχει περιοριστει στο υψος των στρατιωτικων δαπανων που δεν πρεπει να "θετουν σε αμεσο κινδυνο την οικονομια του τοπου" οπως εγραφε και η "Αληθεια" στις 5 του Γεναρη.

Ο Αλωνευτης ομως επιμενει οτι "αν θελουμε ισχυρη αμυνα πρεπει να πληρωσουμε" και προτεινει νεα αυξηση της "εκτακτης εισφορας για την αμυνα".Εχουν περασει 8 χρονια απο τον Γενναρη του 1984, που η κυβερνηση εκμεταλλευομενη το κλιμα εθνικιστικης υστεριας που δημιουργησε η εκκλησια με τους ερανους της μετα την ανακηρυξη της ΤΔΒΚ, επεβαλε το χαρατσι της "εκτακτης εισφορας για την αμυνα". Απο τοτε μεχρι σημερα εχει τετραπλασιαστει και τωρα ο Αλωνευτης θελει να το ξαναυξησει.

Τελικα καθολου "εκτακτη" δεν ειναι η "εισφορα" για την "αμυνα" αφου συνεχιζει για τοσα χρονια, και φαινεται η κυβερνηση να θελει να την διατηρησει για πολυ ακομη. Ουτε και "εισφορα" ομως ειναι αφου ειναι μια απο τις πιο αγριες φορολογιες που επιβαλλεται μαλιστα πανω σε ολοκληρο το ακαθαρτο εισοδημα των εργαζομενων. Ουτε και για καμια "αμυνα" ομως προκειται. Αυτο φαινεται οχι μονο απο τις δηλωσεις του Αλωνευτη για τους επιθετικους προσανατολισμους των εξοπλιστικων προγραμματων αλλα και απο τα "ανδραγαθηματα" της εθνοφρουρας εναντιον των τ/κ στο παρελθον, το '64, το '67 στη Κοφινου και το '74 στη Τοχνη και αλλου. Ολοι ετσι κι αλλιως, απο τον Μπους μεχρι τον Μητσοτακη και τον Οζαλ τις δαπανες τους για τον πολεμο τις ονομαζουν "αμυντικες".

Ονομασαν αυτο το χαρατσι "εκτακτη εισφορα για την αμυνα" για να εκμεταλευτουν τις φοβιες και την ανασφαλεια του κοσμου εξαιτιας των πολεμων που εγιναν στη Κυπρο για να του επιβαλουν πιο ευκολα μια δυσβασταχτη φορολογια. Ακομη καταφερνουν ετσι να συντηρουν μια αισθηση πολιορκιας, που τους ειναι πολυ χρησιμη για να ζητουν πειθαρχια και θυσιες απο την εργατικη ταξη "για να αντιμετωπισουμε τους εχθρους που μας απειλουν". Ετσι καταφεραν να αποδυναμωσουν ακομα περισσοτερο την αντισταση της εργατικης ταξης στις επιθεσεσεις τους εναντια στο βιωτικο της επιπεδο και τις καταχτησεις της.

να καταργηθει η "εκταχτη εισφορα για την αμυνα"

Οχι μονο δεν πρεπει να δεχτουμε αυξηση της λεγομενης "ετακτης εισφορας για την αμυνα" αλλα πρεπει να ζητησουμε την καταργηση της. Καμια στρατιωτικη δαπανη δεν πρεπει να δεχτουμε γιατι δεν υπαρχει καμια εγγυηση οτι αν δυναμωσουν αρκετα δεν θα επαναλαβουν τα "κατωρθωματα" τους σε βαρος των τουρκοκυπριων. Καθε σεντ που δινουμε για οπλα φερνει τον κινδυνο πολεμου πιο κοντα, θρεφει τον σωβινισμο και μεγαλωνει την δυσπιστια αναμεσα στους εργαζομενους των δυο κοινοτητων.

Αντιθετα πρεπει να αγωνιστουμε για μια ειλικρινη επαναπροσεγγιση με τους τ/κ εργαζομενους. Αν η κυβερνηση αντι να κυνηγα και να φυλακιζει τους τ/κ που ζουν στο νοτο, ξοδευε εστω και το 0.005% απο τα λεφτα που δινει για εξοπλισμους, για να επισκευασει τα αθλια σπιτια στα οποια ζουν, θα φαινοταν πιο αξιοπιστη οταν δηλωνει οτι υποστηριζει την επαναπροσεγγιση.

Κατι τετοιο ομως δεν γινεται γιατι οι διακυρηξεις της ειναι ψευτικες. Ψευτικες ειναι και οι διακυρηξεις για τα ανθρωπινα δικαιωματα. Την ιδια στιγμη που τις κανει εχει στη φυλακη αντιρρησιες συνηδεισεις που αρνουνται να υπηρετησουν στην εθνικη φρουρα, ενω καταθετει στη βουλη νομοσχεδιο με το οποιο προτεινει σαν εναλλακτικη λυση γι' αυτους την 48μηνη (!!) θητεια χωρις στολη και φυσικα μονο σε καιρους ειρηνης. Αυτη ειναι η κυβερνηση Βασιλειου, ο δηθεν υποστηριχτης της επαναπροσεγγισης και των ανθρωπινων δικαιωματων. Υποστηριζει μονο οσα την συμφερουν, οσα εξυπηρετουν τις αντιδραστικες επιδιωξεις της.

Μονο η δικη μας παλη εναντια στις πολεμικες προετοιμασιες και τις αδικες επιδιωξεις της "δικης μας" αρχουσας ταξης μπορει να συμβαλει σε μια ειλικρινη επαναπροσεγγιση αναμεσα στου Ε\Κ και Τ\Κ εργαζομενους. Η αντιδραση μας σε καθε αυξηση της "εκτακτης εισορας για την αμυνα" και η απαιτηση μας να καταργηθει. Η υπερασπιση ολων των δημοκρατικων δικαιωματων και οχι μονο αυτων που εξυπηρετουν τις εθνικες επιδιωξεις των ε/κ, η παλη για καλητερες συνθηκες για τους φανταρους, για μειωση της θητειας και η υποστηριξη στους αντιρρησιες συνειδησεις. Η υπερασπιση των τ/κ που ζουν στο νοτο απο τις επιθεσεις της ΚΥΠ και της αστυνομιας. Ενας τετοιος αγωνας θα αυξησει και την δυνατοτητα αντιστασης της εργατικης ταξης απεναντι και στις αλλες, οιονομικες και πολιτικες επιθεσεις της κυβερνησης και των κεφαλαιοκρατων.

Γιολα Χ"Χαραλαμπους

ΞΕΝΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΡΑΤΣΙΣΜΟΥ

Πριν απο μερικες εβδομαδες η Αθηναικη εφημεριδα "Βημα" εγραφε οτι "ενα φαντασμα πλανιεται πανω απο την Αθηνα, το φαντασμα των μεταναστων και των ξενων εργατων". Στην πραγματικοτητα ομως το φαντασμα που πλανιεται πανω απο ολη την Ευρωπη, ειναι το φαντασμα του ρατσισμου και του φασισμου.

Η αστυνομια της Βονης ανακοινωσε πριν λιγες μερες οτι τους τελευταιους μηνες, οι "Skinheads", μια νεοναζιστικη οργανωση, πραγματοποιησε 2,000 επιθεσεις εναντιον ξενων εργατων μονο στη Βονη.

Στη Αγγλια εχει εμφανιστει ενα κυμα επιθεσεων εναντιον των μαυρων και ασιατων μεταναστων, που μερικες φορες εχουν καταλειξει σε δολοφονιες ατομων, ειτε μαυρων ειτε λευκων που προσπαθησαν να υπερασπιστουν τους μαυρους φιλους τους.

Στην Γαλλια ο Λεπεν αυξανει συνεχως τα ποσοστα του και σε μερικες περιοχες υπολογιζεται οτι εχει φτασει το 25%.

ΓΕΝΝΗΜΑ-ΘΡΕΜΑ ΤΟΥ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΥ

Η εμφανιση του ρατσισμου ειναι στενα συνδεδεμενη με την γεννηση και την αναπτυξη του καπιταλισμου.

Ο ρατσισμος δεν αποτελουσε χαρακτηριστικο των προκαπιταλιστικων κοινωνιων, ουτε ακομα κοινωνιων οπως αυτες της αρχαιας Αθηνας και Ρωμης. Στις κοινωνιες αυτες σκλαβοι και ιδιοκτητες σκλαβων μπορουσε να ηταν και λευκοι και μαυροι. Βεβαια υπηρχαν οι αποψεις οτι οι σκλαβοι ειναι απο την φυση τους οντα κατωτερα, οι αποψεις ομως αυτες δεν ειχαν σαν στηριγμα τους το χρωμα του δερματος.

Ο ρατσισμος γεννιεται απο την στιγμη που εκατομμυρια ατομα μεταφερονται με την βια απο την Αφρικη στις φυτειες της Αμερικης και δυναμωνει γενικοτερα με την αναπτυξη του ιμπεριαλισμου, που τον χρησιμοποια σαν δικαιολογια της εξουσιας του. Οι λευκοι αναλαμβανουν το "φορτιο" να εκπολιτισουν αυτους τους "αξεστους και απολιτιστους" μαυρους.!!

Η παραπερα αναπτυξη του καπιταλισμου, και η αναγκη για εργατικα χερια, μετα την καταργηση του δουλεμποριου, δημιουργησε ενα μεγαλο κυμα μεταναστευσης προς τα βιομηχανικα κεντρα. Οι ρατσιστικες αντιληψεις αναπροσαρμοζονται αναλογα. Οι μαυροι δεν θεωρουνται πια αντικειμενα, θεωρουνται ομως υπευθυνοι για το χαμηλο βιοτικο επιπεδο των λευκων εργατων, για τη ανεργια, για τα χαμηλα μεροκαματα.

Το 1870 ο Μαρξ τονιζε χαρακτηριστικα τα προβληματα που ο εθνικισμος, και απο διπλα του ο ρατσισμος, προκαλουσε στην Αγγλικη εργατικη ταξη: "Το μυστικο της αδυναμιας της Αγγλικης εργατικης ταξης στηριζεται στο γεγονος οτι η εργατικη ταξη ειναι διαιρεμενη σε δυο εχθρικα στρατοπεδα, τους Αγγλους εργατες και τους Ιρλανδους εργατες. Οι Αγγλοι εργατες μισουν τους Ιρλανδους γιατι τους θεωρουν ανταγωνιστες, υπευθυνους για το χαμηλο βιοτικο επιπεδο. Ο Αγγλος εργατης, απεναντι στον Ιρλανδο αισθανεται σαν μελος του κυριαρχου εθνους και μετατρεπει τον εαυτο του σε οργανο στα χερια των καπιταλιστων της δικης του χωρας εναντιον των Ιρλανδων, με αποτελεσμα να δυναμωνει την κυριαρχια τους και πανω στον ιδιο."

Οταν ντοπιοι και ξενοι εργατες ζουν κατω απο αθλιες κοινωνικες και οικονομικες συνθηκες πολυ ευκολα δημιουργειται προσφορο εδαφος για ενταση που πολλες φορες οδηγει στο ρατσισμο και τον φασισμο. Ο ρατσισμος, οπως και ο σεξισμος και ο εθνικισμος, ειναι ενα οργανο στα χερια της αρχουσας ταξης για να διαιρει και να αδυνατιζει την εργατικη ταξη στο συνολο της.

Ο Γκαιμπελς ειχε πει οτι: "Ακομα κι αν ο Εβραιος δεν υπηρχε, επρεπε να ανακαλυφθει." Οι αρχουσες ταξεις καθε φορα που υπαρχει το εδαφος μεσα στην εργατικη ταξη, λογω των κοινωνικων και οικονομικων κρισεων, "εβραιοποιουν" διαφορα κομματια της, ειτε αυτα ειναι οι γυναικες, ειτε οι ομοφυλοφιλοι, ειτε οι ξενοι εργατες.

Αν οι λευκοι πιστεψουν οτι υπευθυνοι για τα προβληματα τους ειναι οι μαυροι εργατες, τοτε αδυνατουν να δουν ποιοι φταινε στην πραγματικοτητα για την κατασταση αυτη. Οι επιθεσεις εναντιον των ξενων εργατων δεν προκειται να κανουν καλυτερο το βιοτικο επιπεδο κανενος ντοπιου εργατη, ουτε προκειται να κανουν ευκολοτερη την εξευρεση εργασιας. Αντιθετα μεσα στον χωρο εργασιας, η διαιρεση των εργατων σε ντοπιους και ξενους μειωνουν τις πιθανοτητες οι εργατες αυτοι να ενωθουν και να παλεψουν μαζι για αυξησεις και καλυτερες συνθηκες εργασιας. Ετσι ο ντοπιος εργατης καταντα και ο ιδιος θυμα του δικου του ρατσισμου.

ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ ΤΟΥ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΥ

Σημερα η φτωχεια και η ανεργια εχει αναγκασει αρκετους εργατες απο τις αραβικες χωρες, την Ασια και την Ανατολικη Ευρωπη να ξενητευτουν αναζητωντας ενα καλυτερο μελλον. Στην Κυπρο υπαρχουν τομεις που απαιτουν την εισοδο ξενων εργατων για να καλυφτουν οι αναγκες του, παρολο που υπαρχει ενα ποσοστο ανεργιας 3%.

Η εξηγηση για το "παραδοξο" αυτο φαινομενο ειναι απλη. Ο καπιταλισμος κυριαρχειται απο την αναρχια της αγορας. Οι καπιταλιστες επενδυουν συνεχως σε κλαδους που βραχυπροθεσμα ειναι κερδοφοροι, χωρις κανενα προγραμματισμο για τις μακροπροθεσμες αναγκες. Οταν οι αναγκες για εργατικο δυναμικο μεταβαλλονται ανεξελεγκτα, αρκετα κομματια της εργατικης ταξης ριχνονται στην ανεργια. Δεν ειναι οι ξενοι εργατες που ευθυνονται για τις 8,000 ανεργους ξενοδοχουπαλληλους κατα την διαρκεια του πολεμου στον Κολπο, δεν ειναι οι ξενοι εργατες που ευθυνονται για τις προσπαθειες για παγωμα των μισθων.

Για τους Ε/Κ καπιταλιστες, οι ξενοι εργατες ειναι ενα εργατικο δυναμικο διατεθειμενο να δουλεψει με χαμηλη αμοιβη, χωρις κοινωνικες ασφαλισεις, που ειναι διατεθειμενο να δουλεψει υπερωριες χωρις αμοιβη, ενα εργατικο δυναμικο ευκολο για εκμεταλλευση. Συνυπευθυνοι ομως για την εκμεταλλευση αυτη των ξενων εργατων ειναι το κρατος και οι συντεχνιες. Το κρατος με το να καταδιωκει τους ξενους εργατες απο την μια, και οι συντεχνιες με το να αντιτιθενται στην εισαγωγη ξενων εργατων απο την αλλη, δυναμωνουν συνεχως την κατασταση αυτη: Την παρανομη εισοδο τους, την απασχοληση τους κατω απο αθλιες συνθηκες, στις πιο σκληρες εργασιες που οι Ε/Κ δεν ειναι διατεθημενοι να κανουν, χωρις καμμια δυνατοτητα αντιστασης, με την απειλη της συλληψης και της απελασης πανω απο τα κεφαλια τους.

Η αστυνομια κανει εκκλισεις προς το κοινο, ζητωντας του να καταγγελει καθε περιπτωση παρανομου ξενου εργατη που πεφτει στην αντιληψη του, στρεφοντας ετσι εργατες εναντιον εργατων, και καταντωντας ετσι τους Ε/Κ εργατες σε "κυνηγους κεφαλων".

Η σταση των συντεχνιων απεναντι στους ξενους εργατες ειναι ακομα μια ποικιλια μιας πολιτικης πολυ γνωστης στο εργατικο κινημα, γνωστης με το ονομα οπορτουνισμος, η ευκαιριακη αντιμετωπιση των καταστασεων. Δηλαδη η φροντιδα, (ή, καλυτερα, αυτο που παρουσιαζεται σαν φροντιδα) μονο για τα βραχυπροθεσμα, στενα συμφεροντα ενος κομματιου της εργατικης ταξης, χωρις να νοιαζονται για τα μακροπροθεσμα, ιστορικα, συνολικα συμφεροντα ολοκληρης της εργατικης ταξης.

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΕΙΣΟΔΟΣ

Μονο με την ενεργη συμπαρασταση των Ε/κ εργατων θα σταματησουν οι ξενοι εργατες να ειναι ευκολη λεια για τους Ε/κ καπιταλιστες. Μονο οταν οι ξενοι εργατες αποτελεσουν μερος της Ε/κ εργατικης ταξης θα σταματησουν οι εργοδοτες να εχουν ενα πειθαρχημενο εργατικο δυναμικο στην διαθεση τους ανα πασα στιγμη για να απειλουν τους Ε/κ εργατες με απολυσεις, κρατωντας τους ετσι ησυχους και πειθαρχημενους.

Γι' αυτο πρεπει να παλεψουμε για την ελευθερη εισοδο των ξενων εργατων στη Ν. Κυπρο, για να απαλλαγουν απο την τρομοκρατια, τις διωξεις και τις απελασεις.

Οι ξενοι εργατες δεν ειναι εχθροι των Ε/κ εργατων. Κοινος μας εχθρος και των ντοπιων και των ξενων εργατων ειναι οι καπιταλιστες σ' ολες τις χωρες. Οι ξενοι εργατες ειναι αδελφια μας στην καταπιεση του κεφαλαιου, και συντροφοι μας στην παλη για σοσιαλισμο.

Ο ρατσισμος ειναι δημιουργημα οχι μονο της προπαγανδας της αρχουσας ταξης, αλλα και της κρισης που ευνοει την αναπτυξη του μεσα στην εργατικη ταξη. Ειναι προϊον της απελπισιας. Μεσα σε ασχημες κοινωνικες και οικονομικες συνθηκες γεννιεται η προσπαθεια των εργαζομενων να βρουν αποδιοπομπαιους τραγους, να βρουν αμεσες, γρηγορες και ευκολες λυσεις στην σκληρη πραγματικοτητα. Το πιο αδυνατο κομματι της εργατικης ταξης ευκολα μπορει να αποτελεσει αυτο τον αποδιοπομπαιο τραγο. Ο ρατσισμος ειναι προιον της απελπισιας του εργατη που συνθλιβεται καθημερινα απο την καταπιεση.

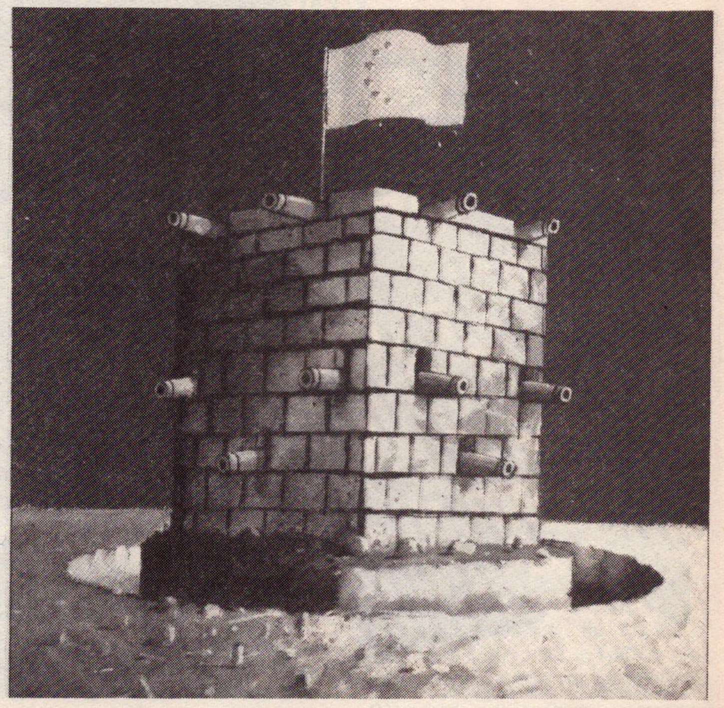

Συγχρονως ομως η κριση φερνει σε κομματια της εργατικης ταξης την αντιδραση, την αναγκη για συλλογικη παλη. Αυτη η παλη αδυνατιζει το αισθημα απελπισιας και αδυναμιας, και δινει μια μαχητικη, συλλογικη και αξιοπρεπη διεξοδο στα προβληματα. Οταν οι ξενοι και οι ντοπιοι εργατες ενωθουν για κοινους αγωνες, οταν συνειδητοποιησουν ποια ειναι τα συμφεροντα τους, τοτε ειναι φανερος μπροστα τους ο στοχος και ο εχθρος, και το ποσο ευαλωτος ειναι.

Γι' αυτο το λογο το κτισιμο της επαναστατικης οργανωσης ειναι αναγκαιο και απαραιτητο. Μια οργανωση που δεν αρκειται μονο στην προπαγανδα, αλλα επεμβαινει συνεχως στους καθημερινους αγωνες των εργατων, γιατι εκει βρισκεται οχι μονο η λυση για τον ρατσισμο, αλλα και για καθε δημιουργημα του καπιταλισμου.

Μαρια Ρωσιδου

ΜΑΑΣΤΡΙΧ

Η ΕΟΚ ΚΤΙΖΕΙ ΝΕΟ ΣΙΔΗΡΟΥΝ ΠΑΡΑΠΕΤΑΣΜΑ

Η συνοδος κορυφης της ΕΟΚ που εγινε στο Μάαστριχ εδωσε την ευκαιρια στους καθε λογης υποστηριχτες της ενταξης στην ΕΟΚ να ξαναπροβαλουν το οραμα για το κοινο "Ευρωπαικο σπιτι" που προσφερει ευημερια, προοδο και ασφαλεια. Ακομα και το ΑΚΕΛ που ειχε καποιες αντιρρησεις δηλωνει τωρα ετοιμο να αλλαξει την θεση του και να υποστηριξει την ενταξη, φτανει η ΕΟΚ να μας "βοηθησει στη σωστη επιλυση του κυπριακου".

Αυτο που κανεις δεν λεει για την ΕΟΚ ειναι οτι αυτοι που συναντηθηκαν στο Μααστριχτ ειναι υπευθηνοι για 20 εκατομμυρια ανεργους συνολικα στις χωρες της ΕΟΚ. Οτι ο αριθμος αυτων που ζουν κατω απο το οριο φτωχιας φτανει τα 50 εκατομμυρια. Στη Βρετανια το ποσοστο των κοινωνικων παροχων επεσε στα επιπεδα της δεκατειας του 1960. Το οικογενειακο εισοδημα των πιο φτωχων νοικοκυριων (30% του πληθυσμου) ηταν 73 λιρες τη βδομαδα το 1967 και επεσε (σε σταθερες τιμες) στις 70 λιρες το 1988. Την ιδια περιοδο, το πραγματικο εισοδημα του πιο πλουσιου 10% του πληθυσμου ανεβηκε απο τις 410 στις 745 λιρες. Στην Γαλλια το ενα τριτο των εργατων εχει μηνιαιο εισοδημα μικροτερο απο οσο ειχε το 1981. Στην Ελλαδα του Μητσοτακη το μεσο πραγματικο μεροκαματο εχει πεσει στα επιπεδα του 1979.

Στη "Θαυματουργη" Ευρωπη οι φτωχοι γινονται φτωχοτεροι και οι πλουσοι πλουσιοτεροι. Το ταξικο χασμα βαθαινει. Πισω απο τα μεγαλα λογια κρυβεται η αθλια πραγματικοτητα του καπιταλισμου που βρισκεται σε κριση.

Η οικονομικη αβεβαιοτητα τροφοδοτει την πολιτικη ασταθεια ακομα και μεσα στην ΕΟΚ ενω διπλα της η Γιουγκοσλαβια σπαρασσεται απο ενα ατελειωτο πολεμο. Για πρωτη φορα απο τη δημιουργια της η ΕΟΚ συζηταει ανοιχτα την δημιουγια δικου της στρατου. Για πρωτη φορα οι στρατηγοι βρισκονται στο προσκηνιο της ευρωπαικης ενοποιησης. Ενω οι τραπεζιτες μπορει να περιμενουν μεχρι το 1996 για να αποχτησουν την "κοινη ευρωπαικη τραπεζα", οι στρατηγοι μπορει πολυ πιο συντομα να εχουν τον "κοινο ευρωπαικο στρατο τους" που να αναλαβει δραση σαν "ειρηνευτικος" στα μετωπα Κροατιας - Σερβιας.

Αυτο ειναι το πραγματικο προσωπο της "ευρωπαικης ασφαλειας". Μια συμμαχια ληστων που ο καθενας θα μπορει να την χρησιμοποια για να αρπαζει οτι θελει. Σημερα η Γερμανια φλερταρει τις Σλοβενια Κροατια αυριο η Ελλαδα βαζει χερι στα Σκοπια με τις πλατες των εταιρων της. Οι ελληνες αστοι δεν εχουν κανενα προβλημα ακομη και να διακηρυσσουν οτι ετσι βλεπουν τα πραγματα: "Μα επιτελους σκοπια ειναι, ενα ασυντακτο συνοθυλευμα ετεροκλητων εθνοτητων. Χωρις στρατο, χωρις κρατος, χωρις ψωμι, χωρις υποσταση. Ουτε εδω δεν θα τολμησουμε μιας επιδειξη και στην αναγκη αποδειξη δηναμεων;" (αρθο Παπαθεμελη στο Βημα 24/11)

το νεο Σιδηρουν Παραπετασμα

Αυτοι που εχυναν κροκοδειλια δακρυα για το Τειχος του Βερολινου και ξεσκιζονταν που τα καθεστωτα της Ανατολικης Ευρωπης ειχαν κλειστα τα συνορα τους τωρα στηνουν δικους τους φραχτες για να κρατησουν εξω απο την Ευρωπη τους μεταναστες απο την Ανατολικη Ευρωπη, απο τον τριτο κοσμο, απο τα Βαλκανια.

Στο Μάαστριχ οι υπουργοι Δημοσιας Ταξης συνεδριασαν για να επεξεργαστουν μια κοινη πολιτικη και σκληρους κανονισμους για την μεταναστευση. Κλεινουν τα συνορα, απαιτουν βιζα, ετοιμαζουν στρατοπεδα "υποδοχης" οπου κλεινονται οι φυγαδες μεχρι να "εξεταστουν" τα χαρτια τους και να απελαθουν στην συντριπτικη πλειοψηφια τους. Ο Κολ, ο Μιτεραν, ο Μειτζορ, ολες οι κυβερνησεις που ζοριζονται πολιτικα απο την εργατικη αγανακτηση παιζουν το χαρτι του ρατσισμου για να τη στρεψουν εναντια στους μεταναστες. Στην Ελλαδα ο Μητσοτακης κανει ακριβως το ιδιο εξαπολυοντας προγκρομ εναντια στους Αλβανους μεταναστες.

Οι δικοι μας θιασωτες του "κοινου ευρωπαικου σπιτιου" τωρα που η ΕΟΚ ξαναχτιζει το δικο της "σιδηρουν παραπετσμα" δεν θα μπορουσαν να υστερησουν. Ενω δεν χανουν ευκαιρια να αναφερονται στη Λευκωσια σαν την "τελευταια ευρωπαικη πρωτευσα που ειναι διαιρεμενη" δεν παραλειπουν να απελαυνουν καθημερινα αραβες και ασιατες εργατες που εχουν ερθει να δουλεψουν για ενα κομματι ψωμι.

Τετοιο "κοινο Ευρωπαικο σπιτι" δεν το θελουμε, το χαριζουμε σε αυτους που το εκαναν. Εμεις προτιμουμε την ενοτητα με τους ευρωπαιους εργατες που αντιστεκονται στις επιθεσεις των καπιταλιστων της ΕΟΚ. **Προτιμουμε την ενοτητα με τους εργατες της Μ. Ανατολης που αντιμετωπιζουν τον ρατσισμο και τις ιμπεριαλιστικες επιθεσεις. Εμεις θελουμε την ενοτητα των εργατων ολων των χωρων για την παλη εναντια στον κοινο εχθρο τον καπιταλισμο.**

Ν. Α.

Η ΔΙΑΛΥΣΗ ΤΗΣ Ε

ΑΠΟ ΤΑ ΕΡΓΑΤΙΚΑ ΣΥΜΒΟΥΛΙΑ ΚΑΙ

Το 1992 αρχισε χωρις την ΕΣΣΔ! Πως θα αντιμετωπισουν οι αριστεροι αυτο το κοσμοϊστορικο γεγονος; Θα μεινουν νοσταλγοι ενος χρεωκοπημενου συστηματος; Θα τα βαψουν μαυρα και θα αναζητησουν αλλες ιδεολογικες σημαιες;

Οι ηγετες των κομμουνιστικων κομματων θρηνουν την διαλυση της ΕΣΣΔ. και την χαρακτηριζουν σαν "πισωγυρισμα της ιστοριας".

Ακομα και στον αντισταλινικο χωρο, σε αυτους που δηλωναν απο πριν εχθροι της γραφειοκρατιας, ειδαν τα γεγονοτα με τον ιδιο τροπο. "Η καταρρευση της εθνικοποιημενης σχεδιασμενης οικονομιας, παρα την κακη διαχειρηση απο την γραφειοκρατια, ειναι ενα ιστορικο πισωγυρισμα για την εργατικη ταξη." εγραφε τον Απριλη του 90 η "Σοσιαλιστικη Εκφραση" η εφημεριδα της "Αριστερης Πτερυγας". Ακομα πιο απαισιοδοξη ηταν η διαπιστωση οτι "Η γραφειοκρατια εχει επισης ανοιξει την πορτα στην αντεπανασταση στην Πολωνια, Ουγγαρια και πιθανα αλλα κρατη της Ανατολικης Ευρωπης".

Και ομως. Τα γεγονοτα δεν εχουν καμμια σχεση με αντεπανασταση. Αντι για πισωγυρισμα για την εργατικη ταξη, ειναι ενα πολυ σημαντικο βημα μπρος.

Η σημαια που υποσταληκε στο τελος του '92 δεν αντιπροσωπευε εδω και δεκαετιες τιποτα το σοσιαλιστικο. Τα καθεστωτα που γκρεμιστηκαν τοσο αδοξα δεν ηταν παρα μια αλλη μορφη καπιταλισμου.

ΠΟΤΕ ΧΑΘΗΚΕ Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

Η Οκτωβριανη επανασταση πετυχε. Εφερε στην εξουσια την εργατικη ταξη που εδειξε οτι υπηρχε πραγματικα διεξοδος απο τα αδιεξοδα του καπιταλισμου, οτι το μελλον της ανθρωποτητας δεν ηταν αναγκαστηκα δεμενο με το πολεμο, τη ανεργεια, τη πεινα. Ηταν μια γιορτη της απελευθερωσης των καταπιεσμενων της κοινωνιας. Εδωσε σε ολοκληρα εθνη τη δυνατοτητα να βγουν απο την τσαρικη φυλακη των εθνων.

Η Ρωσσικη κοινωνια του 1917 ηταν μια απο τις πιο καθυστερημενες της Ευρωπης. Ηταν ξεκαθαρο στους ηγετες της επαναστασης Λενιν και Τροτσκι οτι αν η επανασταση δεν εξαπλωνοταν σε μια σειρα πιο αναπτυγμενες οικονομικα χωρες θα πνιγοταν απο την εξωτερικη επεμβαση και την αντεπανασταση στο εσωτερικο.

Την επανασταση ακολουθησε ο εμφυλιος πολεμος και η ιμπεριαλιστικη επεμβαση.Ο ηρωϊσμος, ο επαναστατικος ενθουσιασμος και η ενεργητικη συμμετοχη των λαϊκων μαζων απωθησαν την λευκη αντεπανασταση και την εξωτερικη επεμβαση. Ομως το τιμημα που πληρωσε η εργατικη ταξη για τη νικη της επαναστασης ηταν βαρυ. Πολλοι απο τους πιο μαχητικους εργατες σκοτωθηκαν στα μετωπα υπερασπιζοντας την επανασταση. Αλλοι γυρισαν στην υπαιθρο για να επιβιωσουν απο την πεινα. Ο αριθμος των εργατων ειχε πεσει στο 43% του προηγουμενου αριθμου. Η εργατικη ταξη που ηγηθηκε της επαναστασης ειχε αποδεκατιστει.

Οι υλικες καταστροφες ηταν τεραστιες. Το τελος του εμφυλιου πολεμου βρηκε την οικονομια της χωρας σε ερειπια. Η βιομηχανικη και αγροτικη παραγωγη χτυπηθηκαν περισσοτερο. Η παραγωγη κανναβης ειχε πεσει στο 10% της προπολεμικης, του λιναριου στο 25%, του βαμβακιου στο 11% των τευτλων στο 15%. Η βιομηχανικη παραγωγη ειχε πεσει στο 18% της προπολεμικης ενω η παραγωγικοτητα της εργασιας ειχε πεσει στο ενα τριτο της προπολεμικης. Τη χωρα μαστιζε ο λοιμος και οι επιδημιες.

ΤΑ ΣΟΒΙΕΤ

Ο θεσμος πανω στο οποιο στηριχθηκε η εργατικη εξουσια δηλαδη τα εργατικα συμβουλια ουσιαστικα δεν λειτουργουσε καθως η ταξη που ειχε δημιουργησει το θεσμο ειχε αποδεκατιστει. Οι εργατες και αγροτες που σκορπιστηκαν σ'ολοκληρη την χωρα για να υπερασπιστουν την επανασταση επρεπε να συντονιστουν απο ενα κεντρικο σωμα. Μονο οι μπολσεβικοι παρεμειναν σταθεροι υποστηρικτες της εξουσιας των σοβιετ. Η εργατικη δημοκρατια που λειτουργουσε μεσα στα σοβιετ επαψε να υπαρχει και το κρατος των σοβιετ του 1917 αντικατασταθηκε με το μονοκομματικο κρατος του 1920.

Ο αποδεκατισμος της εργατικης ταξης κατεστρεψε και τους δεσμους του μπολσεβικικου κομματος με αυτη. Το κομμα εμεινε μετεωρο και ο σοσιαλιστικος του προσανατολισμος στηριζοταν στις πεποιθησεις των στελεχων του που εμεναν πιστα στις παραδοσεις της Οκτωβριανης επαναστασης. Οι μπολσεβικοι που ανηκαν στο κομμα κατα την επανασταση ηταν μονο το ενα δεκατο του κομματος το 1919 και το 1921 το ενα τεσσαρακοστο.

Η συμμαχια εργατων και αγροτων εσπασε καθως η νικη της επαναστασης στον εμφυλιο και η αποκρουση της ιμπεριαλιστικης επεμβασης εξασφαλησε στους αγροτες την κατοχη της γης που αποσπασαν απο τους γεωκτημονες.

Οι μπολσεβικοι δεν μπορουσαν απλα να παραιτηθουν απο την εξουσια γιατι η εργατικη ταξη ειχε καταστραφει υπερασπιζοντας αυτη την εξουσια απο τους λευκους αντεπαναστατες και την εξωτερικη αντιδραση. Επρεπε να εξασφαλισουν χρονο μεχρι που η εξαπλωση της επαναστασης σε πιο προηγμενες οικονομικα χωρες θα εσπαζε την απομονωση της Ρωσσικης επαναστασης και θα εφερνε βοηθεια που θα στηριζε την εξουσια των σοβιετ. Οι πιθανοτητες για την εξαπλωση της επαναστασης στην Ευρωπη την δεκαετια του 20 ηταν μεγαλες παρα την ηττα της γερμανικης επαναστασης το 1919.

Στην προσπαθεια τους να διοικησουν την χωρα υποχρεωθηκαν να στηριχθουν στην παλια τσαρικη γραφειοκρατια. Μεσα απ'αυτη την διαδικασια ετειναν και οι ιδιοι να γινουν μια γραφειοκρατια ξεκομενη απο οποιοδηποτε λαϊκο ελεγχο.

Μεσα στο κομμα αρχισαν να αντανακλουνται τα συμφεροντα των διαφορων κοινωνικων ταξεων που αναπτυχθηκαν μετα την επανασταση.

Η δεξια πτερυγα αντανακλουσε τα συμφεροντα των αγροτων με κυριο εκφραστη τον Μπουχαριν, το κεντρο που φαινομενικα προσπαθουσε να διατηρησει την κοινωνικη συνοχη ισορροποντας τα συμφεροντα των διαφορων ταξεων αλλα στην πραγματικοτητα εκφραζε την κομματικη γραφειοκρατια με εκφραστη τον Σταλιν και την Αριστερη αντιπολιτευση του Τροτσκι η οποια προτεινοντας διαφορες πλατφορμες προσπαθουσε να διατηρησει ζωντανη την σοσιαλιστικη προοπτικη της επαναστασης.

Υπηρξε μια ποιοτικη αλλαγη στο τροπο λειτουργιας της εσωκομματικης δημοκρατιας καθως οι διαφορες πτερυγες αντιπροσωπευαν τωρα διαφορετικες κοινωνικες ομαδες. Το κεντρο και η δεξια κατασκευασαν τον "λενινισμο", την λατρεια του Λενιν και κατηγορουσαν τους αντιπαλους τους σαν τροτσκιστες. Στηριζαν το κατασκευασμα τους σε κουτσουρεμενα αποσπασματα απο το Λενιν και αγνοοντας την διαθηκη του Λενιν στην οποια υποδεικνυε τον Τροτσκι σαν "το πιο ικανο μελος της Κ.Ε." και συνιστουσε την απομακρυνση του Σταλιν.

Εναντια σε καθε μπολσεβικικη παραδοση η ελευθερη συζητηση και η αντιπαραθεση λογικων επιχειρηματων αντικατασταθηκε με την διαστρευλωση και ο σεβασμος της αντιθετης αποψης με την κατασυκοφαντιση. Αρχισε να χρησημοποιηται ο κομματικος μηχανισμος για την κατασκευη πλειοψηφειων που ευνοουσαν την κυριαρχη πτερυγα του κεντρου και της δεξιας.

Το προγραμμα της Αριστερης αντιπολιτευσης ειχε τρεις βασικους αξονες που συνδεονταν οργανικα. Πρωτο, για να διατηρησει τη σοσιαλιστικη της προοπτικη η επανασταση επρεπε να ενισχυσει τις πολεις σε βαρος της υπαιθρου, τη βιομηχανια σε βαρος της γεωργιας και να φορολογησει τους πλουσιους αγροτες. Ταυτοχρονα η βιομηχανικη αναπτυξη θα επρεπε να συνοδευεται απο την ενισχυση της εργατικης δημοκρατιας, ετσι ωστε να δοθει τερμα στις γραφειοκρατικες τασεις μεσα στο κομμα και το κρατος. Και τριτο, ενω οι δυο προηγουμενες κατευθυνσεις θα μπορουσαν να κρατησουν την Ρωσια σαν προπυργιο της Επαναστασης, δεν επαρκουσαν ομως για να επιτευχθει εκεινο το οικονομικο και πολιτιστικο επιπεδο που ειναι προϋποθεση για το σοσιαλισμο. Αυτο απαιτουσε την εξαπλωση της επαναστασης στο εξωτερικο.

Η ΣΤΑΛΙΝΙΚΗ ΑΝΤΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

Το προγραμμα της Αριστερης αντιπολιτευσης ηταν ρεαλιστικο και μπορουσε να πραγματοποιηθει. Αλλα μεσα στο κομμα η κυριαρχη πτερυγα του κεντρου και της δεξιας αντιδρουσε σ'αυτο. Η εργατικη ταξη που μπορουσε να το υποστηριξει ηταν η ταξη με την λιγοτερη δυναμη μεσα στο κομμα. Μετα τον εμφυλιο πολεμο το μεγαλυτερο μερος της εργατικης ταξης ηταν αγροτες που μολις ειχαν ερθει απο την υπαιθρο χωρις κανενα σοσιαλιστικο οραμα.

Μεχρι το τελος της δεκαετιας του '20 η γραφειοκρατια, χωρις να χρειαστει αμεση στρατιωτικη βια, ειχε αποσπασει απο την εργατικη ταξη καθε δικαιωμα και εξουσια και με την παγκοσμια οικονομικη κριση του 28, ενεργοντας πια σαν μια ταξη για τον εαυτο της, στραφηκε εναντια στην αγροτια. Υιοθετησε το πρωτο μερος του προγραμματος της Αριστερης αντιπολιτευσης που ζητουσε την εκβιομηχανηση με "βηματα σαλιγκαριου" και την επεβαλε με εξοντωτικους ρυθμους, αγνοησε εντελως το δευτερο που ζητουσε το βαθεμα της εργατικης δημοκρατιας και αντικατεστησε το τριτο που εβαζε σαν στοχο την εξαπλωση της επαναστασης με το σωβινιστικο αντιδραστικο συνθημα για το "κτισιμο του σοσιαλισμου σε μια μονο χωρα".

Η αντεπανασταση της γραφειοκρατιας επεκρατησε. Η δικτατορια του προλεταριατου αντικατασταθηκε απο την δικτατορια πανω στο προλεταριατο και την αγροτια.

Η σταλινικη γραφειοκρατια και οι σημερινοι κληρονομοι της Γιελτσιν και Γκορπατσιωφ οπως και οι δυτικες αρχουσες ταξεις υποστηριζουν οτι αυτο που υπηρχε στην ΕΣΣΔ ηταν ο σοσιαλισμος που εγκαθυθριθηκε σαν αποτελεσμα της επαναστασης του 1917.

Σημερα ειναι καιρος να ακουστει η φωνη της παραδοσης που πηγαζει απο τον Οκτωβρη και την Αριστερη αντιπολιτευση και παντα υποστηριζε οτι ο σταλινισμος δεν ηταν η φυσικη εξελιξη της Οκτωβριανης επαναστασης γιατι υπηρχε διαφορετικος δρομος, ηταν και ειναι ο δρομος της εργατικης δημοκρατιας και της διεθνους επαναστασης. Ο Οκτωβρης ειναι το παρελθον και το μελλον μας.

Σταυρος Σιδερας

ΕΡΓΑΤΙ
ή ΚΡΑΤΙΚ

Μια κοινωνια δεν μπορει να χαρακτηριστει σαν σοσιαλιστικη απλα επειδη εχει "εθνικοποιημενη σχεδιασμενη οικονομια". Το ερωτημα ειναι, σχεδιασμενη απο ποιον, για χαρη ποιου;

Για αυτο οι μαρξιστες επαναστατες εβαζαν πριν και πλαϊ στον κεντρικο σχεδιασμο εναν ακομα πολιτικο ορο, γνωστο με διαφορα ονοματα: **Εργατικο Κρατος, Δικτατορια του Προλεταριατου, Εργατικη Δημοκρατια.**

Ο σοσιαλισμος ειναι η κοινωνια οπου οι εργατες ελεγχουν οι ιδιοι την ζωη τους. Οπου την παραγωγη, τη μοιρασια των πορων και των αγαθων τα καθοριζουν η εργαζομενη πλειοψηφια της κοινωνιας, συμφωνα με τα συμφεροντα της.

Και αυτο μπορει να γινει μονο αν υπαρχει Εργατικος Ελεγχος και Εργατικη Δημοκρατια.

Το '17 για ενα συντομο χρονικο διαστημα η οργανωμενη στα Σοβιετ, τα συμβουλια αντιπροσωπων των εργατων, αγροτων και στρατιωτων, εργατικη ταξη εδειξε σε ολη την ανθρωποτητα τι σημαινει εργατικη δημοκρατια, και ποσα μπορουσε να κατορθωσει ο εργατικος ελεγχος. Για αυτο και η τεραστια ακτινοβολια της επαναστασης στην εργατικη ταξη ολου του κοσμου.

Συνεχισε ομως η ΕΣΣΔ, μετα την επικρατηση του σταλινισμου, να ειναι με οποιοδηποτε τροπο ενα εργατικο κρατος; Ενα κρατος δηλαδη στο οποιο την εξουσια εξασκουσε η εργατικη ταξη; Οχι, απο το 1928 και μετα εχουν πια χαθει οχι μονο τα τελευταια ιχνη εργατικης δημοκρατιας στην Ρωσια, αλλα ακομα και τα πιο στοιχειωδη δημοκρατικα δικαιωματα και ελευθεριες των εργατων.

Η εργατικη εξουσια του 1917 ανατραπηκε ολοκληρωτικα απο τον σταλινισμο. Ενα καθεστως που δεν ηταν ουτε μια "φυσικη" εξελιξη του μπολσεβικισμου ουτε μια απλη παρεκλιση απο την σοσιαλιστικη προοπτικη. Εκεινη την περιοδο, και οχι την δεκαετια του '80, ολοκληρωθηκε η αντεπανασταση που αφου εξοντωσε την ιδια την ηγεσια του μπολσεβικικου κομματος εκανε την εργατικη ταξη απο κυριαρχη κυριαρχουμενη. Που της επεβαλλε μια οικονομικη, ιδεολογικη και πολιτικη καταπιεση, μια στυγνη δικτατορια πολυ γνωστη στα καταπιεστικα καθεστωτα της Δυσης.

κρατικος καπιταλισμος

Τι συνεβαινε ωστοσο απο οικονομικη αποψη; Ηταν με καποιο τροπο σοσιαλιστικο κρατος η ΕΣΣΔ; Τι ηταν οι "λαϊκες δημοκρατιες" που δημιουργηθηκαν στην Ανατολικη Ευρωπη μετα το τελος του 2ου Παγκοσμιου Πολεμου, οι οποιες μαλιστα δεν ειχαν καν την κληρονομια της δημιουργιας απο μια εργατικη επανασταση;

Το επιχειρημα ολων, δεξιων και αριστερων, οσων υποστηριζουν οτι αυτα τα καθεστωτα ειχαν καποια σχεση με τον σοσιαλισμο, ειναι ο κεντρικος σχεδιασμος της οικονομιας απο το κρατος. Το οτι ολη η οικονομικη δραστηριοτητα διευθυνονταν απο μια κεντρικη κρατικη γραφειοκρατια.

Ολα αυτα ομως δεν ειναι τοσο διαφορετικα απο ο,τι συμβαινει στον δυτικο καπιταλισμο. Μονο στα πολυ πρωτα σταδια της εξελιξης της η καπιταλιστικη παραγωγη γινονταν απο αναριθμητα μικρα ή μεσαια εργαστηρια και εργοστασια που συναγωνιζονταν μεταξυ τους "ελευθερα" κατω απο τους νομους της αγορας.

Η "ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ" ΟΡΓΑΝΩΝΕΙ

ΑΝΟΙΧΤΗ ΣΥΖΗΤΗΣΗ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 24 ΓΕΝΑΡΗ
ΛΑΙΚΗ ΣΚΗΝΗ - ΚΑΙΜΑΚΛΙ
ΩΡΑ 6:30-8:00 ΜΜ
ΑΠΟ ΤΑ ΕΡΓΑΤΙΚΑ ΣΥΜΒΟΥΛΙΑ
ΣΤΟΝ ΚΡΑΤΙΚΟ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟ ΚΑΙ
ΤΗΝ ΚΡΙΣΗ ΤΟΥ
ΩΡΑ 8:30-10:00 ΜΜ
ΟΙ ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ
ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΔΙΑΛΥΣΗ ΤΗΣ ΕΣΣΔ

ΣΤΗΝ ΣΥΖΗΤΗΣΗ ΣΥΜΜΕΤΕΧΕΙ
ΚΑΙ ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΔΟΝ

ΕΣΣΔ

Α ΣΤΟΝ ΚΡΑΤΙΚΟ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟ ΤΗΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΤΗΣ ΑΓΟΡΑΣ

ΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΟΣ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ;

Η παρεμβαση του κρατους στην οικονομια, οι εθνικοποιησεις, τα μονοπωλια, τεραστιες επιχειρησεις με μεγεθος πολυ μεγαλυτερο απο την οικονομια πολλων μικρων κρατων, ειναι πια ο κανονας. Το ναζιστικο κρατος στην Γερμανια ειχε σχεδον πληρη ελεγχο πανω στην οικονομια. Η Ιαπωνια και η Ν. Κορεα, απο τις πιο επιτυχημενες και αγρια καπιταλιστικες χωρες, ειναι φημισμενες για τις επεμβασεις του κρατους στην οικονομια τους.

"Σοσιαλισμος σε μια χωρα"

Τα καθεστωτα στην ΕΣΣΔ και αλλου ηταν **κρατικοι καπιταλισμοι**. Αυτη η θεωρια καθοδηγει απο το τελος της δεκαετιας του '40 την πολιτικη των οργανωσεων της Διεθνιστικης Σοσιαλιστικης Τασης στην οποια ανοικει η Εργατικη Δημοκρατια.

Στην ΕΣΣΔ, με ηγετη το Σταλιν, η γραφειοκρατια παυει να περιμενει λυσεις στα προβληματα της απο τις επαναστασεις της διεθνους εργατικης ταξης. Στην πραγματικοτητα, παρα τις διακυρηξεις της, βλεπει σαν επικινδυνη για την ιδια την εξουσια της οποιαδηποτε επαναστατικη της επιτυχια. Συμφωνα με την νεα θεωρια για "το χτισιμο του σοσιαλισμου σε μια χωρα" την θελει τωρα απλα βοηθο στην εξωτερικη πολιτικη της.

Μονος στοχος της τωρα το γρηγορο οικονομικο και στρατιωτικο δυναμωμα της ΕΣΣΔ, η με καθε θυσια εκβιομηχανιση της ωστε να "φτασει και να ξεπερασει" τις αναπτυγμενες καπιταλιστικες χωρες σε λιγα χρονια, συμφωνα με την εκφραση του Σταλιν.

Αυτη η θεωρια ηταν φυσικη για την κοινωνικη θεση της γραφειοκρατιας, του ιδιοκτητη του κρατους που βρισκονταν εξω και πανω απο την εργατικη ταξη. Αυτη απλα θα διαταζε τους εργατες να κανουν τις θυσιες που χρειαζονταν για να γινει το κρατος της οσο πιο ασφαλισμενο και δυνατο μπορουσε.

Ομως για την εργατικη ταξη, αυτη η πολιτικη ηταν καταστροφικη.

Η σοβιετικη γραφειοκρατια αντιμετωπιζει τον ιδιο διεθνη ανταγωνισμο με τις υπολοιπες αρχουσες ταξεις, αλλα απο πολυ πιο μειονεκτικη θεση σε συγκριση με τις δυνατοτερες απο αυτες, τις ιμπεριαλιστικες ευρωπαϊκες δυναμεις και τις ΗΠΑ.

Ετσι, μπορει στην ΕΣΣΔ να υπηρχε κεντρικος σχεδιασμος. Ομως στο διλλημα αν θα παραχθουν περισσοτερα καταναλωτικα αγαθα για τις μαζες, ή περισσοτερα μηχανηματα και κανονια, μεσα παραγωγης και καταστροφης, η γραφειοκρατια επρεπε να δινει με ακομα δυνατοτερη φωνη την ιδια απαντηση οπως και οι αρχουσες ταξεις στις χωρες του ιδιωτικου καπιταλισμου: οχι σπιτια, τροφιμα, ρουχα αλλα κανονια και μηχανηματα, οχι νοσοκομεια και σχολεια αλλα στρατωνες, πυραυλοι και εργοστασια. Και φυσικα, εξοδα για την ΚαΓκεΜπε, που θα φροντισει για τις αντιδρασεις των εργατων για αυτες τις αποφασεις.

"Συσσωρευετε, συσσωρευετε, συσσωρευετε. Να ο Μωϋσης και οι προφητες". Ετσι χαρακτηρισε ο Μαρξ την δυναμη που κινει τους καπιταλιστες. Ολη η ιστορια της σοβιετικης γραφειοκρατιας δειχνει οτι μπορει το ονομα που εδινε στον εαυτο της να ηταν ο αντιποδας του καπιταλισμου, αλλα τα δυο συστηματα ειχαν ακριβως τους ιδιους προφητες.

Η λειτουργια της σοβιετικης οικονομιας μεσα στην παγκοσμια καπιταλιστικη αναρχια ειχε τα ιδια αποτελεσματα, οπως και στον δυτικο καπιταλισμο. Περιοδοι ταχυτατης αναπτυξης εναλλασσονται με περιοδους της πιο βαθειας κρισης. Η κριτικη των δεξιων για τον "αναποτελεσματικο αποτυχημενο κομμουνισμο" ξεχνα οτι και η ΕΣΣΔ και οι χωρες της ανατολικης Ευρωπης περασαν περιοδους ταχυτατης οικονομικης αναπτυξης, οτι η αμερικανικη υπερδυναμη το φυσουσε και δεν κρυωνε οταν το '58 η ΕΣΣΔ εστειλε πρωτη δορυφορο στο διαστημα. Ξεχναν τις τεραστιες οικονομικες κρισεις που εχει περασει και συνεχιζει να περνα ο ιδιωτικος καπιταλισμος. Μαζι με την ικανοτητα για "οικονομικα θαυματα", ο κρατικος καπιταλισμος δεν εχει παρα την ιδια ευπαθεια σε κρισεις.

Αυτα καθοριζουν την οικονομια της ΕΣΣΔ σαν καπιταλιστικη, και την γραφειοκρατια σαν αρχουσα ταξη. Το οτι η γραφειοκρατια δεν εχει τυπικα την ιδιοχτησια των επιχειρησεων δεν σημαινει οτι η ανωτερη κομματικη γραφειοκρατια δεν ηταν μια ταξη αντιστοιχη με αυτη των δυτικων καπιταλιστων. Οι παπαδες και δεσποταδες της Κυπριακης εκκλησιας δεν εχουν κοτσανιασμενα ουτε μπορουν να κληρονομησουν κομματια της περιουσιας της στους συγγενεις τους. Ομως η εκκλησια ειναι σιγουρα καπιταλιστικη, η ανωτερη εκκλησιαστικη γραφειοκρατια δεν εχει την ατομικη αλλα την συλλογικη ιδιοκτησια αυτου του κεφαλαιου, χαρη στην οποια απολαμβανει τα καλα γνωστα τεραστια προνομια της θεσης της

κατορθωμα των μαζων

Ειτε κοιταξει κανεις την πολιτικη του ΑΔΗΣΟΚ, ειτε του ΑΚΕΛ και της Σοσιαλδημοκρατιας σε ολο τον κοσμο, ολοι τους συνεχιζουν να βλεπουν το σοσιαλισμο σαν κρατικο καπιταλισμο, ομως πιο "δημοκρατικο" και με μεγαλυτερη "συμμετοχη" απο τον σταλινισμο. Συνεχιζουν να τον βλεπουν οχι σαν μια διεθνη αλλα σαν μια εθνικη αλλαγη, που θα γινει σταδιακα και χωριστα σε καθε χωρα χωρις να ασχολουνται με τα προβληματα που θα αντιμετωπισει επειδη θα συνεχισει να ειναι αντιμετωπη με τον ανταγωνισμο και την αναρχια της παγκοσμιας αγορας.

Συνεχιζουν ακομα να βλεπουν τον σοσιαλισμο σαν μια μεταρρυθμιση , που θα δωθει απο τα πανω στην εργατικη ταξη.

Με αυτη την εννοια η χρεωκοπια της αυτοκρατοριας της ΕΣΣΔ και του ινδαλματος τους, του "μεταρυθμιστη απο τα πανω", οπως τον χαρακτηρισε τελευταια ο Βασιλειου, Γκορμπατσωφ ειναι και δικη τους χρεωκοπια.

Η διαλυση του κρατικου καπιταλισμου εγινε απο τις ιδιες τις εργαζομενες μαζες. Εστω και αν στραφηκαν προσωρινα προς την θρησκεια και την "ελευθερη αγορα" (ετσι και αλλοιως δεν εκαναν στροφη απο τον σοσιαλισμο σε αυτα!), για πρωτη φορα μετα απο πολλες δεκαετιες πολλα εκατομυρια εργαζομενοι σε αυτες τις χωρες πηραν την μοιρα τους στα χερια τους, και ειδαν οτι μπορουν να νικησουν τους αφεντες τους.

Αυτη την αισθηση δυναμης θα την δοκιμασουν (την δοκιμαζουν κιολας) και τα νεα αφεντικα και καταπιεστες τους, ειτε ειναι τεχνοκρατες οπαδοι της "ελευθερης αγορας" ειτε η καθολικη και ορθοδοξη εκκλησια.

Αγγελος Νικολαου

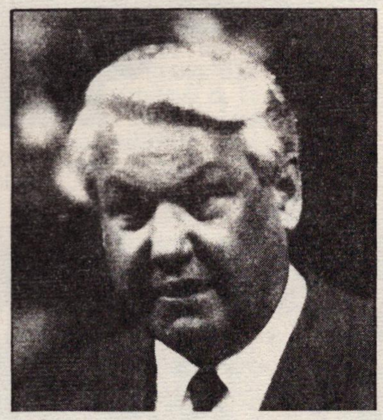

Απο τον προεδρο Μπους μεχρι τον Βασιλειου ολοι οι δυτικοι ηγετες επλεξαν το εγκωμιο του Γκορμπατσωφ που παραιτηθηκε, σαν τον ανθρωπο που "εφερε τη δημοκρατια και την ελευθερια" σε εκατονταδες εκατομμυρια ανθρωπους.

Ο ΓΕΛΤΣΙΝ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΛΥΣΕΙΣ

Η αγωνια ομως ολων αυτων ειναι μεγαλη καθως η κριση που προκαλεσε την καταρρευση της ΕΣΣΔ την κληρονομουν τωρα οι διαφορες δημοκρατιες και ειδικα οι μεγαλυτερες, οπως της Ρωσιας και Ουκρανιας.

Αμεσως μετα το αποτυχημενο πραξικοπημα του Αυγουστου διαφοροι αναλυτες θεωρουσαν το μελλον της Ρωσιας ελπιδοφορο και τον Γελτσιν κυριαρχο του παιχνιδιου στην ΕΣΣΔ, χαρη στην δεσμευση του στην οικονομια της αγορας και την "δημοκρατια". Σημερα ολοι μιλουν για την κριση που βρισκεται εκτος ελεγχου ενω η ΕΣΣΔ εχει καταρρευσει.

Η κυβερνηση Γελτσιν μετα απο τεσσερεις μηνες πραγματικης εξουσιας βρισκεται στην ιδια κατασταση με την κυβερνηση Γκορμπατσωφ μετα απο εξη χρονια εξουσιας.

Οι αποσχισεις κλωνιζουν τον Γελτσιν

Το πρωτο πληγμα για τον Γελτσιν ηρθε τον περασμενο Νοεμβρη οταν στις εκλογες που εγιναν στη Καυκασια Δημοκρατια της Τσετσενο-Ιγκουσετιας εκλεγηκε ο πρωην ηγετης του ΚΚ, στρατηγος Ντουνταγιεφ, που ανακηρυξε την ανεξαρτησια της Δημοκρατιας. Ο Γελτσιν εστειλε στρατιωτικες δυναμεις - οπως εκανε ο Γκορμπατσωφ προηγουμενα στις χωρες της Βαλτικης - για να επιβαλει στρατιωτικο νομο. Μπροστα στην αντιδραση χιλιαδων Τσετσενο-Ιγκουσιων, το Ρωσικο κοινοβουλιο αναγκασε τον Γελτσιν ν'ανακαλεσει την αποφαση του.

Το πληγμα αυτο συμπληρωσε το δημοψηφισμα για την ανεξαρτησια της Ουκρανιας. Προεδρος της χωρας εκλεγηκε ο πρωην ηγετης του ΚΚ Ουκρανιας Κραβτσουκ που διακηρυξε την οικονομικη αυτονομια της Ουκρανιας.

Η Ουκρανια με πληθυσμο 52 εκατομ. και εκταση μεγαλυτερη απο εκεινη της Γαλλιας, εχει το 20% της σοβιετικης γεωργικης και βιομηχανικης παραγωγης και θεωρειται ο σιτοβολωνας της ΕΣΣΔ. Απο την αλλη η Ρωσια ελεγχει τις πηγες ενεργειας - πετρελαιο και αεριο - που ειναι απαραιτητα για την Ουκρανικη βιομηχανια.

Η οικονομια της Ουκρανιας βρισκεται σε αμεση εξαρτηση με εκεινη της Ρωσιας και γενικοτερα της πρωην ΕΣΣΔ, σε σημειο που η αποσχιση θα οξυνει περισσοτερο τα προβληματα. Ο Κραβτσουκ, ενας σταλινικος γραφειοκρατης που απεχωρησε απο το ΚΚ μετα το πραξικοπημα, υπολογιζει να ξεπερασει την οικονομικη κριση επιταχυνοντας τη μεταβαση στην οικονομια της αγορας. Οπως ο Γελτσιν ετσι κι ο Κραβτσουκ εχει ν'αντιμετωπισει τα ιδια αδιεξοδα.

Θρυψαλλα το στρατοπεδο των Γελτσινικων

Οι ενθερμοι οπαδοι της ελευθερης αγορας εχουν διασπαστει οσον αφορα την τακτικη τους. Το στρατοπεδο του Γελτσιν δεν ειναι μονο διασπασμενο αλλα και μερικοι ειναι αντιθετοι με την πολιτικη του.

Ο Ποπωφ ο δημαρχος της Μοσχας (που παραιτηθηκε) διαφωνησε ανοικτα με την Κοινοπολιτεια και με την διαδικασια απελευθερωσης των τιμων. Ο δημαρχος της Πετρουπολης Σαμπτσακ δηλωνει οτι δεν προκειται να εφαρμοσει στην πολη του την οικονομικη πολιτικη της Μοσχας ενω δεν αποκλειει στρατιωτικο πραξικοπημα "που αυτη τη φορα θα εχει την υποστηριξη του κοσμου". Ο Γιαβλινσκι ο αρχιτεκτονας της οικονομικης μεταρρυθμισης και ο Ρωσος αντιπροεδρος Ρουτσκόι διαφωνουν με τη διαδικασια εφαρμογης της μεταρρυθμισης.

Ετσι το "Κινημα της Δημοκρατικης Ρωσιας", ο συνασπισμος των κομματων που στηριζε παραδοσιακα τον Γελτσιν, εχει γινει κομματια.

Η κριση εκτος ελεγχου

Η κυβερνηση Γελτσιν βρισκεται σημερα μπροστα στο χαος καθως το φασμα της πεινας απειλει τον πληθυσμο στις πολεις. Σε μερικες πολεις δεν υπαρχει αρκετο πετρελαιο και καρβουνο για ν'αντιμετωπισουν οι κατοικοι το σκληρο χειμωνα και τα μισα αεροδρομια εχουν κλεισει λογω της ελλειψης καυσιμων.

Στη Μοσχα οι ουρες για ψωμι ξεκινανε στις εξι το πρωϊ, ενω υπαρχει τεραστια ελλειψη τροφιμων και βασικων αγαθων οπως γαλα, βουτυρο, ζαχαρη.

Η γεωργικη παραγωγη μειωθηκε κατα 25% σε συγκριση απο περυσι. Απο την αλλη, απο τα πρωτα κατορθωματα της "ελευθερης αγορας", οι διαφοροι αρμοδιοι μανατζερς για τη διανομη κατακρατουν τα προϊοντα ελπιζοντας σε μεγαλυτερα κερδη απο την αυξηση της τιμης τους.

Ηδη η κυβερνηση απελευθερωσε τις τιμες των τροφιμων τον Γεναρη, πραγμα που οδηγησε στην αυξηση των τιμων στο τετραπλασιο και πενταπλασιο.

Υπολογιζεται πως το τελος του '91 οι ανεργοι θα φτασουν τα 18 εκατομ. απο τα οποια 7 εκατομ. απο την επισπευση των ρυθμων κλεισιματος των εργοστασιων.

Το εξωτερικο χρεος της ΕΣΣΔ ειναι πανω απο 80 δισεκατομ. δολλαρια ενω το δημοσιο ελλειμμα συσσωρευεται εξω απο καθε ελεγχο. Το ρουβλι επεσε τον Οκτωβρη κατα 30% σε σχεση με το δολλαριο και στις 7 Νοεμβρη, σε μια μερα, επεσε κατα 50% ακομη.

Μεσα σ'αυτες τις συνθηκες στερησεων και πεινας υπαρχει μια μικρη μειοψηφια δισεκατομμυριουχων που κανει διαφορετικη ζωη. Τα μελη της ανηκουν στα ανωτατα κλιμακια της πρωην νομενκλατουρας και χαρη στις διασυνδεσεις τους δημιουργησαν τεραστιες περιουσιες. Οπως για παραδειγμα η εταιρεια πετρελαιου "Τιουμεν" δημιουργημα της ΚΕ του ΚΚΣΕ οπως αποκαλυψε η εφημεριδα "Κομσομολσκαγια Πραβντα".

Η δυσαρεσκεια

Η κυβερνηση Γελτσιν που ασκει σημερα την εξουσια μετα τον Γκορμπατσωφ ειναι το ιδιο ανικανη να δωσει λυση οπως ακριβως και ο προκατοχος της. Αντιθετα επικρατει μεγαλη ανησυχια επειδη κανεις δεν μπορει να προβλεψει πως θ'αντιδρασει ο κοσμος μπροστα σ'αυτες τις αλλαγες.

Στο Καλινινγκραντ απεργησαν μεχρι και οι αστυνομικοι. Ηδη υπηρξαν ταραχες σε διαφορες πολεις της Ρωσιας οπως στη Τσιτα και τη Τβερ οπου ο κοσμος εισεβαλε μεσα σ'ενα αρτοποιειο επειδη δεν υπηρχε ψωμι.

Οι πληροφοριες αναφερουν οτι "ολοκληρο το Κουζμπας βρισκεται στα προθυρα του ξεσπασματος μεγαλων απεργιων", ενω στη Μοσχα τα συνδικατα εχουν καλεσει τους εργατες να δημιουργησουν απεργιακες επιτροπες.

Η δυσαρεσκεια του κοσμου μπορει να εκφραστει σ'ενα μεγαλο απεργιακο κυμα, σαν κι'αυτο του Ιουλη του '89 και του Απριλη του '91. Μπορει ομως και να εκφραστει μεσα απο τις αιματηρες συγκρουσεις μεταξυ των διαφορων εθνοτητων.

Ηδη εχουν ξεσπασει συγκρουσεις αναμεσα στους Αρμενιους και τους Αζερους, στο Μολδαβα μεταξυ Ρουμανων και Ρωσων, ενω η Δημοκρατια των Τσετσενων καλει τους λαους του Καυκασου να δημιουργησουν τη δικια τους Κοινοπολιτεια.

Το αμεσο μελλον

Μπορει ο Γελτσιν μαζι με τον προεδρο της Ουκρανιας Κραβτσουκ και τον Ναζαρμπαγιεφ του Καζακσταν να διακηρυσσουν οτι θα εργαστουν μαζι "ειρηνικα και δημοκρατικα" μεσα στη Κοινοπολιτεια. Μπροστα ομως σ'αυτη την κριση ο καθενας θα επιδιωκει περισσοτερο ελεγχο για το κρατος του, αναιρωντας συμφωνιες και διακηρυξεις.

Ολοι αυτοι αναδειχθηκαν σε ηγετες μεσα απο την παληα σταλινικη δομη του Κομμουνιστικου Κομματος που ηταν στην εξουσια και με τη καταρρευση του αρπαχτηκαν απο τον εθνικισμο για να κρατηθουν.

Ο μονος τροπος που γνωριζουν για να εμποδισουν τη δυσαρεσκεια του κοσμου απο του να στραφει εναντια τους ειναι να κυματιζουν τα λαβαρα του εθνικισμου.

Στη Ρωσια η ρατσιστικη δεξια εχει εξαπολυσει εκστρατεια εναντια στους Εβραιους και τους Καυκασιους που θεωρει υπευθυνους για τη σημερινη κριση. Αλλοι παλι θεωρουν σαν αιτια ολων των προβληματων το γεγονος οτι η Ρωσια εχασε τον ελεγχο των αλλων δημοκρατιων. Στη Πετρουπολη ο ηγετης της ομαδας "Σογιουζ", συν/ρχης Αλεξνις εχει ιδρυσει το "πατριωτικο" κινημα με 30.000 υποστηρικτες.

Τα μεσα ενημερωσης αναφερουν συνεχεια φημες για το ενδεχομενο στρατιωτικου πραξικοπηματος. Εκεινοι που δεν υποστηριξαν το πραξικοπημα ενεργα διατηρουν ακομα σημαντικα ποστα. Ομως οι ενοπλες δυναμεις, ο δευτερος μεγαλος στρατος στον κοσμο, βρισκονται μαζι με την υπολοιπη κοινωνια σε χαωδη κατασταση. Οι συνθηκες διαβιωσης των στρατιωτων ειναι αθλιες. Τα στρατοπεδα δεν διαθετουν ρουχισμο, φαρμακα και καυσιμα και πολλοι στρατιωτες πουλουν στρατιωτικα εξαρτηματα στη μαυρη αγορα.

Οι επομενοι μηνες θα ειναι για την εργατικη ταξη μια πολυ σκληρη περιοδος στερησεων και περισσοτερης φτωχειας αλλα και αιματηρων κοινωνικων συγκρουσεων.

Επαναστατικο Κομμα

Οι μεγαλες απεργιες των τελευταιων χρονων, η παλη εναντια στην γραφειοκρατια, συνοδευτηκε απο το δυναμωμα μεσα στην ιδια την εργατικη ταξη της ιδεολογικης κυριαρχιας της φιλελευθερης δημοκρατικης διανοησης. Των οπαδων του Γελτσιν, που βλεπουν σαν λυση στα παντα την "ελευθερη αγορα" και τις ιδιωτικοποιησεις.

Οσο κρατα αυτο, ο,τι αγωνες και να κανει η εργατικη ταξη δεν μπορουν να λυσουν τα προβληματα της. Ομως η κριση στην πρωην ΕΣΣΔ ειναι πολυ βαθεια. Οι αναποφευκτοι τεραστιοι ταξικοι αγωνες και οι εξισου αναποφευκτες, παρολο που αχρειαστες, ηττες της εργατικης ταξης εξαιτιας της ιδεολογικης συγχισης που επικρατει θα φερνουν συνεχεια στην επιφανεια τα αδιεξοδα της πολιτικης του Γελτσιν και των οπαδων του. Αυτοι οι αγωνες ομως μπορουν να βοηθησουν να ξεπηδησει μια μειοψηφια απο επαναστατες εργατες και διανοουμενους που θα ξεφυγει απο την επιδραση των φιλελευθερων δημοκρατων. Μια μειοψηφια που αν οργανωθει μπορει να αποτελεσει ενα επαναστατικο κομμα, ενα γνησιο μαρξιστικο εργατικο κομμα, που θα μπορεσει να επεμβει στην υπολοιπη εργατικη ταξη και να βοηθησει στην αυτοαπελευθερωση της μεσα απο την επανασταση.

Φαιδων Βασιλειαδης

ΟΙ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ ΤΩΝ ΔΑΣΚΑΛΩΝ

ΝΑ ΜΗΝ ΠΕΡΑΣΟΥΝ ΟΙ ΑΥΘΑΙΡΕΣΙΕΣ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ

Μετα που η κυβερνηση περασε την πενθημερη στους δασκαλους με τους δικους της ορους - αυξηση του διδακτικου χρονου και εντατικοποιηση του ρυθμου εργασιας - τωρα επιχειρει μια επιθεση εναντια στους μισθους τους. Αρνειται να εφαρμοσει την συμφωνια για αναβαθμιση των δασκαλων. Η συμφωνια υπογραφτηκε το '86 μετα απο πολυχρονο αγωνα των δασκαλων.

Η αναβαθμιση εχει σκοπο να εξισωσει τα πτυχια και τις κλιμακες των δασκαλων μ'αυτα των αποφοιτων του Παιδαγωγικου Τμηματος του Πανεπιστημιου. Με την αναβαθμιση οι δασκαλοι πρεπει να τοποθετηθουν σε μια κλιμακα πιο πανω απο οτι βρισκονται την στιγμη της εφαρμογης της συμφωνιας ενω οι νεοπροσλαμβανομενοι θα ξεκινουν με τις ιδιες κλιμακες των καθηγητων. Αυτο σημαινει μια σημαντικη αυξηση στους μισθους των δασκαλων. Η κυβερνηση δεσμευτηκε να εφαρμοσει τη συμφωνια αυτη μεχρι το 1992, που οπως υπολογιζε θ'αποφοιτουσαν οι πρωτοι δασκαλοι απο το Πανεπιστημιο.

Απο την πλευρα τους οι δασκαλοι στο διαστημα αυτο, θα επρεπε να συμπληρωσουν ενα χρονο επιμορφωτικων μαθηματων κι ακομα ενα χρονο για να υποβαλουν μελετες. Μ'αυτο τον τροπο καλυπτεται η διαφορα ενος χρονου στη φοιτηση με τους αποφοιτους του Πανεπιστημιου.

Η πλειοψηφια των δασκαλων, γυρω στις 2.400, εχει ηδη συμπληρωσει αυτο το προγραμμα και πολλοι εχουν υποβαλει τις μελετες τους για εγκριση.

Τα επιμορφωτικα μαθηματα που επρεπε να παρακολουθησουν οι δασκαλοι ηταν εβδομαδιαια και γινονταν τ'απογευματα για περιοδο ενος χρονου. Τον δευτερο χρονο επρεπε να ετοιμασουν και να παραδωσουν 4 με 5 μελετες.

Με αλλα λογια αυτη η διαδικασια προς την "αναβαθμιση" σημαινε για τον καθε δασκαλο/δασκαλα ακομα μεγαλυτερη συμπιεση του ελευθερου χρονου, οικονομικη επιβαρυνση και ταλαιπωρια για οσους προερχονται απο την υπαιθρο.

Ακομα, για τους δασκαλους με αυξημενες κοινωνικες υποχρεωσεις, αυτη η ιδια η διαδικασια σημαινει μεγαλυτερη προσπαθεια και αντοχη απο αυτη που ηδη απαιτει η φυση του επαγγελματος τους.

Σε περιπτωση απορριψης μιας μελετης ειναι αναγκασμενοι να ετοιμασουν αλλη, πραγμα που απαιτει θυσια επιπλεον χρονου και κοπου.

Η κυβερνηση καταπατει συμφωνιες

Τωρα που εχει συμπληρωθει ο χρονος και απο πλευρας των δασκαλων πληρουνται ολες οι προϋποθεσεις για την εφαρμογη της συμφωνιας, η κυβερνηση αρνηται να την εφαρμοσει.

Στους προϋπολογισμους για το 1992 που κατεθεσε η κυβερνηση στη Βουλη, δεν περιλαμβανεται οποιοδηποτε κονδυλι για καλυψη της συμφωνιας. Με το προσχημα οτι το Πανεπιστημιο δεν λειτουργησε ακομα, η κυβερνηση μεταθετει την ημερομηνια εφαρμογης της συμφωνιας για το 1996, οταν θ'αποφοιτησουν οι πρωτοι δασκαλοι.

Απο τη μια η Κυβερνηση λεει οτι δεν απορριπτει τη συμφωνια αλλα δηλωνει οτι η "αμεση εφαρμογη της χωρις να εξεταστουν προηγουμενως οι προβλεπομενοι οροι και οι σημερινες συνθηκες, θα ηταν πραξη επιπολαιη και ανευθυνη." Επικαλειται οπως συνεχεια κανει τα προβληματα της εθνικης οικονομιας. Ισχυριζεται οτι δεν υπαρχουν αρκετα λεφτα για να ικανοποιησει το αιτημα των δασκαλων. Ενας αριθμος απο 200 περιπου δασκαλους επηρεαζεται αμεσα απο την μη εφαρμογη της συμφωνιας μεσα στο 1992. Προκειται για δασκαλους με 25 - 30 υπηρεσια που προκειται να αφυπηρετησουν συντομα και κινδυνευουν να μην παρουν την ψηλοτερη κλιμακα ποτε. Αφου τους υποχρεωσε να περασουν την διαδικασια και το κοστος δυο χρονων επιμορφωτικων μαθηματων και μελετων σημερα κινδυνευουν να αφυπηρετησουν χωρις να παρουν την αυξηση που τους υποσχεθηκε η κυβερνηση.

Δεν ειναι η πρωτη φορα που η κυβερνηση αθετει τις συμφωνιες της με τους δασκαλους και δεν δυσταζει να συμπεριφερθει "ανευθυνα" απεναντι τους. Μολις πριν εξι μηνες περασε την πενθημερη στους δασκαλους οπως η ιδια ηθελε με ανταλλαγμα τη δημιουργια 137 θεσεων διευθυντων και βοηθων διευθυντων που τελικα δεν παραχωρησε.

Αυτη η τακτικη της κυβερνησης εντασσεται στη συνολικοτερη οικονομικη πολιτικη των περικοπων στον τομεα της υγειας, της κοινωνικης προνοιας και της παιδειας. Ενω δινει απλοχερα επιδοτησεις και φοροαπαλλαγες στους βιομηχανους και ξοδευει 14.000 λιρες την ωρα για τους εξοπλισμους της.

Η αντιδραση των δασκαλων

Στις 3/12 η ηγεσια της ΠΟΕΔ καλεσε τα μελη της σε διωρη σταση εργασιας και καλεσε επαρχιακες συνελευσεις την ιδια μερα, οπου αποφασιζονται σαν πρωτα μετρα αντιδρασης η αποχη των δασκαλων απο τις εξωσχολικες δραστηριοτητες και η διακοπη της επικοινωνιας των σχολειων με το Υπουργειο Παιδειας και τις αλλες κυβερνητικες υπηρεσιες. Επισης αποφασισε μονοημερη απεργια στις 10/12 και τη συγκληση Γενικης Συνελευσης των δασκαλων.

Στις 10/12 εγινε η Γενικη Συνελευση με τη μαζικη προσελευση των δασκαλων και η ατομοσφαιρα εδειχνε ολη την αποφασιστικοτητα τους για ν'αγωνιστουν. Συμπαραστατες στον αγωνα των δασκαλων ηταν και οι νηπιαγωγοι και οι συμβασιουχοι δασκαλοι που κατεβηκαν σε απεργια μαζι με τους δασκαλους για υποστηριξη.

Το ψηφισμα που ενεκρινε η Συνελευση τονιζε την αποφαση του κλαδου να "διαφυλαξει ως κορη οφθαλμου και εναντι οποιουδηποτε τιμηματος τη συμφωνια". Ακολουθησε μετα η πορεια στη Βουλη και το Υπουργειο Παιδειας με συνθηματα στα πλακατ "Αγωνας μεχρι το τελος" και "Ετοιμοι για μακροχρονιο αγωνα".

Οι απεργοι δασκαλοι υποδεχτηκαν με γιουχαϊσματα τον Υπουργο Παιδειας που βγηκε για να παραλαβει το ψηφισμα, εκφραζοντας ετσι την αγανακτηση και την οργη τους για την καταπατηση των συμφωνηθεντων απο την κυβερνηση.

Η ΠΟΕΔ αναστελλει τον αγωνα

Μετα την μονοημερη απεργια και μπροστα στη μαχητικη διαθεση των δασκαλων ο υπουργος ζητα να γινουν διαπραγματευσεις για τον "τροπο εφαρμογης της συμφωνιας" δηλωνοντας οτι "η κυβερνηση δεν θετει θεμα αναιρεσης της υπογραφης της".

Η ηγεσια της ΠΟΕΔ, οπως τοτε με την εφαρμογη της πενθημερης, ετσι και τωρα, εμφανιστηκε αρχικα αγωνιστικη και αποφασισμενη να τραβηξει τον αγωνα μεχρι τελους.

Ομως υπαναχωρωντας απο την αρχικη της θεση οτι δηλαδη δεν τιθεται θεμα επανεξετασης της συμφωνιας δεχτηκε τελικα να προχωρησει σε διαλογο με βαση την προταση της κυβερνησης. Ο Πρωτοπαπας ο προεδρος της ΠΟΕΔ, επαναλαμβανοντας το μηνυμα του υπουργου, δηλωσε οτι θα συζητηθει ο τροπος εφαρμογης της συμφωνιας.

Εκει που η αγωνιστικη διαθεση των δασκαλων βρισκοταν στο πιο ψηλο σημειο, η ηγεσια της ΠΟΕΔ αντι να απαντησει με δυναμικα μετρα στην κοροϊδια της κυβερνησης, περνα στη λογικη των παζαρεματων και των υποχωρησεων.

Ετσι αναστελλει την διημερη απεργια που ειχε εξαγγειλει για τις 17 και 18 Δεκεμβρη ενοψη της εξετασης της διαφορας μεταξυ δασκαλων και κυβερνησης απο Μικτη Επιτροπη.

Πολλοι δασκαλοι ανησυχουν απο την σταση της ηγεσιας της συντεχνιας τους, που αν και δηλωνει οτι δεν επαναδιαπραγματευεται τη συμφωνια απο την αλλη δειχνει διατεθημενη να δεχτει εφαρμογη της συμφωνιας απο το '92 μονο για ενα κομματι των δασκαλων και αφηνωντας τους αλλους για αργοτερα. Αν τελικα προχωρησει σε μια τετοια συμφωνια οχι μονο θα εχει ξεπουλησει τον αγωνα των δασκαλων αλλα θα τους διασπασει κιολας.

Οι δασκαλοι εδειξαν με την μαζικη κινητοποιηση τους ποσο αποφασισμενοι ειναι για να διεξαγουν "αδιαλειπτο αγωνα για διασφαλιση των δικαιωματων τους", οπως τους ειχε καλεσει αρχικα να κανουν η ηγεσια τους. Αυτο ομως δεν φτανει απο μονο του. Οι δασκαλοι με τα μετρα τους δεν μπορουν να ασκησουν οικονομικη πιεση στη κυβερνηση και να την υποχρεωσουν να ικανοποιησει το δικαιο αιτημα τους. Το μονο κοστος που μπορουν να την κανουν να πληρωσει ειναι πολιτικο. Να δειξουν στο κοσμο οτι αυτη εχει ολη την ευθυνη για τα προβληματα που δημιουργουνται στα δημοτικα σχολεια. Οτι αυτη φταιει οχι μονο για τις αθλιες συνθηκες και το εξοντωτικο ωραριο των δασκαλων αλλα και για τις αθλιες αιθουσες διδασκαλιας που υπαρχουν σε πολλα σχολεια, κυρια της υπαιθρου. Οτι αυτη φταιει για τους μεγαλους αριθμους μαθητων σε καθε ταξη και οτι η αναβαθμιση του κλαδου των δασκαλων θα ειναι προς οφελος του καθε εργαζομενου που στελνει τα παιδια του στα δημοσια σχολεια. Μονο ετσι μπορει να κερδιθει η συμπαρασταση τους που ειναι τοσο απαραιτητη για να κερδισουν τον αγωνα τους. Αυτο ειναι κατι που οι αγωνιστες δασκαλοι πρεπει να το ζητησουν απο την ηγεσια της συντεχνιας τους αλλα να ειναι ετοιμοι να το κανουν και οι ιδιοι πρωτοβουλιακα αν η ηγεσια της ΠΟΕΔ δεν δειξει και πολλη διαθεση να το κανει. Η επιτυχια των αγωνων τους εξαρταται κυρια απο το βαθμο στον οποιο η αποφασιστικοτητα τους μεταφραζεται σε πιεση προς την ηγεσια τους απο τα κατω για να κλιμακωσει τον αγωνα και να σταματησει τα ξεπουληματα

Μυριανθη Λοϊζου

CYPRUS COLLEGE

Η ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ ΑΞΙΟΚΡΑΤΙΑ ΞΑΝΑΧΤΥΠΑ

Για ακομα μια φορα εμφανιστηκε στο ιδιωτικο κολλεγιο, Cyprus College, ενα ερωτηματολογιο με σκοπο την "αξιολογηση" των καθηγητων.

Οι φοιτητες καλουνται ταχα και αυτοι με την σειρα τους να βαθμολογησουν τους καθηγητες τους, για τον τροπο που διδασκουν.

Οι ερωτησεις που περιεχονται στο ερωτηματολογιο αυτο, ζητουν απο τους φοιτητες να δηλωσουν κατα ποσο ειναι ευχαριστημενοι απο τον καθηγητη τους, αν ειναι διατεθειμενοι να παρακολουθησουν και αλλα μαθηματα με τον καθηγητη αυτο, αν επιβαλλει την ταξη κατα την διαρκεια του μαθηματος, αν διδασκει ικανοποιητικα, αν αρχιζει και τελειωνει το μαθημα στην ωρα του.

Ο ανταγωνισμος και το αγχος που δημιουργει η καπιταλιστικη εκπαιδευση, ιδιαιτερα η ιδιωτικη, ο διαχωρισμος των φοιτητων σε "καλους και εκλεκτους" και σε "κακους και ανικανους", δηλαδη η καπιταλιστικη αξιοκρατια σε πληρη δραση, δημιουργουν αρκετους λογους για τους οποιους οι φοιτητες να περιμενουν μια ευκαιρια να εκδικηθουν εξισου "αξιοκρατικα" τους καθηγητες.

Εκει στηριζεται η εργοδοσια για να κτυπησει τους καθηγητες. Να αυξησει τον ελεγχο της επανω τους, και να βρει ενα οπλο εναντια στους μαχητικους καθηγητες που προσπαθουν να τους οργανωσουν συνδικαλιστικα.

Οι φοιτητες που σπουδαζουν στα ιδιωτικα αυτα κολλεγια, δεν εχουν κανενα συμφερον να παιξουν το παιχνιδι της διευθυνσης. Προερχονται κυρια απο εργατικες οικογενειες, και δεν εχουν την οικονομικη ευχερεια να σπουδασουν στα πανακριβα πανεπιστημεια του εξωτερικου. Μαλιστα αρκετοι απο τους φοιτητες ειναι και οι ιδιοι εργαζομενοι, που παρακολουθουν τα βραδυνα μαθηματα που προσφερει το κολλεγιο, ελπιζοντας σε μια καλυτερη εργοδοτηση.

Φοιτητες και καθηγητες μαζι πρεπει να παλεψουν για να μη περασει το αντιεργατικο αυτο ερωτηματολογιο, που προσπαθει να τους διαιρεσει και να τους χωρισει, και που καταντα τους φοιτητες χαφιεδες. Κανεις φοιτητης δεν πρεπει να δεχτει να παιξει τετοιο ρολο συμπληρωνοντας το.

Μ. Ρ.

ΤΙ ΕΝΝΟΟΥΜΕ ΜΕ ΤΟ ΡΕΦΟΡΜΙΣΜΟ

ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΟΣ ΔΡΟΜΟΣ ΓΙΑ ΑΛΛΟ ΣΤΟΧΟ

Η λεξη ρεφορμισμος ειναι αγνωστη στους περισσοτερους αριστερους. Σε αλλες εποχες ομως και σε αλλες χωρες σημερα χρησιμοποιειται πολυ μεσα στο αριστερο κινημα για να περιγραψει μια βαθεια διαιρεση μεσα στο εργατικο κινημα. Την αντιπαραθεση αναμεσα στην επαναστατικη και την ρεφορμιστικη πολιτικη. Ολοι οι μεγαλοι αγωνες, οι επαναστασεις, οι νικες και οι ηττες της εργατικης ταξης ειναι σημαδεμενοι απ'αυτη την αντιπαραθεση.

Ο ρεφορμισμος (ο ελληνικοτερος ορος **μεταρρυθμισμος** δεν χρησιμοποιειται πολυ) ειναι η πολιτικη συμφωνα με την οποια ο σοσιαλισμος θα ερθει ειρηνικα, με **σταδιακες μεταρρυθμισεις** του καπιταλισμου, μεσα απο το κοινοβουλιο και την αστικη δημοκρατια. Μια πολιτικη που πολεμησαν οι μπολσεβικοι και τα νεαρα κομμουνιστικα κομματα στις αρχες του αιωνα, αλλα καταληξε να ειναι η πολιτικη ολων των μεγαλων αριστερων κομματων στις διαφορες χωρες.

Στην νοτια Κυπρο το ΑΚΕΛ ειναι το μαζικο ρεφορμιστικο κομμα της εργατικης ταξης. Οι πιο συνειδητοι ταξικα εργαζομενοι (μαζι βεβαια με αρκετους μικροαστους) ειναι μελη, οπαδοι, ψηφοφοροι του ΑΚΕΛ. Περιμενουν απο το ΑΚΕΛ οτι θα αλλαξει την κοινωνια προς οφελος τους.

"...Για την οικοδομηση της σοσιαλιστικης κοινωνιας" εγραφε το 1990 στο Η ΔΙΚΗ ΜΑΣ ΑΝΤΙΛΗΨΗ ΓΙΑ ΤΟΝ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ, "υποχρεωτικα θα περασουμε μεσα απο μια σειρα σταδια.... στο καθε συγκεκριμενο μεταβατικο σταδιο θα διαμορφωνονται συγκεκριμενες κοινωνικες και πολιτικες συμμαχιες, αναλογα με τους κυριους στοχους που θα πρεπει να επιτευχθουν...". Αυτα τα ακαθοριστα σταδια και οι συμμαχιες με τους αστους εχουν σαν στοχο την ειρηνικη μεταρρυθμιση του σημερινου κρατους σε "κρατος προνοιας, και κοινωνικης δικαιοσυνης", οπως στην Σουηδια, την οποια εφερε σαν παραδειγμα σοσιαλιστικου κρατους ο Χριστοφιας.

ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΝΩ;

Η συνηθισμενη αντιμετωπιση της κριτικης της επαναστατικης αριστερας απο τους ρεφορμιστες ειναι οτι μπορει να ειμαστε μαχητικοι, αλλα ειμαστε βιαστικοι, απειροι, ανευθυνοι. Ρομαντικοι και εξωπραγματικοι. Οτι τα θελουμε ολα "εδω και τωρα". Επειδη ειμαστε μικροι και εξω απο το εργατικο κινημα, λενε, δεν καταλαβαινουμε τις δυσκολιες απο το χαμηλο επιπεδο της εργατικης ταξης, και την δυναμη των αστων. Χαρακτηριστικα, οπως εγραφε ενα φυλλαδιο του ΚΚΕ: "Τα ασταθη στρωματα του πληθυσμου κυριευονται απο μια επαναστατικη ανυπομονησια και απο την ταση να επιταχυνουν τα γεγονοτα τεχνητα χωρις να λαβουν υποψη την αντικειμενικη κατασταση... παρεχουν συνταγες για μια χωρις αναβολη 'επαναστατικη' δραση" ("Ο Τροτσκισμος Εχθρος Της Επαναστασης", 1976).

Σημερα, μετα την καταρευση του "υπαρκτου σοσιαλισμου", εχει μαλακωσει η σταση τους απεναντι στην επαναστατικη αριστερα, που εκανε απο παλια κριτικη στον σταλινισμο. Μας λενε οτι στο τελος-τελος θελουμε το ιδιο πραγμα με αυτους. **Εχουμε τον ιδιο στοχο, θελουμε να φτασουμε στο ιδιο τερμα. Αλλα διαλεγουμε εναν αλλο, λανθασμενο δρομο.**

Ομως αυτη ειναι μια τελεια παρεξηγηση της διαφορας της επαναστατικης πολιτικης απο την ρεφορμιστικη. Η διαφωνια με τον ρεφορμισμο δεν βρισκεται ουτε στην μαχητικοτητα, ουτε στην ταχυτητα. Δεν ειναι διαφορα τακτικης ή μεθοδου.

Οπως εγραφε στις αρχες ακομα του αιωνα, η επαναστατρια Ροζα Λουξεμπουργκ στο βιβλιο της"Ρεφορμισμος ή

επανασταση":

"Αυτοι που υποστηριζουν το δρομο των νομοθετικων μεταρυθμισεων σε αντιθεση με την κατακτηση της πολιτικης εξουσιας και την σοσιαλιστικη επανασταση, στην πραγματικοτητα δεν διαλεγουν μια πιο ομαλη, πιο ησυχη, και πιο αργη διαδρομη προς τον ιδιο στοχο αλλα ενα τελειως διαφορετικο στοχο..".

Ποιοι ειναι αυτοι οι διαφορετικοι στοχοι; Ο στοχος των ρεφορμιστων ειναι ο **"σοσιαλισμος" απο τα πανω**, ενας "σοσιαλισμος" μια "σωτηρια" που **δινεται** στην εργατικη ταξη απο καποιους αλλους, φωτισμενους κομματικους ηγετες και βουλευτες.

Η επαναστατικη πολιτικη βλεπει τον σοσιαλισμο σαν την **αυτοαπελευθερωση** της εργατικης ταξης. Εμεις διαλεγουμε τον στοχο του **σοσιαλισμου απο τα κατω**, του σοσιαλισμου που τον χτιζουν οι ιδιες οι καταπιεσμενες μαζες της εργατικης ταξης.

Αυτος ομως ο στοχος δεν πετυχαινεται με την ειρηνικη μεταρρυθμιση και καλυτερευση του καπιταλισμου. "Η επανασταση ειναι απαραιτητη" οπως εγραφε ο Μαρξ το 1845 στην Γερμανικη Ιδεολογια, "οχι μονο επειδη δεν μπορει να ανατραπει με αλλο τροπο η **αρχουσα ταξη**, αλλα ακομα επειδη μονο με μια επανασταση μπορει **η ταξη που θα την ανατρεψει** να απελευθερωσει τον εαυτο της απο τα συσσωρευμενα σκουπιδια του παρελθοντος και να γινει ικανη η ιδια να ανοικοδομηση την κοινωνια".

Η εργατικη ταξη ειναι υποχρεωμενη να προχωρησει σε μια συνειδητη αλλαγη ολοκληρης της κοινωνιας. Και για αυτο πρεπει να αλλαξει τον ιδιο τον εαυτο της. Να ξεφυγει απο τις προκαταληψεις της, την αισθηση κατωτεροτητας που εχει, την διασπαση της, ολα τα σκουπιδια που της εχει δωσει η ζωη μεσα στον καπιταλισμο.

Η ιστορια ολων των επαναστατικων κινηματων δειχνει πως αυτο ακριβως συμβαινει κατα την διαρκεια τους.

Δεν ειναι ομως μονο σε επαναστατικες περιοδους που φαινεται αυτη η διαφορα. Στο συνδικαλισμο, οι ρεφορμιστες παντα δινουν προτεραιοτητα στις διαπραγματευσεις, στο να κερδιθουν τα αιτηματα απο τα πανω, απο τους γραφειοκρατες των συντεχνιων, για χαρη των εργαζομενων. Η απεργια, η δραση των απλων εργαζομενων απο τα κατω, ειναι για αυτους κατι που πρεπει να αποφευγεται με καθε θυσια.

Οι επαναστατες εχουν αντιθετες προτεραιοτητες. Οχι επειδη ειναι πιο μαχητικοι, πιο "αγανακτισμενοι" και πιο ανυπομονοι. Ουτε μονο επειδη ξερουμε πως η απεργια και γενικα η κινητοποιηση των ιδιων των εργαζομενων ειναι συχνα ο μονος τροπος να πιεστουν και να υποχωρησουν οι εργοδοτες. Ο κυριοτερος λογος ειναι οτι μονο μεσα απο την κινητοποιηση απο τα κατω προχωρα η αυτοπεποιθηση, η συνειδητοποιηση της εργατικης ταξης. Οτι σε καθε απεργια, σε καθε κινητοποιηση των εργατων οι εργατες βλεπουν ποσα μπορει να καταφερει η ιδια η δραση τους, ενα κομματι της εργατικης ταξης πλησιαζει λιγο ακομα στο να γινει ικανο να απελευθερωσει τον εαυτο του.

"ΠΑΝΩ ΑΠ' ΟΛΑ Η ΚΥΠΡΟΣ";

Ενα ρεφορμιστικο κομμα χρησιμοποιει το εργατικο κινημα σαν εργαλειο, κυρια σαν πηγη ψηφων, για να ανεβει στην εξουσια, οπου υποσχεται οτι θα διακυβερνησει το κρατος "φιλεργατικα".

Ετσι, επειδη βλεπουν τους εαυτους τους σαν κληρονομους του αστικου κρατους, οι ρεφορμιστες αναγκαζονται να υποστηριζουν τα συμφεροντα αυτου του κρατους ακομα και οταν δεν εχουν την εξουσια. Υποστηριζουν την "εθνικη οικονομια", αυτη που λεν οτι μπορουν να βαλουν στην υπηρεσια της εργατικης ταξης.

Αυτα ομως τα καπιταλιστικα συμφεροντα ειναι αναποφευκτα αντιθετα με τα συμφεροντα αλλων ανταγωνιστικων κρατων και "εθνικων οικονομιων". Ετσι οι ρεφορμιστες παιρνουν το μερος της δικης τους αστικης ταξης και του κρατους τους εναντια στους ανταγωνιστες. Μπορει το ΑΚΕΛ να πρεπει να μιλα για τον προλεταριακο διεθνισμο, μια και θελει να λεει οτι ειναι μαρξιστικο και λενινιστικο, αλλα ολη η ιστορια του ειναι συνδεμενη με τον πατριωτισμο και τον εθνικισμο. Οπως εγραφε, για ακομα μια φορα, το εκλογικο προγραμμα του το 1990, βαζει το Κυπριακο "πανω απο στενα ταξικα και κομματικα συμφεροντα...". Μαλιστα "η λυση του κυπριακου τιθεται σε πρωτο πλανο και προεχει του αγωνα για σοσιαλιστικο μετασχηματισμο". Ετσι στην πραξη δρα σαν πυροσβεστης καθε εργατικης αναταραχης. Στον πολεμο στον Κολπο, παρατησε καθε προοδευτικο αντιιμπεριαλιστικο προσχημα και πηγε με το μερος του ιμπεριαλισμου, επειδη πιστευε οτι αυτο θα ηταν "καλο για την Κυπρο".

Η επαναστατικη πολιτικη αντιθετα ειναι διεθνιστικη. Το "εργατες ολου του κοσμου ενωθειτε" δεν το αντιμετωπιζει σαν πρωτομαγιατικη διακυρηξη αλλα σαν οδηγο για την καθημερινη πρακτικη δραση της. Και αυτο οχι για συναισθηματικους λογους αλλα για πολιτικους λογους. Επειδη δεν νοιωθει καμμια υποχρεωση απεναντι στο αστικο κρατος τους εθνους "της", ουτε στηριζει οποιεσδηποτε ελπιδες πανω στην "εθνικη οικονομια". Επειδη βλεπει τον εθνικισμο, και την ταξικη συνεργασια εργατων και αστων του ιδιου εθνους σαν ενα απο τα μεγαλυτερα εμποδια στην ταξικη παλη, το μονο μεσο που εχει η εργατικη ταξη για να αυξησει την αυτοπεποιθηση της, την οργανωση και την συνειδηση των ταξικων συμφεροντων. Επειδη τελος η θεωρια και η ιστορια εχουν κανει ξεκαθαρο πως μονο με τις συνδιασμενες προσπαθειες των εργατικων ταξεων πολλων χωρων μπορει να χτισθει μια καινουργια σοσιαλιστικη κοινωνια.

ΟΥΤΟΠΙΚΟΙ;

Κατηγορουν την επαναστατικη αριστερα οτι "πεταμε στα συννεφα", οτι ειμαστε ουτοπικοι. Αντιθετα, το ΑΚΕΛ περηφανευεται για το χειροπιαστο, "εδω και τωρα", "ζηλευτο βιοτικο επιπεδο" που εχει καταφερει να κερδισει για την εργατικη ταξη.

Σε συνθηκες "ειρηνικης" πορειας του ε/κ καπιταλισμου, μπορει να εχουν κερδιθει καποιες μεταρυθμισεις για χαρη της εργατικης ταξης. Οταν ομως ο ε/κ καπιταλισμος πεσει σε κριση βαζει την εργατικη ταξη να πληρωσει για το καλο της "εθνικης οικονομιας". Οπως εγινε το 1974 οπου οι μισθοι των εργαζομενων επεσαν 20%. Οπως στον πολεμο στον Κολπο οπου χιλιαδες εργαζομενοι απολυθηκαν η πηραν απληρωτη αδεια χωρις καμια ουσιαστικη αντιδραση απο μερους των συντεχνιων. Τα κεκτημενα δικαιωματα των εργαζομενων χαθηκαν με την πρωτη κριση η οποια μαλιστα δεν επιρρεασε και πολυ τους ε/κ βιομηχανους.

Εκεινοι που πραγματικα πεταν στα συννεφα ειναι αυτοι που περιμενουν να κρατησει η εργατικη ταξη τις οποιες μεταρυθμισεις εχει πετυχει μεσα σε ενα συστημα που σπαρασσεται απο κρισεις και πολεμους.

Σε καιρους "ομαλους" για τον καπιταλισμο η αστικη ιδεολογια κυριαρχει στην εργατικη ταξη. Εδω παταει ο ρεφορμισμος για να στηριξει την υπαρξη και επιρροη του πανω στο εργατικο κινημα, και να κατηγορησει σαν μη ρεαλιστες τους επαναστατες.

Ας θυμηθουμε ομως ολα οσα μας λεγαν πριν δυο-τρια μολις χρονια. Τοτε που οι συναντησεις Ρηγκαν-Γκορμπατσωφ και Μπους-Γκορμπατσωφ χαιρετιστηκαν σαν η αρχη μιας νεας περιοδου για την ανθρωποτητα, χωρις το φασμα των πυρηνικων και των πολεμων, γεματη ελπιδες για οικονομικη αναπτυξη για ολα τα κρατη. Σημερα πια, καθε δελτιο ειδησεων δειχνει αναγλυφα ποιοι πετουσαν στα συννεφα τοτε.

Ο μονος "συνετος" δρομος σημερα, ειναι ο δρομος που διαλεγει η επαναστατικη αριστερα, ο δρομος της ανατροπης του καπιταλισμου. Οι μαζες των εργατων που σημερα κινητοποιουνται σε ανατολη και δυση, βορρα και νοτο, δειχνουν οτι ειναι και ο μονος ρεαλιστικος δρομος. Μπορει η ανατροπη να ερθει γρηγορα, ή αργα. Το ζητημα για τους επαναστατες ειναι να καθοριζουν την σταση τους σε ολα τα ζητηματα με βαση αυτη την προοπτικη, αυτο τον στοχο.

Δημητρα Χριστοδουλου

"Εργατικη Δημοκρατια"

Η εφημεριδα που παλευει για:

Επανασταση

Και οχι ρεφορμισμο.

Για την ανατροπη του αστικου κρατους και του καπιταλισμου απο την ιδια την εργατικη ταξη, και οχι για την μεταρρυθμιση, διαχειρηση και "επιδιορθωση" του μεσα απο την Βουλη.

Εργατικη Δημοκρατια

Και οχι κρατικο καπιταλισμο.

Για τον ελεγχο της παραγωγης και ολοκληρης της κοινωνιας απο την αμεση δημοκρατια των ιδιων των εργατων. Ο σοσιαλισμος ειναι η κοινωνια της ελευθεριας, της καταργησης των διακρισεων και της καταπιεσης εναντια στις γυναικες και τις κοινωνικες μειοψηφιες οπως οι ομοφυλοφιλοι. Οι επαναστατες παλευουν απο τωρα στο πλευρο αυτων των μειοψηφιων υποστηριζοντας τα δικαιωματα τους.

Οι κοινωνιες της ανατολικης Ευρωπης, της Ρωσσιας μετα την σταλινικη αντεπανασταση, και της Κινας που ονομαζονται "υπαρχτος σοσιαλισμος" ουτε ειχαν ουτε εχουν καμια σχεση με τον σοσιαλισμο και την εργατικη εξουσια. Ειναι παραλλαγες του καπιταλισμου, δικτατοριες πανω στην εργατικη ταξη απο μια συλλογικη γραφειοκρατικη καπιταλιστικη αρχουσα ταξη.

Διεθνισμο

Και οχι εθνικισμο και πατριωτισμο.

Παλευουμε για την αλληλεγγυη και ενοτητα ολων των εργατων ανεξαρτητα και περα απο την εθνικοτητα και τα συνορα. Για την διασπαση απο τους καπιταλιστες του "δικου μας" εθνους και την παλη εναντια σε ολους τους καπιταλιστες. Σαν ε/κ διεθνιστες υποστηριζουμε το δικαιωμα αυτοδιαθεσης των τ/κ εναντια στην "δικη μας" την ε/κ αρχουσα ταξη, που τους το αρνειται, επειδη εναντια στα δικα τους σχεδια και επιθετικοτητα στρεφεται κυρια ο εργατικος διεθνισμος μας.

Παλευουμε εναντια στον ρατσισμο και τους διωγμους των ξενων εργατων.

Σε αλληλεγγυη με τους καταπιεσμενους λαους της Μ.Ανατολης παλευουμε για να κλεισουν οι ιμπεριαλιστικες βασεις και οι κατασκοπευτικοι σταθμοι.

Επαναστατικη οργανωση

της εργατικης ταξης.

Για να μετατραπει η κριση του καπιταλισμου και οι εξεγερσεις των μαζων των εργατων με επιτυχια σε καταληψη της εξουσιας απο την εργατικη ταξη χρειαζεται η οργανωση της επαναστατικης πρωτοπορειας τους σε επαναστατικο κομμα.

Εφημεριδα της Ομαδας
"Εργατικη Δημοκρατια"
Οδος Αρχιεπισκοπου Μακαριου Γ' 92 Καιμακλι.
Τ.Κ. 7280, Λευκωσια
☎ 349770
Υπευθυνος για το νομο
Ντινος Αγιομαμιτης

"Ειμαι εξαρτημα της μηχανης εγω και ο γιος μου τ'ανταλλακτικο"

"...25χρονη μητερα καταδικαστηκε απο το επαρχιακο δικαστηριο Λευκωσιας σε φυλακιση δυο μηνων με τριετη αναστολη, γιατι κτυπησε το τριχρονο κοριτσακι της. Η μητερα λογω πολλων προσωπικων και οικογενειακων προβληματων που αντιμετωπιζε (εχει αλλα πεντε παιδια), ξεσπασε στην τριχρονη κορουλα της χτυπωντας την και δαγκωνοντας την στην πλατη και στους ωμους... γιατι ειχε ουρησει στο πατωμα του σπιτιου, ενω ηταν νευριασμενη γιατι προηγουμενως ειχε μαλλωσει με τον συζυγο της. Στην επιμετρηση της ποινης το δικαστηριο ελαβε υποψη του οτι τωρα το κοριτσακι ζει με αλλη συγγενικη οικογενεια μακρυα απο το σπιτι της μητερας, που ειναι αρκετη τιμωρια για την μητερα." (Φιλελευθερος 1 Δεκεμβρη '91)

Περιστατικα σαν αυτο εμφανιζονται αρκετα συχνα στις εφημεριδες τον τελευταιο καιρο. Οι εφημεριδες βεβαια, μενουν σε σκανδαλοθηρικους τιτλους και σχολια οπως "μητερα κτυπησε το κοριτσακι της" ή "σκοτωσε το αρρωστο παιδι της και το πεταξε στα σκουπιδια", "εγινε Μηδεια στα 25 της χρονια" (οπως παρουσιασε η ελληνικη Ελευθεροτυπια ενα αλλο περιστατικο στη Κρητη στις 21/12/91). Το συμπερασμα ειναι απλο: "μα τι μανες ειν' αυτες";

Ολα αυτα ταιριαζουν απολυτα με τον ρολο που θελουν να εχει η γυναικα μεσα στην αστικη κοινωνια. Το ρολο της ηρωιδας μανας, της υπομονετικης συζυγου, της υποταχτικης εργαζομενης γυναικας. Δεν ειναι τυχαιο που εχουν καθιερωσει ημερα για την μητερα, ημερα για την γιαγια, και τιμουν και βραβευουν την πολυτεκνη μητερα ή τη μανα που εδωσε τα περισσοτερα παιδια στην εθνοφρουρα. Βεβαια πουθενα δεν ειδαμε να γιορταζουν την ημερα της ανυπαντρης μητερας ή της ομοφυλοφιλης γυναικας ή της πορνης ή της βιασμενης.

Τα τραγουδια που εχουν αφιερωσει στην "ηρωιδα μανα" δειχνουν τον μαζοχισμο που περιμενουν απο αυτες:

"Μανα εισαι απ'ολες τις αγαπες πιο μεγαλη
κι' αν σε μαλλωνω κι'αν σε πληγωνω εσυ γελας"

Ετσι θελουν την γυναικα υποταγμενη, να γελα με τον πονο της, ακομα και οταν τα προβληματα γινονται αβασταχτα και την οδηγουν σε αδιεξοδα.

Αλοιμονο της αν δεν αντεξει να παιξει σωστα το ρολο της. Θα γινει ο αποδιοπομπαιος τραγος, θα την εξευτελισουν και θα την θαψουν. Τοτε θα μας πουν οτι ειχε ψυχολογικα, προσωπικα και οικογενειακα προβληματα.

Ολα αυτα δεν ειναι ξεκομενα απο τα υπολοιπα οικονομικα και κοινωνικα προβληματα που δημιουργει ο καπιταλισμος. Προβληματα που στη νοτια Κυπρο ολοενα αυξανουν εξαιτιας της προσπαθειας της κυβερνησης και των καπιταλιστων να ξεπερασουν τις δυσκολιες τους σε βαρος των εργαζομενων.

Καπιταλιστικη καταπιεση

Στο καπιταλισμο ο θεσμος της οικογενειας εξασφαλιζει την φτηνη συντηρηση και αναπαραγωγη της εργατικης ταξης. Η γυναικα εργατρια μετα το οχταωρο στο εργοστασιο θα φροντισει υπομονετικα τον ανδρα της και τα παιδια της, τους μελλοντες εργατες και εργατριες, χωρις να επιβαρυνονται οι αστοι για αυτες τις απαραιτητες λειτουργιες. Αυτος ο ρολος και η θεση που εχει μεσα στη καπιταλιστικη κοινωνια η γυναικα ειναι ο κυριος υπευθυνος για την συνεχιση της καταπιεσης της. Η οικονομικη ανισοτητα και εξαρτηση που εχει, η ελλειψη χρονου και η πιεση.

Η γυναικεια καταπιεση στηριζεται απο την ιδεολογια που ακολουθα τη γυναικα σε ολες τις επιλογες της, που την επικρινει οταν θελησει να ζει μονη, να μην εχει παιδια κλπ. Ειναι μια ιδεολογια που την στηριζουν ολοι οι θεσμοι της αρχουσας ταξης, απο το σχολειο ως τα μεσα μαζικης πληροφορησης.

Σε καθε κοινωνια, οπως ελεγε ο Μαρξ, "οι κυριαρχες ιδεες ειναι οι ιδεες της κυριαρχης ταξης". Η εργατικη ταξη σε "ομαλες" περιοδους ειναι κατω απο την επιδραση των αστικων ιδεων και αξιων και η αποδοχη του ρολου της υπομονετικης μητερας και εργαζομενης και του ρολου του αντρα αφεντη απο την εργατικη ταξη ειναι πιο ευκολη.

Σε περιοδους ομως κινητοποιησης και ταξικων συγκρουσεων οι αξιες και οι ιδεες της αστικης ταξης μπαινουν σε σοβαρη αμφισβητηση απο σημαντικες μαζες εργατων. Σε τετοιες περιοδους η απελευθερωση των γυναικων βρισκει και την μεγαλυτερη αναγνωριση της. Οσοι εχουν ζησει δυναμικες απεργιες θα εχουν δει πως γυναικες που θεωρουσαν τον ευατο τους "αδυναμα πλασματα" εγιναν μαχητικες αγωνιστριες και ποσο οι αντρες ξεχνουν τον αντρικο τους σωβινισμο και αντιμετωπιζουν τις γυναικες σαν συντροφισσες. Η απεργια στην ενδυση το '87 και των νοσοκομων το '89 ειναι δυο τετοια παραδειγματα.

Αυτο δειχνει και προς τα που βρισκεται η πραγματικη προοπτικη της γυναικειας απελευθερωσης. Στην προοπτικη της ανατροπης του καπιταλισμου και οχι του "ανδρικου ελεγχου" στην κοινωνια οπως νομιζουν διαφορες φεμινιστριες. Την ανατροπη του συστηματος που γεννα ολων των ειδων τις διακρισεις και την καταπιεση για αντρες και γυναικες.

Σε μια τετοια προοπτικη ειναι που μπορουμε να δουμε και περιστατικα σαν αυτο της 25χρονης μητερας που εδειρε το κοριτσακι της. Να καταγγειλουμε την υποκρισια της αστικης δικαιοσυνης και του κρατους, που αντι να βοηθησει οικονομικα την δυστηχισμενη γυναικα να μεγαλωσει τα παιδια της, της πηρε το ενα και την καταδικασε σε φυλακιση. Αυτοι που θα επρεπε να μπουν στη φυλακη ειναι οι καπιταλιστες και τα οργανα τους οι δικαστες.

Αγγελικη Μιχαηλ

"Φαντασου ολους τους ανθρωπους να μοιραζονται ολο τον κοσμο"

Μεσα στο Δεκεμβρη ηταν η επετειος απο την δολοφονια του Τζιων Λεννον. Ο τυπος και οι ραδιοσταθμοι ειχαν καποια αφιερωματα που ολα ομως κινηθηκαν μεσα στο ιδιο πλαισιο, της μυθοποιησης και της καλιεργειας της εικονας για ενα απο τα παιδια των λουλουδιων.

Μπορει ο Λεννον να ηταν φιλειρηνιστης και εναντια στη χρηση βιας γενικα αλλα πολλα απο τα μυνηματα του, και η δραση του μερικες φορες, ειχαν εντονο επαναστατικο χαρακτηρα.

Η εποχη που εμφανιστηκε ο Λενον διαδεχτηκε μια εποχη οπου υπηρχε το νεγρικο μπλουζ, εκφραστικο μεσο της παραπονεμενης φωνης των καταπιεσμενων μαυρων και το ροκ εντ ρολ που εκφρασε την διαθεση για αντιδραση μιας νεολαιας που ενοιωθε μπουχτισμενη απο την ηθικη και της αξιες μιας παρακμασμενης αστικης ταξης.

Αυτη ακριβως τη στιγμη ηταν που ο Λεννον, ο εμπνευστης των "Beatles" κατορθωσε με την μουσικη του να εκφρασει τις μαζες της νεολαιας. Ηταν μια εποχη που εμφανιστηκε δυναμικα το φοιτητικο κινημα στα πανεπιστημια της Αμερικης και αργοτερα στη Γερμανια, Ιαπωνια, Γαλλια και Ελλαδα.

Το πιο σημαντικο κομματι της δουλειας του Λεννον ειναι σχετικα αγνωστο γιατι συνηθως τον ταυτιζουν με τους Beatles, ενω αυτο βρισκεται στη σολο καριερα του. Εκει εξωτερικευεται η ευαισθησια, τα πολιτικα του πιστευω και η επαναστατικη του διαθεση απεναντι στο κατεστημενο. Αυτος ηταν και ο κυριος λογος που αντιμετωπισε πολλα προβληματα οταν προσπαθησε να εγκατασταθει στις ΗΠΑ και να προβαλει αυτα τα πιστευω. Αντιμετωπισε κατηγοριες για οργανωση αντιπολεμικων εκδηλωσεων, για ναρκωτικα ή για τυπικες γραφειοκρατικες λεπτομερειες.

Η επαναστατικη διαθεση του Λεννον ειχε αρχισει να φαινεται απο το "REVOLUTION" που εγινε σημαντικη επιτυχια της εποχης.

Το 1969 για να διαμαρτυρηθει για τον πολεμο στο Βιετναμ και για την τραγικη κατασταση των λαων της Μπιαφρα, γεγονοτα για τα οποια η Βρεττανια θεωρηθηκε υπευθυνη, επεστρεψε στη βασιλισσα Ελισαβετ το παρασημο που του ειχε απονεμηθει το 1965.

Το 1970 γραφει το περιφημο "Working Class Hero" ("ηρωας της εργατικης ταξης") ισως το χαρακτηριστικοτερο δειγμα της πολιτικης του ταυτοτητας. Ενα εξαιρετικο τραγουδι που ομως τα μεσα μαζικης ενημερωσης το εθαψαν. Σημερα τραγουδια του Τζιων Λεννον οπως το "Working Class Hero" ακουγονται ελαχιστα ή και καθολου. Τα μεσα μαζικης ενημερωσης προτιμουν να προβαλλουν την εικονα του χιππυ παρα αυτου που αμφισβητει το κατεστημενο και τραγουδα "εξουσια στο λαο" (Power to the people).

Το 1971 γραφτηκε το ομορφοτερο κομματι της συντομης σχετικα μουσικης προσφορας του Λεννον, το "IMAGINE". Ειναι καταπληκτικο το παντρεμα της απλης αλλα και μελωδικοτατης μουσικης με τον απλο και πολυ δυνατο στιχο. Ενα τραγουδι που μπορει να θεωρηθει σαν υμνος προς μια ιδανικη παγκοσμια κοινωνια.

Ο Λεννον αντιμετωπιζε ολο και περισσοτερα προβληματα απο το κρατος και τα δικαστηρια εξαιτιας των εκδηλωσεων που χρηματοδοτουσε, που οργανωνε ή συμμετειχε υπερ των μειονοτητων, της ειρηνης και των καταπιεσμενων.

Στις 5 Δεκεβριου το 1980, λιγο πριν τις 11 το βραδυ ο Τζιων Λεννον βρισκοταν πεσμενος κατω ακινητος με πεντε σφαιρες στο κορμι του. Η επισημη εκδοχη για την ευθηνη ενος παραφρονα δολοφονου αμφισβητηθηκε. Το κατεστημενο σιγουρα δεν μπορουσε να αντεξει καποιον που ειχε τη δυνατοτητα να φωναζει:

"Η γυναικα ειναι ο νεγρος του κοσμου"

"Φαντασου ολους τους ανθρωπους να μοιραζονται ολο τον κοσμο"

"εξουσια στο λαο"

"Ο ηρωας της εργατικης ταξης γεννιεται".

Χριστος Πιτταρος

Ο ΚΑΒΓΑΣ ΣΤΟ ΑΔΗΣΟΚ

ΟΤΑΝ ΟΙ ΑΡΙΣΤΕΡΟΙ ΠΑΙΡΝΟΥΝ ΤΙΣ ΕΠΙΘΥΜΙΕΣ ΤΟΥΣ ΓΙΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ

Μια πολιτικη διαμαχη;

Το "πολυφωνικο" ΑΔΗΣΟΚ αποβαλλει μια ολοκληρη ταση του, την Αριστερη Πτερυγα! Ο ιδιος ο Προεδρος του μαζι με αλλα κορυφαια στελεχη του, μιλουν για "σταλινικες" μεθοδους, μεχρι και "σταλινικη ανθιση". Ο Παπαπετρου και ο Διγκλης καλουν ο ενας τον αλλο να παραιτηθει, ενω η Αριστερη Πτερυγα, ο Διγκλης και μερικοι αλλοι ανακαλυπτουν οτι αυτοι που θελουν να την αποβαλουν ειναι η "Δεξια Πτερυγα" του κομματος.

Θα ηταν πολυ ωραιο αν ολος αυτος ο θορυβος ηταν το αποτελεσμα μιας σοβαρης πολιτικης διαμαχης, μιας αντιπαραθεσης αναμεσα σε δεξιες και αριστερες δυναμεις. Αν ηταν ο αποηχος ενος αγριου και σοβαρου καβγα στον οποιο μαζες εργαζομενων επαιρναν μερος ή εστω παρακολουθουσαν τον πολεμο αναμεσα στην ιδεολογια του καπιταλισμου και του ρεφορμισμου απο την μια και την ιδεολογια του επαναστατικου σοσιαλισμου απο την αλλη.

Δυστυχως (δυστυχως!) δεν ειναι ετσι. Μπορει η Αριστερη Πτερυγα να ειναι μια αρκετα αριστερη οργανωση. Σε αυτον τον καβγα της ομως αυτο που ταιριαζει περισσοτερο ειναι οτι "μαστιγωνει ενα ψοφιο αλογο", και οχι ο χαρακτηρισμος πολιτικη μαχη. Στην πραγματικοτητα δερνει ενα αλογο που **γεννηθηκε** ψοφιο.

Το ΑΔΗΣΟΚ δεν εχει ουτε ειχε ποτε οποιοδηποτε σημαντικο κομματι εργατων. Οσο για την πολιτικη του...*"Ειχαμε υποψη μας ενα κομμα* ***αριστερο, σοσιαλιστικο, ανανεωτικο"*** δηλωνε ο Θ. Δημητριου της Αριστερης Πτερυγας στην "Αληθεια" της 5 Γεναρη, *"και τωρα μερικοι θελουν να το αλλαξουν"*

Τωρα θελουν να το **αλλαξουν**; Πότε ηταν πραγματικα αριστερο και σοσιαλιστικο το ΑΔΗΣΟΚ;

Ειναι κοινο μυστικο μεσα στους αριστερους οτι το ΑΔΗΣΟΚ ηταν μια **δεξια διασπαση** απο το ΑΚΕΛ. Μια απο τις βασικες διαφωνιες που οδηγησαν στην διασπαση ηταν οτι οι Ζιαρτιδης, Διγκλης, Παπαπετρου κλπ ηθελαν ανοιχτη συνεργασια με το ΔΗΣΥ.

Απο την αρχη κυρια απασχοληση των ηγετων του ΑΔΗΣΟΚ ηταν με ευκαιρια τα γεγονοτα στις ανατολικες χωρες να αποκυρησουν την δικτατορια του προλεταριατου και να βαζουν στην θεση της την "γνησια" και "πληρη δημοκρατια", τον "πλουραλισμο", τον "πολυκομματισμο" και την "εναλλαγη στην εξουσια".

Και δεν αφηναν καμμια αμφιβολια οτι εννοουσαν εναν "πολυταξικο" πλουραλισμο. Οχι τον ταξικο πλουραλισμο της εργατικης δημοκρατιας - δικτατοριας του προλεταριατου. Οχι τον πλουραλισμο των εργατικων κομματων ή τασεων.

Ο σταλινισμος ηταν δικτατορια **πανω** στο προλεταριατο. Ο "αντισταλινισμος" του ΑΔΗΣΟΚ ηταν του ιδιου τυπου με εκεινο της δεξιας. Χαρακτηριζουν και αυτοι τον σταλινισμο σαν πραγματικη δικτατορια **του** προλεταριατου, και τον καταδικαζουν για χαρη της αστικης δημοκρατιας. Ο αντισταλινισμος τους ηταν και ειναι αστικος, δεξιος αντισταλινισμος.

"Μεταξυ των δυο τασεων υπαρχει και μια ενδιαμεση..." δηλωνε ο Διγκλης στην "Αληθεια" της 5 Γεναρη. Ο καβγας που γινεται μεταξυ αυτων των "ενδιαμεσων" και αυτης που ονομαζουν "Δεξια Πτερυγα", ειναι ακομα πιο μιζερος. Ο Διγκλης κατηγορησε την "Δεξια Πτερυγα" οτι παρολο που *"δεν εχουν την τολμη ανοιχτα σταρατα και παληκαρισια"* να το δηλωσουν δημοσια *"εγκαταλειπουν τον σοσιαλισμο... και τον αντικαθιστουν με το στοχο του βελτιωμενου καπιταλισμου ή του καπιταλισμου με ανθρωπινο προσωπο... του κρατους δικαιου και κοινωνικης προνοιας"*.

Αν ομως δεν μεινει κανεις στις δημοσιες δηλωσεις και ταμπελες που διεκδικει ο καθενας για τον εαυτο του, τοτε ειναι αδυνατο να βρει κανεις σε ολη την προϊστορια του ιδιου του Διγκλη, οπως εξαλλου και των υπολοιπων στελεχων του ΑΚΕΛ, κατι που να πειθει οτι ο ιδιος δουλεψε ποτε για κατι διαφορετικο απο τον "βελτιωμενο καπιταλισμο".

ΔΕΞΙΕΣ ΣΥΜΜΑΧΙΕΣ

Οταν ξεκινουσε το ΑΔΗΣΟΚ, η τακτικη της ηγεσιας του ηταν η με καθε θυσια συλλογη ψηφων και μελων, απο παντου. Ετσι η Αριστερη Πτερυγα καλωσοριζονταν. Τωρα που αυτη η τακτικη εχει αποτυχει περα ως περα, οταν τα ιδεολογικα τους στηριγματα οπως ο Γκορμπατσωφ η περεστροϊκα και η "νεα εποχη ειρηνης και αλλων παραμυθιων", εχουν καταρρευσει, οταν το ΑΚΕΛ τους κλεβει το συνθημα τους "οχι στην ιδεολογικη πολωση" στις τελευταιες δημοτικες, το μονο μελλον που βλεπουν ειναι σε στενες συμμαχιες και συνεργασιες με την δεξια. Ενα ρολο περιπου σαν αυτον που επαιξε ο Ρολανδης με το ΔΗΣΥ, και ο Τ. Παπαδοπουλος με το ΔΗΚΟ. Ετσι η Αριστερη Πτερυγα, αλλα ακομα και οι μαρξιστικες ταμπελες, σαν αυτες που θελει να κρατησει ο Διγκλης, ειναι πια τωρα προβληματικες.

Ομως πως μπορει να υπερασπιστει κανεις και την Αριστερη Πτερυγα; Μιλωντας για την *"συντριπτικη πλειοψηφια των στελεχων και μελων του κομματος"* ο Παπαπετρου ειπε οτι *"Υπαρχει φανερη αντιθεση με... την Αριστερη Πτερυγα ως προς το τι σημαινει σοσιαλισμος"* ("Αληθεια" 5 Ιαν.) Πραγματι, τι μπορει η Αριστερη Πτερυγα να πει πανω σε αυτο;

Μπορει οι Παπαπετρου, Ζιαρτιδης και σια να μας δουλευουν για το "πολυφωνικο κομμα" (που θα στεγαζε "απο δεξιους σοσιαλδημοκρατες μεχρι επαναστατες και αναρχικους" οπως ελεγαν!) αλλα απο που ως που οι αριστεροι να κανουν πως πειθονται απο τετοια;

Για ενα κομμα που απλα μαζευει ψηφους, για να στειλει τους παραγοντες του στην Βουλη και στα υπουργεια, πραγματα οπως κοινη ιδεολογικη ταυτοτητα και Δημοκρατικος Συγκεντρωτισμος δεν σημαινουν τιποτα. Η κοινη πολιτικη κατευθυνση δεν χρειαζεται παρα μονο στην ηγεσια του. Τα μελη του μπορουν να πιστευουν (ακομα και να δηλωνουν) οτιδηποτε. Αρκει να το ψηφιζουν και να πειθουν αλλους να το ψηφισουν, να πληρωνουν τις συνδρομες τους και αν γινεται να μαζευουν λεφτα απο αλλους, να μην πηγαινουν στην πραξη και ενεργα εναντια στις κατα καιρους σοβαρες πολιτικες επιλογες του, και στα συνεδρια να μην βλεπουν αλλη διεξοδο απο το να ξαναψηφισουν την παλια ηγεσια, τους αρεσει δεν τους αρεσει.

Ομως για αριστερες οργανωσεις που βλεπουν τον ρολο τους να παιρνει μερος στον **ταξικο πολεμο**, η κοινη πολιτικη κατευθυνση ολων των μελων τους δεν ειναι πολυτελεια, ειναι καθοριστικη για το αν θα μπορει να επεμβει αποτελεσματικα σε αυτο τον πολεμο. Αυτη ειναι μια πραγματικοτητα που πρεπει να υπερασπιστουμε εναντια σε ολες τις κουτοπονηριες οποιουδηποτε. Η Αριστερη Πτερυγα θα επρεπε να ειχε φυγει η ιδια απο το ΑΔΗΣΟΚ, ή καλυτερα, να μην ειχε μπει ποτε σε αυτο.

"ΕΙΣΟΔΙΣΜΟΣ"

Η Αριστερη Πτερυγα οταν ενταχθηκε στις γραμμες του ΑΔΗΣΟΚ, χαρακτηρισε την κριση μεσα στο ΑΚΕΛ σαν αποτελεσμα *"δραστικων αλλαγων στη συνειδηση της εργατικης ταξης και ειδικοτερα της ακελικης βασης"*. Στην καλυτερη περιπτωση, επαιρναν τις επιθυμιες τους για πραγματικοτητα, γιατι η διασπαση εγινε καθαρα στο επιπεδο της ηγεσιας.

Στην πραγματικοτητα το ΑΔΗΣΟΚ προσφεροταν στην Αριστερη Πτερυγα σαν τροπος για να ξεφυγει επιτελους απο το ονομα της, "Αριστερη Πτερυγα της ΕΔΕΚ" που την συνδεε με τις σωβινιστικες παραδοσεις της ΕΔΕΚ, οι οποιες την αφηναν πια εκτεθειμενη.

Η Αριστερη Πτερυγα βρισκεται μεσα ή σε τροχια γυρω απο τα ρεφορμιστικα κομματα απο τον καιρο της δημιουργιας της.

Την ενταξη της σ' αυτες τις ρεφορμιστικες οργανωσεις τη στηριζει στην συλλογιστικη οτι τα ρεφορμιστικα κομματα αποτελουν τις μαζικες παραδοσιακες οργανωσεις της εργατικης ταξης. Οτι σ' αυτες τις οργανωσεις βρισκεται η εργατικη ταξη και προς αυτες θα στρεφεται για ενα μεγαλο χρονικο διαστημα. Αυτο τους οδηγει στο συμπερασμα οτι οι μαρξιστες πρεπει να δουλευουν μεσα σ'αυτα τα κομματα για να βρισκονται κοντα στις μαζες των εργαζομενων και να τις κερδισουν στην επαναστατικη - διεθνιστικη προοπτικη. Μια πολιτικη γνωστη στην αριστερα σαν "εισοδισμος".

Το παραδοσιακο, μαζικο ρεφορμιστικο κομμα στη νοτια Κυπρο, το κομμα που εχει την υποστηριξη των πιο συνειδητοποιημενων κομματιων της ε/κ εργατικης ταξης, ειναι αναμφισβητητα το ΑΚΕΛ. Και σε αυτο, ο εισοδισμος απλουστατα δεν περνουσε.

Ετσι βρεθηκαν πρωτα στην ΕΔΕΚ, και μετα στο ΑΔΗΣΟΚ. Κανενα ομως απο τα δυο κομματα δεν μπορει να θεωρηθει με καποια σοβαροτητα σαν εργατικο κομμα - ουτε απο την αποψη της κοινωνικης τους συνθεσης, των μελων τους, ουτε απο την αποψη της επιρροης τους μεσα στην οργανωμενη εργατικη ταξη. Η ιδια η Αριστερη Πτερυγα - ενοσο ηταν ακομα "της ΕΔΕΚ" - παραδεχοταν οτι η επιρροη της ΕΔΕΚ μεσα στους ειδικευμενους εργατες δεν ξεπερνα το 7%, μεσα στους ανειδικευτους ηταν μολις 4%, ενω μεσα στους κυκλους των επιχειρηματιων και διευθυντων εφτανε το 18%! ("Σοσιαλιστικη Εκφραση", Μαρτης 1986). Ακομα πιο ανυπαρκτη ειναι η επιρροη του ΑΔΗΣΟΚ μεσα στην εργατικη ταξη.

Αυτη η τακτικη τους οδηγησε σε μια σειρα λαθεμενες πολιτικα στασεις. Ετσι ψηφιζε για χρονια την απορριπτικη ΕΔΕΚ (πραγμα που αναμεσα στα αλλα τους απομονωνε απο το μεγαλο εργατικο ακροατηριο του ΑΚΕΛ. Και μετα εσπερναν αυταπατες για τον "αντισταλινισμο" του δεξιου ΑΔΗΣΟΚ.

Δεν υπαρχει καμμια αμφιβολια οτι για τους επαναστατες ειναι ζωτικο να απευθυνονται στα μελη και τους οπαδους των μαζικων εργατικων κομματων. Ο εισοδισμος ομως της Αριστερης Πτερυγας ειχε προβληματα ακομα και σε αυτο, το κυριο υποτιθεται στοχο του.

ΑΡΙΣΤΕΡΗ ΠΤΕΡΥΓΑ ΤΟΥ ΡΕΦΟΡΜΙΣΜΟΥ

Η Αριστερη Πτερυγα δινει εξαιρετικη βαρυτητα στις αστικες εκλογες. Οταν διαφημιζει τους αγωνες της εφημεριδας της, της "Σοσιαλιστικης Εκφρασης", δειχνει τα εξωφυλλα που καλουν για το ενωμενο κατεβασμα των "αριστερων κομματων" στις εκλογες.

Το καλεσμα της Αριστερης Πτερυγας για "ενιαιο εκλογικο μετωπο" των "αριστερων κομματων" ηταν κατ' αναγκη τελειως ασυνδετο με την πολιτικη πραγματικοτητα, κυριως τις διαφορες των κομματων στο Κυπριακο και την πραγματικη φυση των δηθεν "εργατικων" κομματων ΕΔΕΚ, και ΑΔΗΣΟΚ. Εμοιαζει ετσι παντα σαν μια προταση προς τις ηγεσιες των ρεφορμιστικων κομματων, πανω απο τα κεφαλια των εργατων, ασχετα με το τι ηθελε να κανει η Αριστερη Πτερυγα. Ηταν στην καλυτερη περιπτωση μια ντουφεκια στον αερα.

Για να ριξει ομως αυτη την ντουφεκια, η Αριστερη Πτερυγα υποχρεωνεται να σιωπα τελειως για τις δυνατοτητες των αστικων κοινοβουλευτικων θεσμων και τις μηδαμηνες κοινωνικες αλλαγες που μπορουν να εξασφαλιστουν μεσα απ'αυτους, και να μη προειδοποιει την εργατικη ταξη για τον αντισοσιαλιστικο και προδοτικο ρολο που διαδραματιζουν αυτα τα κομματα σε περιοδους κοινωνικης κρισης.

Για την Αριστερη Πτερυγα *"διαφωνιες και διαφορες υπαρχουν πολλες και αναμεσα στο ΑΚΕΛ, την ΕΔΕΚ και το ΑΔΗΣΟΚ (συμπεριλαμβανομενης ασφαλως και της Αριστερης Πτερυγας...) πανω απ'ολα ομως υπαρχουν κοινοι στοχοι και επιδιωξεις"* ("Σοσιαλιστικη Εκφραση, Μαρτης 1991).

Ο ρεφορμισμος κι ο επαναστατικος μαρξισμος δεν ειναι δυο διαφορετικοι δρομοι που οδηγουν στον ιδιο στοχο, αλλα δυο δρομοι που οδηγουν σε δυο διαφορετικους στοχους. Η Αριστερη Πτερυγα, προσπαθωντας να τους γεφυρωσει τοποθετει τον εαυτο της μεταξυ τους. Αυτη η πολιτικη ειναι γνωστη μεσα στην επαναστατικη παραδοση σαν κεντριστικη.

Ειναι καθηκον των σοσιαλιστων επαναστατων ν'αντιμετωπιζουν την πραγματικοτητα οπως εχει. Να παλευουν σκληρα για την υποστηριξη των αγωνων της εργατικης ταξης, αυξανοντας τους αριθμους και την επιρροη τους πανω σ'αυτη τη βαση. Ειναι σημαντικο να εξηγουν με υπομονη και να ξεκαθαριζουν τις διαφορες της επαναστατικης πολιτικης απο τον ρεφορμισμο, και το αδιεξοδο στο οποιο οδηγει την εργατικη ταξη ο ρεφορμισμος. Αυτο απαιτει μια επαναστατικη οργανωση που να λειτουργει και να παλευει ανοικτα κατω απο το δικο της λαβαρο. Οσο και δυσκολο να ειναι αυτο, "συντομια", οπως αποδεικνυει εξ αλλου και η ιδια η εμπειρια της ιδιας της Αριστερης Πτερυγας, δεν υπαρχουν.

Αγγελος Νικολαου

Αντωνης Καρας

εργατικη δημοκρατια

ΣΥΛΛΟΓΙΚΕΣ ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ

ΙΔΙΩΤΙΚΟΙ ΚΡΑΤΙΚΟΙ ΗΜΙΚΡΑΤΙΚΟΙ

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ ΛΙΤΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΤΙΣ ΠΕΡΙΚΟΠΕΣ

Οι εργαζομενοι στο δημοσιο, ημικρατικο και ιδιωτικο τομεα διεκδικουν αυξησεις, με την ανανεωση των συλλογικων συμβασεων. Κυβερνηση και βουλη κινδυνολογουν για τα κρατικα ελλειματα και λενε οτι τα ταμεια ειναι μειον. Κατηγορουν τους εργαζομενους οτι υπερκαταναλωνουν, γι'αυτο χρειαζεται λιτοτητα, περικοπες και αυτοσυγκρατηση στα αιτηματα. Λενε οτι για τα ελλειματα φταινε οι μισθοι των δημοσιων και ημικρατικων υπαλληλων και θελουν να τους παγοποιησουν.

Λενε ψεμματα. Αν δεν υπαρχουν λεφτα απο που βρεθηκαν τα 70 εκ. λιρες για επιδοτησεις των βιομηχανων για εξαγωγες στις χωρες της ανατολικης Ευρωπης; Που βρεθηκαν τα εκατομυρια που εδωσε αποζημιωση στους ξενοδοχους; Που βρεθηκαν τα εκατομυρια που εδωσε για διαφημισεις των κρασιων των οινοβιομηχανιων στη Αγγλια και την Ιαπωνια. Που βρεθηκαν τα λεφτα για να απαλλασσει τους βιομηχανους απο την καταβολη του 15% επιπλεον επιβαρυνση στη καταναλωση του ηλεκτρικου ρευματος που πληρωνουν οι εργαζομενοι. Που βρεθηκαν οι εκατονταδες χιλιαδες λιρες για να στειλουν το "Κερυνεια ΙΙ" σε εκθεση στο εξωτερικο; Που βρεθηκαν τα εκατομυρια που ξοδευει για νεα και πανακριβα οπλικα συστηματα. Που βρεθηκαν τα λεφτα για να προσλαμβανει συνεχως ακριβοπληρωμενες μονιμες υπαξιωματικους στο στρατο; Που βρεθηκαν τα εκατομυρια για τα οποια καυγαδιζουν υπουργοι, γενικοι διευθυντες υπουργειων και βγαζουν στη φορα τα σκανδαλα; Ο καταλογος δεν εχει τελος.

Για ολα αυτα υπαρχουν λεφτα. Για τους εργαζομενους και για κοινωνικες παροχες δεν υπαρχουν. Η κυβερνηση προτιμα να παιρνει απο τους εργαζομενους και να δινει στους βιομηχανους και τους στρατοκρατες.

Οι εξορμησεις του ε/κ καπιταλισμου

Οι προτεραιοτητες της κυβερνησης και των καπιταλιστων καθοριζονται απο τις δικες τους αναγκες και οχι απο τις αναγκες των εργαζομενων. Βρισκομαστε σε μια εποχη καπιταλιστικης κρισης και ασταθειας. Σε μια ρευστη εποχη που εχει πολλους κινδυνους αλλα τους δινει και πολλες ευκαιριες. Η καταρρευση του κρατικου καπιταλισμου στις χωρες της Ανατολικης Ευρωπης και η διαλυση της ΕΣΣΔ εχουν ανοιξει νεες ευκαιριες για τους δυτικους καπιταλιστες.

Σε τετοιες εποχες ο καθενας προσπαθει να κρατησει οτι εχει και να αρπαξει οτι μπορει παραπανω. Ετσι και οι ε/κ καπιταλιστες κοιταζουν προς την ΕΟΚ με την προοπτικη της ενταξης για να μην μεινουν εξω απο το χορο. Απλωνουν και αυτοι τα χερια τους στην Ανατολικη Ευρωπη και μαζι με τους ελληνες αδελφους τους ελπιζουν να αρπαξουν και κατι απο τα Βαλκανια που συγκλονιζονται απο τη κριση. Εχουν ομως να κρατησουν και τις παλιες τους καταχτησεις, τις αγορες της Μ. Ανατολης και της Β. Αφρικης. Τα πραγματα ειναι πραγματι πολυ σκουρα και ο ανταγωνισμος μεγαλος.

Διπλα σε ολα αυτα υπαρχει παντα το κυπριακο, η "κινητικοτητα" του και η προσπαθεια να εξασφαλισουν μια λυση οσο γινεται πιο κοντα στα μετρα τους. Ολα αυτα προϋποθετουν μια γερη οικονομικη βαση.

Σε τετοιες εποχες, για τους καπιταλιστες και την κυβερνηση τους, αυτο σημαινει κτυπημα των εργατικων κατακτησεων και του βιωτικου επιπεδου των εργαζομενων. Νεες φορολογιες, αυξηση των τελων για υπηρεσιες, για αδειες κυκλοφοριας αυτοκινητων, για διαβατηρια, Φ.Π.Α., αυξηση της "εκτακτης εισφορας για την αμυνα", παγωμα μισθων και προσληψεων στο δημοσιο τομεα, περικοπες κοινωνικων παροχων και βαλε.

Ο προϋπολογισμος που ετοιμασε η κυβερνηση για το 1992 αντανακλα ακριβως αυτη την εικονα. Περιορισμενα εξοδα για κοινωνικες παροχες και εργα, περικοπες στις προσληψεις και στο μισθολογιο των δημοσιων υπαλληλων. Οι περικοπες που εκαναν τα κομματα ΔΗΣΥ - ΔΗΚΟ, τον κουτσουρεψαν και αλλο σε βαρος των εργαζομενων.

επιθεση εναντια στους εργαζομενους

Στον δημοσιο και ημικρατικο τομεα η κυβερνηση επεβαλε με τους δικους της ορους την εφαρμογη της πενθημερης. Αρπαξε κυριολεκτικα απο τους εργαζομενους, ενα ωραριο, που χρειαστηκαν χρονια αγωνες να κατακτηθει και τους εβαλε να δουλευουν ενα απογευμα ενω διεκδικα και δευτερο. Απο πανω τους εφαγε και μερικες αργιες. Επεβαλε Μορατοριουμ στις προσληψεις και προχωρησε σε ιδιωτικοποιησεις τμηματων και υπηρεσιων. Καταφερε με σκληρα μετρα και μεθοδους αξιολογησης να εντατικοποιησει την δουλεια.

Οι συνεπειες απο το παγωμα στις προσληψεις φαινονται ηδη σε αρκετους κλαδους. Στα νοσοκομεια η ελλειψη νοσοκομων, ταλαιπωρει τους ασθενεις και αφηνει τα σημαδια της στους ιδιους τους νοσοκομους, με χρονιες αρρωστιες, οπως τις φλεβιτιδες και τις δισκοπαθειες. Οι ταχυδρομικοι, που για χρονια υποφερουν απο την ελλειψη προσωπικου, στις γιορτες δουλευαν εξαντλητικες υπερωριες σαν σκλαβοι, ενω τωρα προσπαθουν να τους επιβαλουν το συστημα βαρδιας και να τους επαναφερουν με εμμεσο τροπο το εξαημερο. Οι δασκαλοι απεργουν γιατι η κυβερνηση δεν δεχεται να εφαρμοσει συμφωνια που εκανε μαζι τους απο το '86 για αναβαθμιση του κλαδου. Η νοσηλευτικη σχολη κοντεψε να κλεισει γιατι και εκει η κυβερνηση αθετησε την υποσχεση της να προσλαβει 13 εκπαιδευτες.

Η κυβερνηση με την θερμη υποστηριξη του συνδεσμου εργοδοτων και βιομηχανων τριζει τα δοντια στους εργαζομενους στο δημοσιο και ημικρατικο τομεα για να τρομαξει και ολους τους αλλους. Ξερει οτι οι εργαζομενοι σε αυτο το τομεα ειναι και νιωθουν αρκετα δυνατοι και αν καταφερει να τους "βαλει στη θεση τους", ελπιζει οτι κανενα αλλο κομματι της εργατικης ταξης δεν θα τολμησει να κουνηθει.

Οι εργαζομενοι στον ιδιωτιο τομεα ειναι σε ακομη χειροτερη κατασταση. Με την κριση απο τον πολεμο στον Κολπο, οι εργοδοτες σε πολλες επιχειρησεις εκαμαν μαζικες και αυθαιρετες απολυσεις χωρις αποζημιωσεις, μειωσαν τους μισθους, εκοψαν ωφεληματα και εστειλαν πολλους εργαζομενους με υποχρεωτικη αδεια χωρις απολαβες. Τωρα παραβιαζουν τις συλλογικες συμβασεις, κατακρατουν λεφτα των ταμειων προνοιας, αρνουνται να διαπραγματευτουν με τις συντεχιες. Σε καποιες δουλειες μαλιστα εφτασαν να κατακρατουν λεφτα απο δουλεμενες υπερωριες εργατων και να απολυουν σαν πλεοναζον προσωπικο μεγαλους και "υψιλομισθους" υπαλληλους για να τους αντικαταστησουν υστερα με αλλουςχαμηλομισθους.

μια "υπευθυνη" συνδικαλιστικη ηγεσια

Η σταση της ηγεσιαςτων συντεχιων μπροστα σε αυτη την κατασταση ειναι σταση συμβιβασμου και αποδοχης. Για αλλη μια φορα η συνδικαλιστικη γραφειοκρατια προτιμα να δειχνει "υπευθυνοτητα"απεναντι στα προβληματα των ε/κ καπιταλιστων και να φερεται ανευθυνα απεναντι στους εργαζομενους και να θυσιαζει τα συμφεροντα τους. Δεν εκανε καμια κινητοποιηση εναντια στις φορολογιες και για να στηριξει την "εθνικη οικονομια" ειναι ετοιμη για νεες θυσιες σε βαρος των εργαζομενων. Ειναι τετοια η σταση της που το υπουργειο εργασιας περηφανευεται οτι "εχουν καταστησει την Κυπρο Μεκκα της εργατικης ειρηνης".

Και ολα αυτα σε μια εποχη που η οικονομικη κριση σε ολο το κοσμο εχει σαν αποτελεσμα οι φτωχοι να γινονται φτωχοτεροι και οι πλουσιοι πλουσιοτεροι.

διασπαση

Εκει που ο συμβιβαστικος ρολος της γραφειοκρατιας ειναι ολοφανερος ειναι στον ημικρατικο τομεα, οπου γινονται καθε χρονο εκατομυρια λιρες κερδη. Η ΣΥΤΑ φετος ξεπερασε τα 17 εκατομυρια λιρες. Παρολα αυτα η συνδικαλιστικη γραφειοκρατια υποβαλε αιτηματα για αυξησεις πολυ χαμηλες, μικροτερες και απο τον ιδιωτικο τομεα. Κατι για το οποιο ο Α.Γ.Γ. της ΣΕΚ, της συντεχνιας που εκπροσωπει το 90% στους ημικρατικους, περηφανευεται: "τα αιτηματα που εχουν υποβληθει ειναι οχι μονο συγκρατημενα αλλα και πολυ πιο κατω απο τα αιτηματα που εχουν υποβληθει στον ιδιωτικο τομεα." Η "υπευθυνοτητα" και η "αυτοσυγκρατηση" της συνδικαλιστιης γραφειοκρατιας στη καλητερη της εκφραση. Οχι μονο θυσιαζουν τα συμφεροντα των εργαζομενων σε αυτο το τομεα αλλα στηριζουν και ενισχυουν τη θεση της κυβερνησης και του ΟΕΒ για "χασμα" αναμεσα στους "ψηλομισθους" και "προνομιουχους" του δημοσιου και ημικρατικου τομεα με αυτους του ιδιωτικου. Ενα "χασμα" που ερχονται να το μειωσουν κατεβαζοντας τους ημικρατικους αντι να αγωνιστουν για να ανεβασουν τους ιδιωτικους. Διασπουν ετσι τους εργαζομενους σε ιδιωτικους και δημοσιους.

Δεν ειναι ομως μονο αυτη η διασπαση που προκαλει η συνδικαλιστικη γραφειοκρατια αναμεσα στους εργαζομενους. Στην υποβολη αιτηματων συνηθως χωριζει τους εργατες σε διαφορες κατηγοριες, σε μηνιαιους και ημερομισθιους, σε ειδικευμενους και ανειδικευτους, σε νεους και παλιους, σε γυναικες και αντρες, και υποβαλλει διαφορετικα αιτηματα για την καθε κατηγορια. Αυτες οι διασπασεις μονο τους εργοδοτες εξυπηρετουν και την συνδικαλιστικη γραφειοκρατια που της επιτρεπει να ελεγχει ετσι καλυτερα τους εργατες.

Αν τα αιτηματα για τους Δημοσιους και Η/Κ φετος ειναι χαμηλοτερα απο το ιδιωτικο τομεα αυτο δεν σημαινει οτι οι αυξησεις που ζητουν οι ιδιωτικοι ειναι ψηλες. Κατω απο την πιεση των εργαζομενων και των αγωνων που εγιναν φετος η συνδικαλιστικη γραφειοκρατια αναγκαστηκε να υποβαλει αιτηματα για 11% αυξηση μισθων, μειωση του ωραριου κατω απο τις σαραντα ωρες και καποια αλλα παρεμφερη αιτηματα, που ειναι πιο ψηλα απο αλλες χρονιες. Ειναι αμφιβολο αν αυτα μπορουν να καλυψουν οσα εχουν χασει τον χρονο που περασε ή αυτα που θα χασουν το '92. Ακομα χειροτερα αν το αρχικο 11% που ζητουν συμβιβαστει στο 8% ή ακομη και 6%.

Οι συνθηκες ελλειψης εργατικου δυναμικου δινουν σημερα την δυνατοτητα για διεκδικηση μεγαλυτερων αυξησεων στον ιδιωτικο τομεα, ενω η δυναμη και η αυτοπεποιηθηση των εργαζομενων στους ημικρατικους οργανισμους που ολοι σχεδον παρουσιαζουν ψηλα κερδη δινει τη δυνατοτητα για διεκδικηση ψηλοτερων αυξησεων. Μετα απο αρκετα χρονια με χαμηλες ή καθολου αυξησεις, τωρα υπαρχει η δυνατοτητα για διεκδικηση σημαντικων αυξησεων, σε μια εποχη που το βιοτικο επιπεδο των εργαζομενων αντιμετωπιζει αμεση απειλη απο τις επιθεσεις της κυβερνησης και των εργοδοτων.

Αντι να το εκμεταλευτει αυτο η συνδικαλιστικη γραφειοκρατια προτιμα να συμπεριφερεται "υπευθυνα" απεναντι στα προβληματα του ε/κ καπιταλισμου και να "αυτοσυγκρατει" τα αιτηματα των εργαζομενων. Ετσι στους ημικρατικους ουσιαστικα αιτηματα οπως η μειωση ωρων, αιτημα που εχει υποβληθει απο τις γενικες συνελευσεις και αφορα ολους τους εργαζομενους, εχει υποβαθμιστει ή δεν υποβληθηκε καθολου. Προτιμουν να προωθουν αιτηματα οπως της συμμετοχης τους στα συμβουλια των οργανισμων, που ενισχυει το ρολο της γραφειοκρατιας, αλλα δεν προσφερει λεφτα ή κανενα αλλο ουσιαστικο ωφελος για τους ιδιους τους εργαζομενους.

να παρουμε τη μαχη στα χερια μας

Ετσι κι αλλοιως ειναι πολυς καιρος που ο ρολος της ηγεσιας των συντεχνιων επαψε να ειναι αυτος που εκφραζει και προωθει τα συμφεροντα των εργαζομενων και εχει γινει ενα ρολος διαμεσολαβητη και μεσαζωντα αναμεσα στους εργοδοτες και τους εργατες.

Η αγανακτηση που δημιουργησαν τα νεα φορολογικα μετρα και οι επιθεσεις των καπιταλιστων, κανει ολο και περισσοτερους εργαζομενους να αναζητουν τροπους αντιδρασης.

Η συνδικαλιστικη γραφειοκρατια δεν φαινεται προθυμη να φτασει μεχρι και την συγκρουση για την διεκδικηση των αιτηματων. Για να μπορεσει να ειναι αποτελεσματικη η οποιαδηποτε αντιδραση χρειαζεται η κινητοποιηση και η συμμετοχη των ιδιων των εργαζομενων στις διαδικασιες διαπραγματευσης και διεκδικησης των αιτηματων. Ετσι θα μπαινει συνεχως πιεση στην γραφειοκρατια για να μη ξεπουλησηει τα αιτηματα.

Χρειαζεται ομως και η ενοτητα ολων των εργαζομενων κρατικων, ημικρατικων και ιδιωτικων. Χρειαζεται η συμπαρασταση και η αλληλεγγυη του ενος κομματιου στο αλλο για να ειναι αποτελεσματικη η αντισταση.

Οι αγωνιστες εργατες στο καθε χωρο δουλειας πρεπει να προσπαθησουν να κινητοποιησουν τους συναδελφους. Οποια κατ' αρχην συμφωνια και να κανουν οι γραφειοκρατες αν δεν εγκριθει απο τις Γενικες Συνελευσεις των ιδιων των εργαζομενων δεν μπορει να εφαρμοστει. Γι αυτο θα πρεπει να επιμενουμε να γινονται ψηφοφοριες και καταμετρηση των ψηφων για εγκριση ή μη των συμφωνιων. Ακομη και αν περασουν συμφωνιες που δεν ειναι καλες ειναι σημαντικο να καταμετρηθει και να φανει η αντιδραση που υπηρξε. Αυτο ειναι κατι που μπορει να γινει αμεσα, μια μαχη που μπορει και πρεπει να δοθει. Οι εργατριες της ενδυσης το '87 και οι απεργοι του τσιμεντοποιειου Βασιλικου πριν μερικους μηνες, εδειξαν οτι αυτη δεν ειναι μια μαχη εκ των προτερων χαμενη. Μπορει να κερδιθει.

Νικος Αγιομαμιτης